

GATEØVISA

VINTERSPESIAL

Bladet for kåthet og glede

Nr. 182

Stort dobbeltnummer kun kr. 35,-

Street Art

UFO-religioner

Coffee Shop i Oslo?

Astarte: tjall og sex

NM i konspirasjonsteori

egen seksjon...
PÅ HØY TID
CANNABISKULTUR

ULOVLIG KUNST?

Det startet med en notis i avisen om en kunstutstilling som skulle holdes på Stenersenmuseet. "Fotograf Rolf M. Aagaard har gjennom en årrekke dokumentert fenomenet street art. Dette er siste helg hvor resultatet kan sees på Stenersenmuseet" leste jeg, og bestemte meg for å ta en tur og kikke. Jeg hadde nettopp lest en stor artikkel om «spraybomberen» Miss Tic, en 52 år gammel kvinnelig sjablongkunstner fra Frankrike, og var sulten på mer gatekunst.

Før jeg kom inn i galleriet hadde jeg en forestilling om at det skulle være en type billedokumentasjon på hvordan street art som kunstform varierer fra land til land, så overraskelsen var ganske stor da jeg oppdaget at alle bildene hadde en form for likhet, selv om de i utgangspunktet var veldig forskjellige. Det som slo meg var det kraftige fargevalget, tett i tett på veggene hang det store bilder med massive mørke rammer, det var som om hele rommet eksploderte i farger.

Nå viste det seg at jeg hadde valgt et godt tidspunkt uten å være klar over det på forhånd, jeg havnet midt oppe i fotografens omvisningsrunde fordi det var siste dag, og fikk masse informasjon om hvor bildene var tatt og hva som var blitt gjort med dem senere. Aha, fotografen viste seg nemlig å ikke bare være fotograf, men kunstner. Den kunstneriske biten hadde bestått i selvsagt først å finne det beste utsnittet, og deretter fargemanipulere bildet til det nesten ugjenkjennelige. Det forklarte de ekstreme fargene og at de hadde en form for likhet uansett hvilket land de opprinnelig hadde vært satt igjen på en vegg eller en lyktestolpe, eller hvor det måtte ha vært hen. Aagaard hadde satt sitt eget preg på bildene, det var helt klart, vakre var de også, noen helt nydelige og kanskje til og med verdt prisen på opp- til 20.000 kro- men hva ville like kunstnerne så dette, tenkte selv. Han kan jo og tjene penger de som egentlig fortsatt ikke kan var de som lagde fortsatt er lov- la i samme øye- til en litt hengs- bare manglet for å ordentlig å se ut som en tagger). Hva om han der for eksempel har lagd noen av dem, hva ville han ha tenkt om det? Tenkte jeg. Og i samme øyeblikk tok han ordet fordi omvisningen var slutt og Aagaard lurte på om det var noen som hadde spørsmål.

ner per stykk de opprinne- sagt om de jeg for meg selge bildene på dem, mens er kunstnerne fortelle at det dem, fordi de brytere. Og blikk merke lete fyr (som sprayflaska

- Ja, jeg lurer på hva du mener om å rappe andre kunstneres verk og gi dem ut som dine egne! Hvordan det føles å tjene penger på andres kunst, om det er helt greit for deg?

Dette kunne utviklet seg til noe stygt, men heldigvis hadde både Aagaard og Hausmanitten god folkeskikk og holdt seg på debattplanet. Diskusjonen hadde tydeligvis tatt av på nett, men denne fyren hadde altså kommet ned på museet for, som han sa å "ta det face til face med ham" fordi han ikke ville at han skulle tro at meningene på nettet var sterkere der fordi man kunne gjemme seg bak anonymiteten. Så her var han og fortalte at han likte dette dårlig! Tøft. Og det fikk han kred for også, inkludert av Aagaard som fortvilet forsøkte å argumentere med at han aldri kom til å tjene penger på dette, fordi hele prosjektet var kommet i gang på grunn av lånte penger, boka med alle bildene hadde kostet flekk å trykke, arkene som bildene var trykket på var sinnsykt dyre, og han skulle selge mange av bildene før han i det hele tatt ville komme i null. Han bedyret at utstillingen kun var et forsøk på å skape større oppmerksomhet rundt street art, og kanskje klare å få spesielt den eldre garden til å innse at "tagging" kan være vakkert, fordi vakkert er relativt.

Nå fikk jeg vel ikke akkurat følelsen av at den eldre garde som hadde vært tilstede på presentasjonsrunden i utgangspunktet syntes street art var verken interessant eller vakkert, men holdningen til fenomenet kan muligens ha blitt endret hos enkelte av dem etter å ha sett "hva det kunne bli til når en ordentlig kunstner hadde gjort noe med dem i tillegg".

Det ble en lang og interessant diskusjon mellom to kunstnere, hvorav en lovlydig og en kriminell.

Juridisk er det selvsagt helt lovlig det som er blitt gjort, bildene er garantert mer enn 25 % endret og derfor blitt egne kunstverk, men det etiske .. det er det veldig delte meninger om. Så midt i diskusjonens hete klarte ikke Gateavisas utsendte, som bare ramlet over denne episoden, å dy seg, men slang ut at det måtte vel være greit å rappe bilder som allerede var blitt rappa, og bruke dem på trykk i avisa? Og svaret ser du her, sånn ble forsiden til dette nummeret til.

bohema

Innhold:	
Arbeidets rett	...s 3
Pakistans sataniske regjering	...s 3
Konspirasjoner til folket	...s 4
Anarkisme for datasnoker	...s 5
Psykedelisk jihad	...s 6
Anarkisme for TV-tittere	...s 9
Våre venner	...s 10
Kåthetens gudinne	...s 12
Nekrolog	...s 15
Norge, O Norge	...s 16
Gammelt frikermøl	...s 18
Romvesenmytologi	...s 20
Intervju: Dubmood/Razor 1911	...s 22
Den siste nazikaner	...s 21
Rock, for svingendel	...s 24
Målstyringsmetoden	...s 25
Karma & Skjebne	...s 27
Kulturhus til folket	...s 28
På høy tid	...s 29
Bibelen i ord og bilder	...s 33
Snusfornuftens snedige snare	...s 41
Raseren retorikk	...s 43
Økonomi	...s 45
Kultur	...s 49
Sporten	...s 52
Julegavetips	...s 56

Gateavisa
Hjelmsgate 3
0355 OSLO
Tlf: 22 69 12 84

gateavisa@gateavisa.no
www.gateavisa.no

Redaksjonsmøte mandager kl. 18:00
Åpent for alle som vil bidra.
VELKOMMEN!

Opplag: 4000
Trykk: Nr. 1 Trykk, Lillestrøm

Redax dette nummer: Bjarne
Benjaminsen, Pål Flakk, Are
Hansen, Martin Knutsen, Gunnar
Mathisen, Anita Nyholt

Takk til Atle R, Atle W, Sky, Frode,
Torleiv, alle som har stilt opp på
dugnad, bidragsyttere og gateselgere!

Innsendte bidrag mottas med
frydefulle hvin – bortsett fra dikt, som
ikke gis en sjanse.

Andre del av "Oslo 2040" som ble
lovet i forrige nummer, er utsatt.
Copyright er for feiginger. Stjel så
mye du ønsker, men oppgi gjerne
kilde.

Nr. 3 og 4, 2007 (For abonnenter
regnes dobbeltnummeret som én
utgave)

På Flukt fra Satan

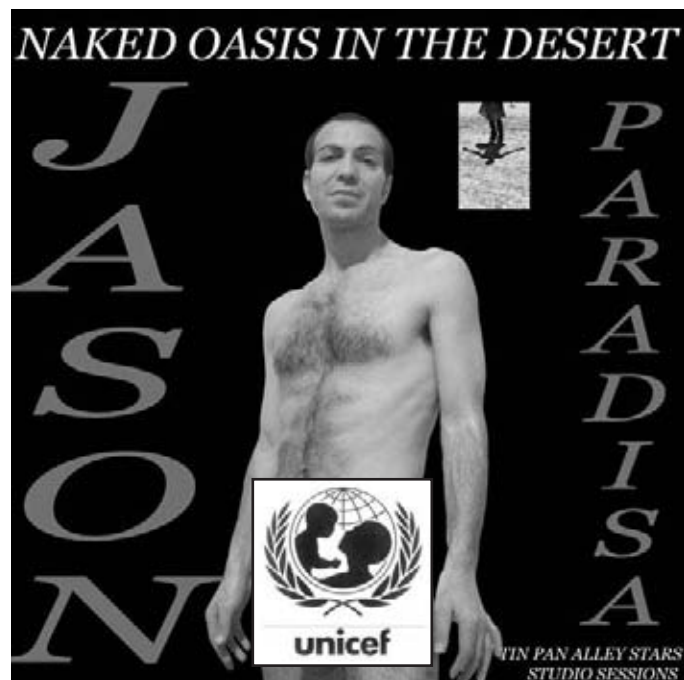
Rockemusiker og Gateavisas superselger Jason Nieuwjong meddeler seg til folket i sin faste spalte:

"Da jeg var en liten Bruce Lee-aktig gutt, banket jeg livskiten ut av det pakistanske politiet og rømte fra politistasjonen. Etter det var de etter meg på ordentlig, og de spøkte ikke. Jeg var ettersøkt, død eller levende.

Jeg endte opp i koma på et sykehus. Da jeg kom til meg selv hadde jeg skikkelig panikk. Jeg forventet å bli drept. Med ett la jeg merke til noen som tårnet opp over skulderen min. Det var dr. Cross Grandville fra UNICEF og resten av redningsmannskapet hans - alle syv av dem. De reddet meg virkelig fra den sataniske pakistanske regjeringa, og berget bokstavelig talt livet mitt. Om det ikke hadde vært for UNICEF i denne verden, ville ikke jeg vært i verden nå.

Jeg har ikke ord som kan uttrykke min takknemlighet overfor UNICEF. Derfor går en andel av inntektene mine til UNICEF så lenge jeg lever, og etter at jeg er død. Det er ikke bare for å uttrykke min takknemlighet overfor hva de gjorde for meg, men også for å støtte arbeidet deres med å hjelpe andre nå og i framtida. La meg rette en appell til dere: La oss stå sammen med dem og støtte dem i deres arbeid. Deres humane innstilling og aktiviteter er essensielle for å gjøre denne verden til et bedre sted."

En prosentandel av Jasons plateinntekter går til UNICEF.

Sats på arbeidsmiljøet!

Enkelte sannheter er så enkle at en nesten må være norsk bedriftsleder for ikke å forstå dem! Det er flere år siden svenskene fant ut at godt arbeidsmiljø er lønnsomt, ikke minst økonomisk. De samme erfaringer har man i følge opplæringspermen til Folkets Brevskole (40 timers grunnopplæring i arbeidsmiljø) gjort seg i Nederland. Og i Finland har mange gjort seg slike erfaringer for lenge siden. Men i Norge derimot forskes det svært lite på det som har med arbeidsmiljø å gjøre.

Forsker Jøri Gytte Horverak ved Administrativt forskningsfond i Bergen, har i en undersøkelse sett på hvordan bedriftsledere ser på tiltak for å bedre arbeidsmiljøet. Og mens svenske studier viser at en må satse på medarbeiderne sine for å kunne få økt produktivitet og økt lønnsomhet, viser norske bedriftsledere mangel på interesse og mangel på

kunnskap om menneskelige sider ved bedriftenes arbeidsmiljø. De norske bedriftslederne burde lest de svenske undersøkelsene som viser at økt deltakelse på arbeidsplassen, videreutdanning, godt fysisk arbeidsmiljø og godt lederskap ivaretar individet og gir bedre inntjening og lønnsomhet.

Horverak fant ut at lederne grovt sett hadde fire ulike innstillinger til arbeidsmiljøproblematikken. Den største gruppa var ikke overraskende de som kun var opptatt av lønnsomhet. Selv om spørsmålet kun dreide seg om arbeidsmiljøet, fikk spørreteren kun svar der penger og økonomi sto i fokus.

Gruppe to snakka i all hovedsak om regelverk, paragrafer og kontrollering av de ansatte. Den tredje gruppa Horverak fant blant de 27 utvalgte, var opptatt av begreper som lagånd og lagarbeid, men dette var ved nærmere etterprøving dessverre fine ord uten konkret innhold. Den siste, og desidert minste, gruppa var opptatt av mennesker som ressurs, og svært engasjert i menneskelige spørsmål. Disse ble i følge Horverak svært ivrige når de snakka om arbeidsmiljø.

Av de 27 utvalgte, var seks av dem kvinner. Samtlige av disse havna i den gruppa som var opptatt av "de politisk korrekte" verdiene i arbeidsmiljøet. Men det hjalp dem lite når etterprøving viste at arbeidsmiljøet de hevdet å være så opptatt av i praksis ble ignorert.

Horverak hevder at små tiltak i arbeidsmiljøet som ikke trenger koste en krone, kan gjøre store underverk. Hun mener, ikke overraskende, at individene på arbeidsplassene er viet altfor lite oppmerksomhet. Det som vektlegges er produktivitet, tall og atter tall.

Dette til tross for at nye studier viser at bedrifter som tar sosialt ansvar og satser på arbeidsmiljøet forbedrer produktiviteten og dermed inntjeningsvevnen.

To undersøkelser fra Det europeiske arbeidsmiljøbyrået i Bilbao i Spania viser at det er en direkte sammenheng mellom økt fokus på arbeidsmiljø og økt produktivitet.

Den ene rapporten slår fast at kontakt mellom

ansatte og ledelse er avgjørende for produktiviteten. Og avgjørende i denne sammenheng er selvsagt om de ansatte får utfordrende og ansvarsfulle oppgaver og om de blir møtte med tillit. Videre viser undersøkelsen at ledelsen må behandle de ansattes psykiske såvel som fysiske arbeidsmiljø som en investering i konkurranseevne, og ikke som en utgift. Og rapporten viser klart at forbedringer i arbeidsmiljøet bidrar til bedriftens økonomiske resultat såvel som til ansattes sikkerhet og helse. Med andre ord: En opplagt vinn-vinn-situasjon!

I den andre undersøkelsen har forskerne sett på bedrifter som har et sosialt inkluderende arbeidsliv. De har sett på bedrifter som spenner fra Volkswagen til Happy Computers i England. Forskerne kom fram til at ledelsen i disse firmaene behandlet spørsmål knyttet til arbeidsmiljø grundig. Samtidig var de åpne overfor såvel ansatte som til samarbeidspartnere. Det viser seg ifølge rapporten at disse bedriftene ikke bare stiller høye krav til seg selv, men faktisk også stilte arbeidsmiljøkrav til leverandører.

I disse bedriftene visste ledelsen at å behandle de ansattes helse og fysiske arbeidsmiljø er en rein investering i konkurranseevne, og gir store økonomiske uttelling.

De eneste som kan være i stand til å være i stand til å bli overrasket over slike forkningsresultater er norske bedriftsledere. En vei ut av uføret kan være være noe så enkelt som som å være med på de samme kursene som verneombudene i bedriftene må gjennomgå. Det viser i det minste vei mot en positiv dialog angående betydningen av godt arbeidsmiljø. Så får heller de gode resultatene komme siden - når norske bedriftsledere omsider er kommet på nivå med sine europeiske kolleger.

Arnstein Vada
Cand.Mag/sosionom

NM i konspirasjonsteori

Illuminatus, skisporten, matematikere og andre skumlinger i verdenshistorien

I **underetasjen** til Den gode cafe i Fredensborgsveien ble det nylig arrangert foredrag om Illuminatus og norgesmesterskap i konspirasjonsteori. Kjettersk kjeller, en salong som kombinerer mørk musikk med foredrag om temaer som ligger utenfor det vanlige, hadde slått kloa i en foredragsholder de hadde ønsket seg i årevis. Forsker og historieprofessor Øystein Sørensen startet kvelden med et foredrag som tok utgangspunkt i hans nye bok "Den store sammensvergelsen - historien om det hemmelige selskapet Illuminatus og dets mange ugjerninger". Og Ulvene hadde slippfest for sin siste skive i pausen før norgesmesterskapet i konspirasjonsteori.

Gateavisas utsendte ankom kjelleren bare en halv time etter åpning, men ble stoppet i døra fordi det allerede var fullt. Her hadde folk vært ute i god tid for å ikke bare sikre seg sitteplass, men i det hele tatt for å komme inn. Og vi holdt på å gå glipp av hele greia! "Nei, beklager vi har brannforskrifter å tenke på og vil ikke at kjelleren skal bli stengt fordi vi slipper for mange folk inn" fikk vi til svar. Ikke engang det at vi skulle skrive en

virkelig i ferd med å gå glipp av noe. Helt til dørvakta plutselig sto der, pekte på to karer som forsvant ut av lokalet og sa at hvis vi var kjappe så var det plass til oss allikevel. Gjett om vi var. Jippy, og vel inne!

Det var god kjellerstemning, og varmt. Godt med øl. Sørensen kledde rollen som historieforteller og underholder godt, og publikum applauderte og lo om hverandre. Han delte hemmeligheten om at Illuminatus bare blir mektigere og mektigere med oss. Egentlig er de den virkelige verdensmakten, en organisasjon så mektig at folkevalgte, konsernsjefer, mafiaen og frimurere bare er lydige nikkedukker for dem.

På skeptisk vis ble vi fortalt at de store sammensvergelses har eksistert siden tidenes morgen, og at det med internett er blitt enda enklere å spre forestillingen om at Dan Browns bøker "Engler og demoner" og "Da Vinci-koden" bygger på gammel historie og ikke en av verdens største sammensvergelsesteorier. Kerr var visstnok den første som koblet Illuminatus med den amerikanske dollarseddelen, og vi fikk artige historier fra Texe Mars (Codex Magica) og Fritz Springmeyer (Bloodlines of the Illuminatus).

Etter Sørensens foredrag om Illuminatus og andre skumlinger i verdenshistorien var det tid for slippfest for Ulvenes nye skive "Shadows of the Sun". Deretter var det duket for kveldens absolutte høydepunkt; NM i konspirasjonsteori, hvor et par av Ulvene deltok i dommerpanelet sammen med Sørensen.

NM i konspirasjonsteori gikk enkelt og greit ut på at de påmeldte fikk presentere sine egne konspirasjonsteorier. Men det å tro på egen teori var diskvalifiseringsgrunn. Det å rakke ned på andres teorier i finalerunden ble ansett som et pluss.. Med 10 påmeldte startet moroa. Hver deltaker fikk to minutter på mikrofonen før de ble avbrutt, og det ble de fleste. I ettertid har jeg ikke hørt noen klare å gjenfortelle noen av teoriene, så her er de som jeg husker dem.

Konspirasjonsteoriene:

1. På grunn av villokseklanen i Sibir og russerne hadde Arne Treholt og Kåre Willoch vært spioner sammen.

2. Metall er sterkere enn is, men hvorfor sank Titanic da? Det skjedde ialle-

9. 666 = www på hebraisk (men det var ikke dommerne enige i, og ga null poeng).

10. Det står høyreekstremister bak Wasa knekkebrød .. (PR-stunt igjen??)

Dommerpanelet ga poeng etter en kom-

Dommerpanelet besto av en stykk kjelleransvarlig, en skeptisk foredragsholder og et par ulver

fall ikke da eksperimentet ble gjentatt i eget badekar!

3. Det finnes 23 punkter i verden, og med kontroll over alle, så har man verdensherredømme. Grøøøss.

4. Matematikerne står bak absolutt alt!

5. Skisporten førte til nasjonalisme og det var egentlige grunnen til bruddet mellom Norge og Sverige.

6. Forrige gang var det Antrax vi skulle være redde for .. nå er det vann fra springen.

7. Alkohol fører til mye ... som ikke er bra .. (stunt fra Avholdsbevegelsen?)

8. Trikken kommer alltid for sent, men det er fordi Sporveien har en hemmelig agenda om å spleise single mennesker, som står og venter i kulda.

binasjon av sannsynlighet og underholdningsverdi. Tre poeng ble gitt ved å vise to fingre og null poeng ble gitt ved å legge armene i kryss. Full pott på seks poeng ble ikke gitt ofte nok til at jeg husker hvordan det ble vist.

Vinneren av årets NM i konspirasjonsteori ble førstemann ut på scenen, Per Kongsvold vant helt fortjent (etter Gateavisas mening) med sin teori om at villokseklanen i Sibir, russene, Willoch og Treholt hadde konspirert sammen, og at han kunne bevise dette på grunn av noe som Gateavisa hadde funnet da de rotet igjennom søpla til Kåre og Gro på 80-tallet. Dommerne var noget usikre på om han burde ha vært diskvalifisert, men lot den beste storyen vinne siden det uansett ikke gikk å bevise om deltakeren faktisk trodde på egen teori.

Text og foto: bohema

artikkel for Gateavisa hjalp mot de hellige brannforskriftene. Her var det helt klart noen som hadde konspirert, muligens var fjesboka involvert, men det var bare å tusle opp trappa igjen, og heller satse på en halvliter i baren. Det hadde ikke vært så mange i kjelleren forrige gang, på "Kjellermassakren", et foredrag av Jan Ingar Thon som tok for seg mormonere og Mountain Meadows-massakren i 1857. Her var vi

Illuminatus eller Illuminatus-ordenen er navnet på flere grupperinger, både moderne og historiske, virkelige og fiktive, bekreftede og påståtte. Navnet Illuminatus refererer vanligvis til det bayerske Illuminatus, et hemmelig selskap som ble stiftet i Bayern i 1776. En klassisk konspirasjonsteori går ut på at Illuminatus, som en moderne inkarnasjon og fortsettelse av den bayerske Illuminatus,

er det som i dag egentlig styrer verden. I denne konspiratoriske konteksten refererer Illuminatus ofte til en ny verdensorden. Man antar her at Illuminatus er hjernen og drivkraften bak hendelser som vil lede til en ny verdensorden, hvor verden vil ledes av ett enkelt fascistisk styre, og store deler av menneskeheten vil utslettes

(Wikipedia)

Heng monopolistene i teknokratenes tarmar!

Litt praktisk anarkisme

Som så mye "journalistikk" i vår tid kommer også denne artikkelen til å handle om et produkt og hvor viktig det er å skaffe det. Som alle gode råd, så har du sikkert hørt det før.

I et overflodssamfunn som vårt, kan det være vanskelig å se hvordan man skal praktisere sin anarkisme. (Dette er selvsagt ikke det minste sant, man kan gjøre mange ting, for eksempel okkupere hus, men denne artikkelen er tiltenkt den moderate lovlydige anarkist. (HA!))

Vel, hvis man lurer på hva man skal finne på er det et nyttig og velkjent anarkistiske prinsipp man kan tenke på. Nå for tida kalles det ofte DIY (på engelsk), Gjør Det Selv (på norsk). I mer politisk språk kalles det direkte aksjon. En kjapp definisjon på det vil være: Enhver aksjon som iverksettes, og fullføres, av enkeltmennesker selv, uten mellommenn. Som regel dreier det seg om en aksjon som reagerer direkte ut ifra den enkeltes situasjon og behov (Mål=Middel).

Så hvis jeg tar utgangspunkt i min egen situasjon, hva gjør jeg mye av? Jo, jeg sitter mye foran en datamaskin.

Hemmeligheten bak å være dyktig er som regel tid og forarbeide. Hvis du i tillegg vil være heldig kan dette med fordel kombineres med å ta sjanser, sånn at en har mulighet til å ha flaks. Men jeg, som mange av min generasjon, har brukt store deler av mitt liv, min tid og mine krefter foran en datamaskin. Likevel sitter jeg ikke igjen med noen nyttige evner i det hele tatt. Jeg kan skrive og bruke internett, men jeg kan jo ikke egentlig noe særlig data etter alle disse årene. Det må da skyldes en eller annen sammensvergelse?

Selvfølgelig er det en sammensvergelse. Som konspirasjoner flest (de som finnes i virkeligheten) så er den så åpenbar at den er vanskelig å legge merke til. La oss bare kalle dem korporasjoner, det er så mye mer nøyaktig. Og siden jeg snakker om datamaskiner og konspirasjoner så snakker jeg selvsagt om Microsoft. Selv om det jeg har tenkt å si også i

stor grad gjelder Apple, enda så trendy de er.

Problemet er nemlig at hvis jeg hadde fikset og mekket på biler hele livet, så hadde jeg sannsynligvis visst litt om hvordan biler fungerer. Sånn er ikke Windows bygget opp. Tvert imot bruker Microsoft veldig mye tid og krefter til å gjøre maskinen så brukervennlig som mulig. Og her betyr ikke brukervennlig at den er lett å bruke (med mindre du lever i en annen virkelighet enn meg, der datamaskinen sjelden krasjer eller lager krøll). Brukervennlighet betyr at du aldri får tilgang til hvordan informasjonsbehandlingen i din informasjonsbehandler foregår.

Dette gjør at uansett hvor mye du bruker Windows, så blir du ikke profesjonelt i stand til å fikse noe uten Microsoft-sertifiserte kurs. Dette fungerer

jo utmerket; enten er du hjelpesløs, ellers er du en av dem.

Og det er selvfølgelig her vår direkte aksjon kommer inn. Informasjon har kan hende ikke en indre trang til å være fri, men som så mye annet så fungerer den best da. I frihet kan en jo velge de løsningene som er best i en bestemt situasjon, fremfor å måtte bruke flertallets standardløsninger. Vår anarkistiske frigjøring som skal starte hjemme, starter med å frigjøre en av våre nyttigste hjernehalvdeler; datamaskinen (her forutsetter jeg for øvrig at vi som moderne mennesker ikke

bruker den tredje hjernedelen; den følelses/intuisjons-baserte. Skulle du mot formodning bruke den, så må vi vel snakke om hjernebrøkdeler.)

Nå har du, oppvakte leser som du er, allerede skjönt hva jeg ønsker å snakke på deg. Hva det er som vil fri deg fra informasjonslenkene og virusene. Jeg snakker selvsagt om den verden der programmer er raske, stabile og gratis. Jeg vil at du skal gå over til et Linux-basert operativsystem!

Hadde du da tenkt at det både er vanskelig og kjedelig, så hadde du ikke vært den oppvakte leser vi begge vet du er. For det vi snakker om her er å gjøre det som er bra for deg. Det som du vet er best. Og som alle sånne ting så krever det litt innsats. Vi har brukt masse tid på å lære oss å bruke data på én måte, og nå vil jeg at du skal lære en annen måte, bare fordi den

er mye bedre. Men nå som du er beredt på å bruke litt krefter på å befri deg selv, så kommer beskjeden om håpet: Du er ikke alene, og det er ikke så ille.

For når du skal lære deg noe nytt, så anbefaler jeg at du først velger deg det som er nesten helt likt til det du allerede kan. Det operativsystemet heter Ubuntu og er omtrent like forskjellig fra Windows som Windows er fra Mac. Med andre ord; hvis du synes at det var forferdelig vanskelig å bruke Firefox isteden for Internet Explorer, så er du litt rar.

Og det med å ikke være alene; det er jo litt tungvindt å sitte å lære seg noe nytt selv. Fullt mulig selvfølgelig, men du vil komme mye fortere i gang hvis du bare følger et annet ideal; samarbeid. For det finnes jo masse folk som alt kan dette, og de, siden de er en minoritet, har kjempelyst til å hjelpe deg ut i friheten. Alt du trenger å gjøre er å oppsøke dem. De finnes der datakyndige ferdes, men hvis du tilfeldigvis bor i hovedstaden, anbefaler jeg at du tar kontakt med Humla. De finnes på nett: www.humla.info og i virkeligheten er de på Hausmania der de kan gi deg gratis Ubuntu-cd.

Eventuelt kan du bestille (altså få tilsendt gratis cd) eller laste ned det fortreffelige programmet her: www.ubuntu.com

Noen ganger kan man faktisk få alt på en gang, bare man tar initiativ. Er du bekymret for kompatibilitet så kan jeg jo nevne at du får selvsagt lov til å lagre filer i doc-format hvis du vil og World of Warcraft kjører bedre på Linux enn Windows, hvis du er av den legningen.

Dette var bare direkte aksjon, og bryet med å oppleve av det en gang, så bli hekta. Så politikk like bra som dop.

ett eksempel på hvis du tar deg effektiviteten kan du fort er akkurat

Den moderat lovlydige anarkist

Tankens trøst

Av Kjell Madsen, norsk tenker

Myndighetene har gjort det klart hvor bekymringsfullt det er at befolkningen eldes. Ja, vi skulle jo slutte å røyke og ellers også leve så sunt som mulig, er det da til å undres over at samfunnet fylles opp av seige oldinger? Dessuten pensjonerer vi oss stadig tidligere og kommer til å fortsette med det, uavhengig av alle politiske vedtak. Bare et verdensomspennende krakk kan gjøre slutt på tidligpensjoneringen, som skyldes to ting: velstand i landet og folks sunne forståelse av kjernen i det gode liv, som ikke er permanent omorganisering (etter hvert kjernen i yrkeslivet). Sunnhet på sunnhet, med andre ord. Her ser man hva et overmål av sunnhet i kropp og sjel fører til. Det hevdes at ikke engang økt innvandring kan løse problemene. Hva skal vi gjøre?

Som statsansatt tenker kjente jeg det etter hvert som en plikt å bidra til en løsning. Siden det om noen år blir svært mange gamle, tenkte jeg da, vil det om enda noen år bli svært mange døde. Nå skal vi huske at i byene er kirkegårdene omgitt av veier og hus på alle kanter, i landdistriktene av dyrket mark. Det er ikke bare å utvide og utvide, særlig ikke på jordens overflate. Man må altså gå i dybden, tenkte jeg videre, og straks slo Henrik Ibsens herlige dikt "Bergmanden" ned i meg. Dikteren kommer oss alle til unnsetning, for naturligvis, vi kan bruke våre nedlagte gruver. Det kjennes riktig og godt at vi norske tilbringer evigheten langt der nede i gruvegangene. Jeg mener bestemt at dette løser problemet med de døde, men innrømmer uten videre at problemene

med de levende er uløst. Det fortøner seg også vesentlig mer tyngende, for slik er det ofte i den sosialpolitiske tenkningen; løsning for en gruppe innebærer at det uløste problemet med en annen gruppe fortøner seg desto mer smertefullt. Hvem skal pleie oss i vår høye alderdom? Vi kan ikke forvente at all verdens pleiere kommer hit. Men hør, hva om vi dro dit? Ja, la oss det, la oss ved fylte 75 eller 80, eller når det begynner å skranke for alvor, bryte opp og sette seil for Asias og Afrikas kyster (spredning en fordel) hvor kostnadene er lavere. Tendensen er der allerede, for i Spania er prisene i ferd med å nærme seg våre, sies det, men pleien skal vi selv finansiere, ved oppsparte midler. Til gjengjeld tør man kanskje håpe at Oljefondet, nå også kalt Pensjonsfondet, kan påta seg

å dekke utgiftene ved transport av urnene hjem til gruvene. Kan noen regne på det? Vil det være overkommelig? Jada, krav om kostbare særordninger vil komme. De kommer alltid, det er vi så vant til og det der skal vi ordne, likevel vil mange sitte igjen med en trist kjensle av at problemene med de levende er så omfattende, ja så komplekse at den foreslåtte løsning på langt nær strekker til. Når sant skal sies – jeg kjenner det slik selv. Det er rett og slett en betenkelig løsning. Vi må se i øynene at riktignok finnes fullgode løsninger, men de gjelder bare for de døde. For de øvrige må vi i overskuelig fremtid nøye oss med betenkelige løsninger, ser det ut til. Men de kan da i hvert fall tenkes, og det er en trøst.

FOR DEG SELV

Flipp...

Den vanligste grunnen til at folk prøver psykedeliske rusmidler som fleinsopp og LSD er rekreative, for underholdning eller forsterking av sosiale settinger (rave-partyer osv). Og det er fullt forståelig, for de gir en enormt fascinerende og interessant effekt. Forsterkningen og forvridningen av sanseintrykkene – spesielt synet – blir et sprudlende festmåltid, verden framstår som et overflødigshorn av sansemessige delikatesser, som du grådig kan sluke i deg med øynene og ørene. Hjernen går på høygir, og du fryder deg så du grøsset

Du husker det meste som skjedde også dagen derpå, og våkner uten noen tømmermenn eller annet ubehag. Ser vi nøkternt på det, så er det ikke så vanskelig å forstå at disse substansene ble populære.

... og alvor

Det var de mer overfladiske effektene. Men så er det det da, at psykedeliske rusmidler ikke bare er leketøy... De som har opplevd en positiv rus som ovenfor, vil naturlig nok gjenta den. Men før eller siden vil de få helt andre opplevelser, ofte intenst skremmende og ubehagelige. For psykedelika er ikke bare fest for sanser og følelser, de har også en sterk psykoanalytisk effekt,

en tripp. "With LSD you don't get what you want, but what you need". Opplevelsen kan være så intens at du ikke greier det aleine, men trenger støtte av noen med erfaring, følsomhet og vett, i rolige og oversiktlige omgivelser. Det er ikke alltid tilgjengelig på et rave-party, og har ført til mange unødvendige krise-innleggelser på psykiatriske klinikker, noe som vanligvis bare gjør vondt verre.

Men som oftest er ikke møtet med dine mørke sider mer overveldende enn at du klarer håndtere det selv. På rave blir dansen et nyttig utløp for de intense følelsene og tankene som strømmer gjennom hode og kropp, og technomusikken går og går som et konstant fundament, en livbøye å holde fast i når

også for positive samfunnsmessige forandringer.

Lag på lag

Våre mentale prosesser er bygget opp lagvis, med de mest primitive og konkrete nivåene "på bunn" og lag på lag med stadig mer sammensatte og abstrakte lag oppå. Det ser vi også i hjernens fysiske oppbygning, som en avbildning av den utviklingen vår dyreart har gjennomgått. De eldste delene av hjernen har vi felles med de enkleste dyrearter, og de tar seg av basale ting for å holde oss i live (hjerteslag, pust, fordøyelse, forplantning). De er nært knyttet til syn, hørsel og spesielt lukt, og trigger umiddelbart sterke motive-rende følelser som sult, sex, redsel,

Hvorfor skriver vi stadig om psykedeliske rusmidler i Gateavisa? Er nå det så viktig, har de noen verdi utover noen timers fyrverkeri i sanser, følelser og tanker?

Ja! Det kan høres merkelig ut, men ofte fører de til varige forandringer i personligheten som er en fordel for brukeren – og indirekte for vår hardt prøvede planet... Read on!

Hvorfor psykede

over at synet har blitt så mye sterkere, som om oppløsningen på bildet plutselig steg mange hakk, og med en drastisk større evne til å skille mellom fargesjatter enn normalt. Verden ser derfor ubeskrivelig vakker og fantastisk ut, ren og klar som etter en forfriskende sommerskur – helt JuicyFruit reklame. Og siden din daglige, språklige ego-bevissthet er så sterkt redusert eller helt borte, blir også følelsen av skillet mellom deg selv og verden rundt visket ut. Det fører lett til følelse av empati og sympati med folk og natur rundt deg, og da er det lett og blid glad og fornøyd... Eller retttere sagt, ekstatisk euforisk! Med vidåpne øyne og gapende munn, WOW.

Det sier seg selv at folk fort skjønte at dette er en god tilstand å være i på fest, og følelsen av sammensmelting med omgivelsene blir et godt hjelpemiddel for å oppnå den tilstanden av "group mind", en ex-statisk fellesfølelse av samhörighet, som gjennom alle tider har vært det ultimate målet med dans og fest. Og siden alle har så forsvarsløst åpne sanser blir folk på trippe-partyer forsiktige og vennlige med hverandre. Du ser ikke aggresjoner eller sentimentalt kaos på rave-partyer, slik det er så vanlig på alkohol-fester.

En annen grunn til psykedelikas popularitet er at på tross av så dramatiske ruseffekter gir de en klar og edru rustilstand, intens våken og tilstede med full kroppskontroll. Likevel er du avslappet, det er ingen manisk giring sånn som koffein eller amfetamin gir.

spesielt LSD. Gamle skuffelser og traumer som hjernene våre har pakket bort og "glemt" blir hentet fram igjen i bevisstheten og gjenopplevd, ofte på merkelig symbolske og marerittaktige måter. Dette er dette som kalles en "badtrip" og gjør at mange slutter med psykedelika, men begrepet er misvisende. For dette er en god ting hvis det

blir håndtert riktig! Etter at man har jobbet seg gjennom opplevelsen mister traumene nemlig sin følelsesmessige ladning, og de problemene de ga næring til (nevroser, angst, allergier, rusmisbruk...) fordamper brått. Folk betaler ellers tusener av kroner gjennom årevis for å oppnå dette gjennom mindre effektiv samtaleterapi hos psykolog.

Problemet er selvfølgelig at det kommer uventet, det var ikke det folk forventet da de gikk på fest og tok

alt annet flyter. Et rave-party er ikke bare underholdning, men kan ofte bli en gruppeterapi der hver og en gjennomlever og bearbeider sine private dramaer gjennom natten og kommer ut av det renset, fornyet når dagen gryr. Med ny og nyttig innsikt i sammenhengen mellom kropp, sinn og bevegelse.

Men som vi skjønner kan dette være risky business. Det klart tryggeste og mest givende er å ta sin første tripp i en rolig og privat setting, enten det er hjemme eller på en øde strand om en sommerdag, med noen du liker og stoler på som har gjort det før. Reaksjonen du får er avhengig av dosen, og siden dette er nytt terreng sonderer du selvfølgelig ut med lav dose første gang. Moralen blir vel å ikke ta psykedelika i festsammenhenger før man har erfaring med stoffet, og har jobba seg gjennom mesteparten av sitt mentale grums i mer skjermede omgivelser...

Vi gjentar: psykedelika er ikke leketøy, selv om det kan være både morsomt og vidunderlig. Det er et alvorlig verktøy for mental helbredelse og vekst – og som vi etterhvert skal se dermed

aggresjon. Oppå disse virker lag for hukommelse og dermed læring, grunnlaget for strukturer som muliggjør planlegging av framtidige handlinger, osv. Jo lenger fram i tid og kompleksitet vi kommer i dyras utvikling, jo fler og mer utviklet er de mer abstrakte delene av hjernen, de som jobber videre med behandlede signaler fra de enklere delene, stadig fjernere fra direkte sanseinput. På "toppen" har vi pattedyrenes storhjerne, som er mest utviklet hos oss mennesker. Dermed er det også vi som har størst evne til å lage oss indre verdener, store og detaljerte virkelighetsmodeller, og de mulighetene det gir for langsiktig og innviklet planlegging, med språk så vi kan kommunisere også om ting langt fra det konkrete her og nå. Vi er med andre ord mer formbare, mer styrt av kultur enn av gener og instinkter enn andre dyr. Dessverre gir det oss også størst evne og frihet til å rote oss bort mentalt, bort fra livets logikk, inn i usunne og selv-destruktive forestillinger og samfunns-systemer...

Denne oppbyggingen av våre mentale prosesser blir veldig tydelig og opplevd under en psykedelisk tripp, og er grunnen til at psykedelika kalles "bevissthetsutvidende stoffer". Å se hierarkiet av kompleksitet, hvordan dine egne tanker og følelser er bygget opp av enklere deler, som igjen er bygd opp av enklere deler, helt ned til mønstre av elektrisk og kjemisk aktivitet mellom hjernens milliarder av nerve-celler – det blir en sterkt følelsesladet

opplevelse som reiser dype eksistensielle spørsmål. Bevisstheten som betrakter seg selv i mikroskopisk detalj mens den betrakter seg selv!

Men innsikten i din mentale struktur er også høyst matnyttig kunnskap. Når du kjenner de ulike nivåene og hvordan de virker kan du lettere gjenkjenne hvilke som er i aksjon og forstå dine reaksjonsmønstre i hverdagen bedre. Det gir muligheten til å se deg selv litt i fugleperspektiv, og ha et *forhold* til følelsene istedenfor å bli overveldet og styrt av dem – for de er jo ikke alltid sunne, eller ihvertfall ikke alltid hensiktsmessige... Og det gjør igjen at du møter verden mer konstruktivt. Du blir rett og slett mindre fordomsfull og mer empatisk, mer interessert i årsaker enn fordømmelse, både når det gjelder deg selv og andre.

(Advarsel: en bivirkning av all den kunnskapen om bevissthet og hjernens nevralt oppbygging som du får på en slik indre feltstudie kan lett bli at troen på guder og sjeler fordamper, fordi du ikke lenger trenger dem for å fylle ut hullene i forståelsen av deg selv... :-)

liika?

FOR SAMFUNNET

Virkeligheter

Til daglig tar vi virkeligheten for gitt – “sånn er det jo bare”. Men tenker vi nøyere etter, er det ikke noe absolutt eller selvfølgelig ved virkelighetene våre. Det skjønner vi raskt når vi tenker på hvor stor forskjell det er på hva folk anser som viktig, sant og virkelig, både mellom individer, kulturer og i forskjellige tidsaldre. Ingen av oss lever direkte i Virkeligheten, den er altfor stor! Det hjernene våre gjør gjennom en lang oppvekst er å konstruere seg en detaljert *modell* av verden, basert på input fra sansene, og så lever vi videre i den, kontinuerlig oppdatert og finjustert i henhold til sanseinntrykkene.

Så virkelighetene våre er ikke helt vilkårlige fantasier heller. For selvom det vi oppfatter som virkeligheten ikke er det samme som verden utenfor oss, er den likevel en rimelig nøyaktig avbildning som fanger opp de viktigste faktorene vi trenger for å klare oss. En håndterbar forenkling, hvor vi ser bort fra alt det inni oss og utenfor oss som vår kultur lærer oss er uvesentlig. Ellers ville vi blitt helt overveldet av verdens kompleksitet, og ikke klare å fungere i noen hverdag – de “gale” er jo nettopp dem som ikke makter å opprettholde en slik sammenhengende modell i hodet, men lever i et uforståelig kaos av sanseinntrykk og følelsesmessige impulser.

En virkelighet er helt nødvendig for å begrense arbeidsbyrden for hjernen. Alt det som er kjent og oppfører seg som forventet – som passer med modellen – blir filtrert bort, når ikke opp i bevisstheten. Det som er nytt derimot tiltrekker seg vår oppmerksomhet, fordi det er ukjent og overlevelsesinstinktene våre må finne ut om det kan utgjøre en fare for oss – eller nye muligheter. Når vi så har sett og skjønnet det nye blir også det inkludert i modellen vår, trenger ikke lenger bevisst oppmerksomhet og frigjør hjerne-kapasitet til andre formål igjen. For naturen sløser ikke med ressursene, og vår store hjerne er kostbar i drift: en liten del av kroppen, men den forbruker 25% av den energien vi spiser.

Nyttig tvangstrøye

En kulturelt skapt virkelighetsmodell er biologisk effektiv, men samtidig et tveegget sverd. På den ene siden gir kulturen oss en ferdig pakke av virkelighetssyn, forklaringer, språk, moral og sosiale trafikkregler – vi slipper å finne opp alle hjulene på nytt i hver generasjon. På den andre siden blir den en tvangstrøye, som fryser vår oppmerksomhet og tanker i én av uendelig mange mulige virkelighetsmodeller. Det begrenser vårt spillerom, det blir vanskelig å tenke på og snakke om ting som språket ikke har begreper for, men som likevel kan være viktige. Dermed begrenses også våre muligheter til å tenke nytt når det trengs.

Det er her psykedeliske stoffer kan komme inn som et nyttig redskap, ved deres merkelige evne til å (ihvertfall for noen timer) løse opp, gjøre flytende, vår vanlige tillærte virkelighetsmodell.

På tripp ser du tydelig det vilkårlige ved vår felles daglige virkelighet. Det blir et eksistensielt sjokk, det er noe helt annet å oppleve det selv enn å lese

om det i tørre filosofi-bøker. Den varige ettervirkningen av denne innsikten er at du blir skeptisk til skrårrike påstander om at slik-og-slik “er det” eller “må det være”. For nå VET du at et uendelig antall andre, sammenhengende virkelighets-modeller er mulige og like “sanne”, og tror ikke lenger på noen absolutt objektivitet. Sagt med andre ord: du begynner i større grad å tenke selv enn å bare passivt godta oppleste og vedtatte “sannheter”:

Farlig politikk – i tolvte time

Dine mentale prosesser er helt flytende og oppløst på toppen av en tripp, ego-løst og direkte sansende, uten noen forstand i vanlig betydning. Først på vei ned begynner tanker og språk å falle på plass igjen og få en struktur, og du har da mulighet til å ommøblere sinn og følelser, drive litt “loftsrydding”. Du begynner helt fra scratch. Bit for bit bygger du sammen bevisstheten igjen, og kan nå vurdere hver byggekloss på nytt. Tar dem med hvis de er i tråd med kroppen og livets behov og instinkter, og forkaster dem hvis de er sosialt tillærte oppfatninger som bryter med disse. Hangups og fordommer havner på dynga i høyt tempo.

Dette får også raskt store politiske konsekvenser. Kanskje har du aldri vært spesielt politisk interessert eller brukt mye tid på å tenke gjennom de større sammenhengene. Men det blir du nødt til nå, for de kommer også under din granskende lupe sammen med resten av din kulturelle bagasje mens du gjenbygger en ny, litt anderledes personlighet. Og da er det slett ikke sikkert at du lenger lydig godtar de forklaringene og sammenhengene vi har fått presentert av politikere og media. Og også etterpå, i dager og uker etter at selve trippen er over, vil du ha en forsterket evne og interesse for å se mønstre, sammenhenger i ting, og større evne til abstrakt tenkning i mange nivåer. Du blir rett og slett mindre sløv, mindre dum.

Heri ligger psykedelikas politisk radikale potensiale. De er ikke avhengighetsskapende stoffer, men blir i sin effekt tvertimot *uavhengighetsskapende*. Slikt er naturligvis farlig for makten høye herrer, og er hovedårsaken til at psykedeliske stoffer er totalforbudt. I vårt samfunn er makt ensbetydende med makt over folks tanker, og medias propagandamakt blir slått beina under når folk etter psykedeliske opplevelser

mister interessen for TV og ferdiglagd underholdning og slutter å lese og tro på dagsavisene. Skrekk og gru, da kan de jo finne på å begynne å *tenke selv*, og kanskje finne ut at de er uenige med status quo – dissidenter!

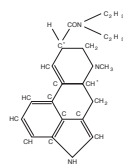
Og poenget er selvfølgelig at det trenger vi i høyeste grad flere av nå. Som samfunn går vi kollektivt i søvne, og sterke kortsiktige økonomiske interesser hindrer oss i å bryte effektivt ut av trancen. Vi fortsetter vår overfladiske forbruker-livsstil, shopper og shopper, kjører bil som før, og brenner gjerne av noen tonn CO₂ på en flyreise til syden for å sole oss et par uker. Og politikken dreier seg fremdeles om skattemette, barnehageplasser eller enerom på eldrehjem. Vi oppfører oss som om det er *business as usual*, men det er det jo ikke. Vi er langt inne i en dyp økologisk krise, med skrumpende og døende natur og nå også kaos i de globale klimasystemene. Her slipper vi ikke unna en systemkritikk. For den direkte årsaken er vårt industrielle forbrukersamfunn med *forbruk* og *vekst* som mantraer – selvom ethvert barn kan forstå at ingenting kan vokse i det uendelige i et lukket system, som vår planet jo er.

Løser vi ikke vårt kriseforhold til naturen så blir all annen politikk meningsløs og irrelevant. For selvom det har blitt mindre tydelig i vårt industrielle forbrukersamfunn, så er vi fremdeles helt avhengige av den levende naturen. Den skaper luft, vann, mat og råstoffer til alle våre behov – og et klima det går an å leve med.

Etter dype psykedeliske opplevelser blir du ikke lenger i stand til å være med på denne late-som-alt-går-bra-leken. Det er effektiv medisin mot den flåsete og overfladiske bevisstløsheten som forbrukersamfunnet stimulerer til og opprettholder gjennom reklame og media, hvor idealet er å forbli på et infantilt nivå som et barn i en leketøy-butikk. Psykedelika minner oss på at vi hører til, er del av et enormt og fantastisk innviklet system av Liv som har gått ubrutt i flere milliarder år. Kunnskapen om økologi blir virkelig, opplevd og sterkt følelsesladet. All motivasjon drives som kjent av følelser, og etter disse opplevelsene er vi ikke lenger villige til å godta miljø-ødeleggelser for å sikre arbeidsplasser, økt levestandard e.l. Mennekelige, estetiske og filosofiske interesser overtar for den barnslige fascinasjonen over TING og forbruk, og vi føler det mer som en lettelse enn et tap å gå ned i levestandard til et bærekraftig nivå. Har du et rikt indre liv trenger du ikke så rikt ytre liv...

Effektivitet

Jaha, så dette er Gateavisas løsning på miljøkrise – plopp, en pille i munnen? Nei, et så enkelt fix finnes nok bare i eventyrene. Men jeg mener seriøst at psykedelika kan være et nyttig hjelpemiddel, og så kritisk som situasjonen er må vi ta alle midler i bruk. For vi må ikke være naive heller. Politiske holdninger og livsinnstilling er psy-

kiske overflatefenomener, styrt av vår følelsesmessige tilstand. Du blir ikke FrP'er uten en god dose bitterhet, misunnelse og mindreverdighets-kompleks. Og omvendt: er vi fri for disse psykiske knutene får vi over-skudd og evne til å tenke lenger og dypere, og får styrke til å orke å ta virkeligheten innover oss. Tørre å være voksen.

De fleste av oss er heldigvis ikke dumme eller FrPere. Vi ser og forstår miljøkrisa, og synes det er for jævlig. Vi er bitre for at barna våre må leve videre i en så hærpa verden, og at det er så mange fantastiske og vidunderlige landskap, dyr og planter som allerede er borte og som de aldri får oppleve.

Så kunnskapen om vårt økologiske selvmord og indignasjonen over det er allerede på plass, men vi klarer ikke følge konsekvensene fullt ut. Det er for grusomt til å orke tenke på, og det er allerede så mye vi må forholde oss til i hverdagen; jobb, boliglån, barn, tidsklemme... Vi er dessuten for inngrodde og konvensjonelle, for redde for å gå først og være anderledes, for redde for hva folk vil synes hvis vi ikke følger forbrukerkarusellens normer for påkledning og innredning. Det er her psykedelika kan komme inn som den siste nødvendige brikken, ved å gå inn og forårsake den gnisten av handlingsvilje og selvtilit som trengs for å tørre å følge vår samvittighet og innsikt.

Ingen medisiner virker like godt på alle, men det er påfallende hvor effek-

tivt psykedelika er. Jeg har selv sett hundrevis av folk ta sin første tripp, og konsekvensene ble veldig ofte som beskrevet over. På tross av totalt forskjellig sosial bakgrunn og nasjona-

litet: punkere, businessfolk, frikere, tradde mainstreams, unge og gamle kom fram til liknende eksistensielle og filosofiske konklusjoner. Og fikk styrke og mot til å forandre sine i liv i tråd med disse innsiktene. Mengder av forskningsrapporter over de siste 50 åra bekrefter dette, men det har ikke akkurat vært populær kunnskap å svelge, og har stort sett blitt forbigått i stillhet, både av oppdragsgiverne og media.

Hvor merkelig det enn kan høres – hvor merkelig det faktisk er – så virker det rett og slett, med minst like høy prosentdel for de som tar det som det andre gode medisiner kan vise til, fra paracetamol til penicillin. Men bruken er langt mer innviklet, og som

vi har vært inne på sterkt avhengig av situasjonen trippen foregår i, både inni deg og rundt deg.

Våre mentale systemer er veldig seige og robuste, og finner som regel tilbake til sin likevekt selv etter kraftige rystelser. I vår sammenheng er det både en sikkerhet og en hindring. Det føles alltid som et mirakel at du faktisk kommer ned igjen fra en tripp, når du tenker tilbake på hvor fjernt fra daglig bevissthet du har vært. At du igjen kan snakke norsk eller fylle ut selvangivelsen! Men det betyr også at det er vanskeligere å få til forandringer når vi ønsker dem. En tripp er derfor som regel ikke nok for varige forandringer, ihvertfall ikke med moderat dose (og en førstegangstripper bør holde seg til det for å sondere terrenget). Opplevelsen må ofte gjentas med noen ukers mellomrom, for det er masse arbeid å fordøye opplevelsen og innsiktene mellom hver gang, og integrere dem i deg selv og hverdagen.

Obs!

Hvis du tenker på å begi deg inn i psykedelisk selvterapi vil vi på det sterkeste anbefale at du først leser gjennom vår praktiske bruksanvisning "LSD for nybegynnere" fra Gateavisa nr. 155 (du finner den på www.gate-

avisa.no: klikk på "GA-index" og manøvrer deg ned til 1996-årgangen). Se også punktene under om vanlige fallgruver på ferden.

Hvis du for tida er schizofren eller har tilsvarende problemer med å holde sammen noen fungerende virkelighet, bør du la vær å løse opp det lille du har med psykedeliske stoffer, og får heller vente på bedre tider. Disse medisinene kan dessverre heller ikke brukes av folk med epileptiske tendenser, fordi det hos dem kan trigge anfall. Tilsvarende for gravide, siden en tripp kan sette i gang en (for tidlig) fødsel. Men for alle oss andre gir de altså en mulighet til et bedre og sunnere liv både for oss selv og omgivelsene våre. Å bytte virkelighet er ingen spøk, men vi kan ikke bare flippe heller – vi har for helvete en planet å redde! God tur.

Are Krishna

Litt klassisk psykedelisk litteratur:

Aldous Huxley: *"The Doors of Perception – Heaven and Hell"*

Stanislav Grof: *"Den indre reise"*, 1-3 (dansk oversettelse)

For seriøs info om alle typer rusmidler se f.eks. www.erowid.org ...og ikke minst www.gateavisa.no !

Fallgruver

På en tripp ser du at vår daglige, språklige ego-bevissthet er en tynn hinne på toppen av et enormt mentalt isfjell, og evolusjonært sett veldig ny. Kroppen klarer seg helt utmerket uten dette nivået i hjernen, alle prosesser, sansing og reflekser går sin gang – slik de har holdt oss i live i millioner av år før noe ego viste seg på denne planeten. Ego-bevisstheten tenker språklig, dvs symbolsk, og trinn for trinn. Planlegger og ordner opp, rydder i kategorier og passer engstelig på at alt går som det skal. En litt nevrotisk kontroll-frik som tror at alt kollapser hvis den ikke selv har full oversikt hele tiden, at utenfor dens rasjonalitet råder bare kaos og galskap. I praksis bevisstløs, løsrevet, fra de underbevisste og ubevisste nivåene den hviler på skuldrene av.

Slik har den ihvertfall blitt i vårt samfunn, med røtter helt tilbake til Descartes og kristendommen. Den er grunnen til angsten for psykedelika, som jo nettopp svekker egoet og flytter bevisstheten til de andre delene og nivåene for en stund. I offentligheten blir det dermed sett på som ren russisk rullett, en enveisbillett til galskap.

Det er kanskje ikke så rart, for dette er som vi har sett et innviklet og ytterst merkelig fenomen. Denne artikkelen har så langt skissert opp noen av fordelene psykedelika kan gi. Men de kommer ikke automatisk, som alle medisiner forutsetter det riktig bruk. Med uvettig bruk kan du ende opp med bare forvirring og store psykiske problemer.

En vanlig fallgruve for fascinerte nybegynnere er at de tripper altfor ofte en periode, kanskje hver helg på fest. Men en tripp er en voldsom opplevelse, og du trenger tid til å integrere den i din daglige bevissthet, få en mening i det hele. Tripper du for ofte rekker du ikke det, og begynner å gå litt i oppløsning. For selv om vår ego-bevissthet kan være en tvangstrøye og stengsel for innsikt, trenger vi den likevel i omgangen med andre mennesker og for å makte hverdagens praktiske oppgaver. Det bør nok *minst* gå to-tre uker mellom hver tripp, og på sikt ennå lenger – kanskje bare gjøre det et par ganger i året om du i det hele tatt fortsetter. For det vi etterstreber er jo en sunnere balanse mellom intuitiv innsikt og språklig forståelse, ikke noe formøst, flytende kaos.

En annen ting som er viktig som trippende oppdagelsesreisende er å ha en viss ydmykhet, en sunn skepsis også til deg selv. For selvom innsiktene og aha-opplevelsene du får under en tripp kan virke ubestridelig selvinnsende, kan du likevel ta feil. En psykedelisk tripp er ikke noe ufeilbarlig orakel, vi er tross alt "bare" mennesker... Kanskje kommer du til andre konklusjoner etter neste tripp. Tålmodighet, erfaring hjelper! Beware the Messias Syndrome...

På en tripp ser du at vår virkelighetsmodell

er temmelig vilkårlig valgt, og kunne vært satt sammen helt anderledes. Men det betyr likevel ikke at alle virkeligheter er like gode. Vikler du deg inn i en tolkning av verden som er altfor fjern fra den de fleste andre går rundt med, mister du muligheten til samvær og samtaler, og vil bli ganske ensom. Denne faren er mye større med LSD enn med de naturlige stoffene, som fleinsopp eller meskalin. Du må konstruere deg en virkelighet som fungerer i dagliglivet, og eventuelt forandre prioriteter og livsstil gradvis. Å bytte virkelighet er ingen spøk!

Det er farlig å trippe i et sosialt vakuum. Det skjer så mange og sterke ting med deg, både følelsesmessig og eksistensielt, at du må ha noen å dele det med som kan forstå hva du snakker om. Sagt litt enklere: det er mindre sjanse for å flippe ut når du tripper sammen med en annen, og er en god grunn til å ikke ta sine første tripper aleine.

Tidligere ble psykedelika spredt mest fra hånd til hånd gjennom kjente, og kom dermed sammen med forklaringer og erfaring. På et rave kan dessverre hvem som helst kjøpe og ta disse stoffene, uten noen forklaringsrammer eller støtte. Det er som vi har forsøkt å forklare ikke noen god idé, ihvertfall ikke første gangen. Les vår trippe-guide i Gateavisa nr. 155! Dessverre utsolgt, men du finner den på nettsidene våre.

Åpen kanal = Frikanalen

Frikanalen kommer på lufta i 2008, og blir de frivillige organisasjonenes egen TV-kanal. Målet med kanalen er å styrke ytringsfriheten og det deltakende demokratiet gjennom å gi flere mulighet til å ytre seg gjennom TV-mediet.

Alt ifra organisasjoner som NORMAL som er for legalisering av cannabis til misjonsorganisasjonen Norea skal få bidra med egne sendinger. Også de som ikke oppfyller kravene til å bli medlem i foreningen skal få sende på rimelige vilkår.

Konseptet åpen kanal er en TV-kanal der alle kan delta med eget innhold og få det kringkastet til alle fjernsynsapparater under eget redaktøransvar. En åpen kanal er verken en fjernsynsprodusent eller kringkaster, men en infrastruktur for allmennhetens adgang til fjernsynsmediet. Åpen kanal som TV-konsept oppsto i Tyskland på 1980-tallet. Senere har lignende ikke-kommersielle åpne kanaler blitt åpnet i land som England, Irland, Tyskland, Nederland, Sverige, Danmark, USA og Canada. Virksomhetens fremste formål er å tilrettelegge for fri TV-publiserings og dermed bidra til økt demokrati og ytringsfrihet.

Arbeidet med å etablere en åpen kanal i Norge ble startet i 2001 da Ola Tellesbø begynte sitt arbeid med å opprette en ikke-kommersiell åpen kanal. Foreningen Åpen kanal ble stiftet i januar 2002 og prøvesendinger over internett samt flere vellykkede testsendinger fra både Bergen og Trondheim ble gjennomført. Det ble hentet og samlet erfaring fra ulike land hvor andre åpne kanaler har fungert.

Flere ulike medlemsorganisasjoner har med tiden stått bak Åpen kanal, som igjen har representert flere tusen mennesker. I kanalens Råd befant seg kjente kulturpersonligheter som blant andre Gunnar Garbo, Rosemarie Köhn, Gunnar Stålsett, Tove Bull, Nils Christie, Arne Næss, Jostein Gaarder, Mosse Jørgensen, Leif Arne Rønningen, Ståle Eskeland, Ada Haug Grythe, Eva Joly, Kaare R. Norum og Inge Eidsvåg.

Våren 2002 gikk Stortinget inn for å legge til rette for en åpen kanal i Norge. Det het seg at "Regjeringen vil rydde plass for en landsdekkende åpen TV-kanal i det nye digitale bakkenettet. Kanalen skal være ikke-kommersiell, og alle grupper og organisasjoner skal få lage programmer".

Da det digitale bakkenettet begynte å nærme seg en realitet leverte Åpen kanal på oppfordring fra Kultur- og kirkedepartementet en detaljert plan for hvordan Norges åpen kanal skulle kunne igangsettes, men uten å få noe respons. Motsetningsforholdet mellom departementet og Åpen kanal skyldtes foreningens krav om at det istedenfor innholdskonsesjon skulle være teknisk konsesjon, utarbeides en medielov for åpen kanal, registreringsordning av deltakerne tilsvarende den som gjelder for satellitt, og at kanalen ikke skulle ha en

toppredaktør fordi alle som sender skal være sin egen redaktør. 10 måneder senere sa statssekretær Gundersen i sin tale til Frivillighet Norge (et samarbeidsforum for frivillige virksomheter opprettet i 2005) at Stortinget ville støtte en ikke-kommersiell TV-kanal, en såkalt "åpen kanal" for organisasjoner, lag og foreninger.

Gjennom Frivillighet Norge ble Foreningen Frikanalen stiftet sommeren 2007 med det formål å bidra til at det frivillige Norge skal få sin egen TV-kanal fra 2008. Det gode ved å starte på nytt var at enda flere foreninger og organisasjoner kom med i det demo-

kontingenten 500 kroner, for organisasjoner med større omsetning er kontingenten 5000 kroner. På årsmøtet for Foreningen Frikanalen blir det i februar bestemt hva kanalen skal hete, det vil bli avklart hva som ligger i redaktøransvar og ikke-kommersielle sendinger, og programrådet (som skal ha ansvar for å fordele sendetiden) vil få prinsipp å styre etter. Sendetidsavgift er foreslått inkludert i medlemskontingenten. Mens andre må betale noen hundrelapper per sendetime.

Nyansatt dagligleder Finn H. Andreassen blir leder for noe helt revolusjonerende nytt - verdens første riksdekkende åpne

Stortinget har tidligere uttalt at man må finne finansielle løsninger som gjør at tilbudet om en åpen kanal blir reelt. Måten de åpne kanalene finansieres på varierer fra land til land. I Tyskland, hvor en åpen kanal er lovfestet, blir Offener Kanal Berlin støttet med omkring to prosent av lisensavgiften. I Danmark, hvor liknende bevilgninger gis over statsbudsjettet, brukes 1 prosent av lisensavgiften til å drive en åpen kanal. I USA går 5 prosent av kabelskapenes overskudd til åpen kanal TV.

Konsesjon for den åpne kanalen skal i følge Frivillighetsmeldingen utlyses i 2007, og det er antydning at det er den som får konsesjonen som vil få midler til oppstart. På Stortingets høring om Frivillighetsmeldingen i november fikk Foreningen Frikanalen anledning til å minne om behovet for finansiering av kanalen. Det er avtalt med RiksTV at de første testsignalene skal sendes i mai, men den tekniske utviklingen kan ikke starte før foreningen har midler til å inngå den type avtaler som skal til. Testsendinger i mai og ordinær oppstart i september 2008 avhenger av at utviklingen starter ved årsskiftet som planlagt.

Per desember 2007 har ikke Kultur- og kirkedepartementet klart å finne en finansiell løsning for den åpne kanalen, men henviser til en "ymse post" på 6 millioner i statsbudsjettet, som først og fremst skal gå til forskning. Høyre har i sitt alternative budsjett foreslått å bruke de "herreløse midlene" på 11 millioner for å sikre kanalen en god oppstart.

Det er helt avgjørende at det settes av midler til etableringen av den åpne kanalen som skal være det frivillige Norges demokratiske, åpne TV-kanal. Det er også nødvendig å finne en løsning for å gjøre den enkelte produsent ansvarlig ovenfor norsk lov for den produksjon organisasjonen/den enkelte ønsker sendt på kanalen.

Det å ansvarliggjøre den som produserer sendingene på den åpne kanalen og la vedkommende selv ta ansvar for å overholde norsk lov, vil være mer demokratisk og det vil gi en selvjustis som også vil heve kvaliteten på sendingene i kanalen. Dette viser all erfaring fra andre land der de har liknende åpne kanaler.

Anita Nyholt

Les mer på:

www.frikanalen.no

www.openchannel.no

kratiske arbeidet med å starte den åpne kanalen. Foreningen Åpen kanal fungerer i dag som en interesseorganisasjon uavhengig av Foreningen Frikanalen, men bistår på det juridiske og teknologiske området for alt som har med den åpne kanalen å gjøre. Når sendingene er kommet i gang, vil foreningen Åpen kanal ivareta og styrke rettighetene til de som sender.

Foreningen Frikanalen inviterte i desember alle sine medlemmer på julegløgg i Frivillighet Norges lokaler i Oslo for å informere om status og fremdrift. Det ble fortalt at fra mai 2008 vil Frikanalen ha daglige sendinger over det digitale bakkenettet til RiksTV fra kl. 12 - 17:30 som en prøveordning. Blir den åpne kanalen en suksess vil sannsynligvis sendetiden utvides til 24 i døgnet. Medlemskap i Foreningen Frikanalen er åpent for alle som driver frivillig virke på ikke-fortjenestebasert/ikke-offentlig basis. Medlemskapet gir eierskap til TV-kanalen og demokratiske rettigheter. For organisasjoner med under 500 000 kroner i omsetning er

kanal på digitalfjernsyn. Det at kanalen blir nettbasert gjør det mulig å ha arkiv, med alle dets muligheter. Et videoarkiv kan fylles opp før oppstart og åpner for en god sortering/inndeling av de første sendingene ut fra faktisk opplastet og arkivert innslag. Dette vil bety mye for seernes oppfatning av kanalen. Rettslig sett har full teknologi fordelen i brukerstyrt opplasting og programmering av sendeplanen. Dette sikrer at den ansvarlige redaktøren selv kan sjekke at opplastingen og programmeringen blir riktig, og sjekke at metadata slik som logget musikkinnhold stemmer. Brukerstyrt opplasting medfører en mer utførlig logging/merking av innholdet. Dette vil ha stor betydning for seernes utplukking av ønsket innhold fra den elektroniske programguiden som er forventet å bli svært viktig for seervanene om to-tre år. Det å nå de yngre brukerne som allerede er vant med YouTube-funksjonalitet på nettet er også viktig. Norges åpen kanal får større deltakelse med full teknologi enn med manuelle rutiner.

Appell fra en mistantropisk akademiker

Ekstremister i alle land: Foren Eder!

Riktig god dag, alle dere nynazister, muslimske fundamentalister og marxist-leninister/kommunister! Håper alt står bra til med dere alle sammen. Beklager, det var ikke meningen å virke sarkastisk. Jeg vet jo egentlig godt at dere ikke har det like lett bestandig. Derfor har jeg bestemt meg for å informere alle tre parter om hvordan dere kan få kontroll over hele verden. Jeg har nemlig utarbeidet en modell som – sagt i all beskjedenhet – er genial og på samme tid fascinerende enkel. Dersom dere tar rådene mine til etterretning, vil dere *alle* nå målene deres. Er dere stumme av skepsis og vantro? Ta en liten pause før dere leser videre, for når jeg presenterer min delvis revolusjonerende modell for maktovertakelse, vil dere sannsynligvis få et nytt sjokk. Det jeg mener dere bør gjøre, er nemlig å *samarbeide*. Ja, jeg har full forståelse for at dette virker hårreisende på dere, men jeg skal utdype det under og forklare hvordan et slikt samarbeid kan gjennomføres i praksis. Vær så snille å ha et åpent sinn! En ting må sies med en gang; jeg kommer til å anvende uttrykk som ”fanatisk”, ”ekstrem” og ”fundamentalistisk”, men dette er ikke ment som noen fornærmelse. I motsetning til mine dustete anarkistkolleger har jeg nemlig innsett at fanatisme, ekstremisme og fundamentalisme er absolutte nødvendigheter for å skape en bedre verden.

Kjære nynazister!

Allerførst vil jeg gjerne adressere dere nynazister. På sett og vis har vi alltid hatt et nært forhold. Da jeg gikk på videregående, tok jeg dere ofte i forsvar når vi hadde diskusjoner i samfunnsleretimene. Det var riktignok mest for å provosere klassens spissborgere og sosialister, for jeg må nok tilstå at jeg aldri var noen genuin tilhenger av den fascistiske ideologien. Likevel opptrådte jeg som advokaten deres, og dermed ble det et slags bånd mellom

oss. Derfor er dere de første som skal få høre de gode rådene mine.

La oss i første omgang ta for oss en av hjertesakene deres, nemlig rasehygiene. Dere er som kjent svært bekymret for at den ariske rasen skal infiseres av ikke-vestlig blod, og det er nettopp *dette* som gjør mange muslimske fanatikere til en perfekt samarbeidspartner for dere. Det finnes nemlig nok av norske islamister som heller ikke er så jævla begeistret for å bevege seg blant de hvite rævene deres. Dere har med andre ord felles mål! Jeg koddere ikke, la meg bare fortelle om en iransk jente jeg kjenner. Hun har nemlig giftet seg og fått barn med en nordmann. Min iranske venninne har i flere tilfeller opplevd at barnet hennes har blitt omtalt som ”stygg” og ”bastard” av flere personer i det muslimske miljøet på hjemstedet mitt. Skjønner dere poenget? Derfor har jeg et tips til dere; ta kontakt med muslimske fundamentalister og bli enige om hvordan dere kan oppnå full segregering. I stedet for å prøve å utrydde innvandrere – som dere må innse er et urealistisk mål – kunne dere ikke heller konsentrere dere om forrædere i deres egne rekker? Det finnes jo nok av dem. Jeg tenker her på ikke-rasebevisste og frisinne ariere, for eksempel dem som lever i ekteskap på tvers av raser. De muslimske fanatikerne på sin side kunne avlaste dere med å renske ut rasehygiene og liberale elementer blant sine egne. Dette er også en kjempejobb, så dere burde sette pris på å kunne overlate den til islamistene. Riktignok er det slik at muslimske fundamentalister i prinsippet aksepterer ariere som konverter til islam, men her kan dere sikkert komme frem til et kompromiss. Sist, men ikke minst; radikale muslimer kan faktisk hjelpe dere med å ta over USA og Vest-Europa, men for å finne ut hvordan, må dere nok lese noen avsnitt videre.

Det virker sikkert motbydelig å skulle involvere seg med fargede muslimer, men prøv å tenke praktisk! Det ville faktisk ikke være første gang i historien at nazister og muslimske fanatikere samarbeider. Jeg vet at dere sjelden leser bøker og spesielt ikke historiebøker. Ikke føl dere truffet av dette,

for jeg forstår at det blir litt sparsomt med tid til lesing når mesteparten av dagen går med til å drikke øl, slåss og høre på white power-musikk. Jeg skal fortelle dere om en mann som het Heinrich Himmler. Han var en svært sentral skikkelse i bevegelsen deres i egenskap av å være sjef for *Schutz Staffeln* (SS), Adolf Hitlers personlige livgarde og elitesoldater. Det mange imidlertid ikke vet, er at Himmler var en stor beundrer av islamisme. Tanken på fanatiske jihadkrigere som ofret livet for sin overbevisning i en nådeløs kamp mot fienden, var noe som tiltalte Herr Himmler, og dette inspirerte ham til å opprette en egen muslimsk SS-avdeling som hovedsakelig bestod av bosniaker. Alles klar?

Ærede islamister!

Så var det dere da, ærede muslimske fundamentalister. Dersom dere har lest avsnittet ovenfor, burde dere nå være oppmerksomme på hvilke verdifulle frukter som kan høstes av en pakt med nazistene. I tilfelle dere fortsatt ikke er overbevist, ønsker jeg å tilføye et par punkter. Nynazistene kan i mange tilfeller fremstå som en nokså uopplyst, desorientert og fordrunken gjeng med gatepøbler uten den fjerneste sjanse til å oppnå noe som helst. Dette er et svært unyansert bilde. Faktum er at de mangler en intellektuell leder som kan samle dem og få bevegelsen til å arbeide konstruktivt. Dere skal imidlertid ikke glemme at det finnes nok av kandidater! Ved forrige presidentvalg i Frankrike vant ultranasjonalisten/fascisten Jean Marie Le Pen over 4,5 millioner stemmer. Det tilsvarer omtrent hele Norges befolkning! (Monsieur Le Pen er riktignok ikke så begeistret for muslimer, men prøv å heve dere over dette, jeg kommer til et poeng). For bare noen få år tilbake fikk det ekstremt brunsviddet partiet *die Freiheitliche Partei Österreichs* (FPÖ) stor oppslutning blant østerrikske velgere. Etter siste delstatsvalg i Tyskland kunne det neofascistiske partiet *die National-demokratische Partei Deutschlands* (NPD) sende flere representanter til det saksiske delstatsparlamentet. Skjønner dere hvor jeg vil hen? Hvis høyreekstremerne får politisk innflytelse i de vestlige stormaktene, kan de forsyne dere med store arsener av høyteknologiske våpen. Disse våpnene vil være uvurderlige i kampen deres mot jødene og de millioner av tolerante og fredelige muslimer som ikke har forstått at fundamentalisme er den eneste riktige veien for islam. Dette forslaget er slett

ikke så originalt som det kan gi inntrykk av. Må jeg få lov til å minne herrene på at dere sannsynligvis aldri hadde klart å jage Ivan ut av Afghanistan på 80-tallet uten avansert ekspertise og teknisk støtte fra den semihøyreekstremerne supermakten USA.

På den annen side må dere ikke glemme at hvis nynazistene skal gjøre noe for dere, må også dere klø dem på ryggen. Nynazistene trenger nemlig hjelp for å komme til makten. Det er urealistisk å regne med at de høyreekstremerne har noen særlig sjanse til å gjennomføre revolusjon eller statskupp i den vestlige verden. Blant fascistene er det faktisk bare Benito Mussolini som har lyktes med dette, selv gamle onkel Adolf måtte gjøre bruk av lovlige midler for å kunne bli tysk statsjef. Dersom dere imidlertid trapper opp terroraksjonene i Vesten og skremmer den hvite fugledriten ut av folkene som bor der, vil dette på sikt føre til gode valg for de ekstremme høyrepartiene. Dessuten kunne dere kanskje låne dem en selvmordsbomber eller hundre? Dere burde jo ha rikelig med slike å avse. Den israelske staten har i over femti år myrdet, fordrevet og undertrykt palestinske muslimer. Folk som lider, er som regel enkle å overtale til å utføre ekstreme handlinger. (Men dette vet dere strengt tatt allerede, og dere har jo også benyttet dere av det. Unnskyld, det var ikke meningen å ta en belærende tone.) Lite tyder på at den israelske militærmaskinen sånn med det helt første vil slutte å bearbeide menneskelig materiale som dere kan utvikle videre til gode ekstremister. Og skulle den israelske fredsbevegelsen komme i regjering, må dere *fortløpende* gå i dialog med ytterliggående sionister, slik at dere kan finne ut hvordan den for begge parter livsviktige krigen kan fortsette!

Gode kommunister!

Så til slutt har endelig turen kommet til dere, kjære marxist-leninister/kommunister. Vi har dessverre i lang tid hatt et nokså anstrengt forhold. Jeg vedgår at jeg lenge har vært litt bitter på dere på grunn av det dere gjorde mot familien min i Tsjekkoslovakia på 60-tallet, men faen heller – det er jo over 40 år siden! La oss nå legge dette bak oss og forsøke å se fremover, for jeg har mange gode tips til dere også. Den ytterste venstrefløyen i norsk politikk har alltid hatt et

Endelig et gjennombrudd i verdenskonspirasjonen!
At vi ikke tenkte på det før. Hurra!

godt øye til muslimske ekstremister, og det til tross for betydelige ideologiske forskjeller som kvinnesyn og religion. Jeg tar tilbake alt jeg tidligere har sagt om dere, for dere er faktisk svært tolerante! Nå er det på tide at denne toleransen brukes til også å overvinne de ideologiske barrierene mellom dere selv og nynazistene. Hvorfor skal dere krangle når dere langt på vei har felles fiender, nemlig anarkister, spissborgere og sosialdemokrater? Mitt forslag er at dere etter deres felles maktovertakelse bruker de samme arbeids-/utryddelsesleirene og deler på kostnadene som gjelder drift og administrasjon. Fangene vil uansett alt i alt være fiender av begge parter. En fusjon mellom det fremtidige KGB/Stasi og fremtidens Gestapo ville også lette arbeidet deres betraktelig.

Jeg har forståelse for at det kan være litt tungt for dere å svelge en del punkter på nazistenes partiprogram, men prøv heller å fokusere på likhetene fremfor forskjellene! I likhet med nynazistene har heller ikke dere noe særlig til overs for folkefrender av ham som grunnla ideologien deres. Jeg har selv hørt flere RUere bruke uttrykk som "jævla jødesvin". Åh, kom igjen, innrøm det. Få se et lite smil da! Skulle det oppstå noen pinlige pauser i samtalen mellom dere og nynazistene ved forhandlingsbordet, kan dere jo alltid snakke om jødene.

Til dere alle sammen!

Vel, er alle tre parter overbevist? Dere har alt å vinne og ingenting å tape på en allianse. Når verden er deres, kan dere dele den inn hver deres superstat. Før gjerne proformakriger mot hverandre, men la det aldri oppstå noe genuint fiendskap mellom dere igjen.

La meg til slutt oppsummere noe av det dere nynazister, islamister og kommunister har til felles: Dere vil ha all makt hos dere selv, og dere er villige til å knuse helvetes mange egg for å lage den velsmakende omeletten deres (jfr. det angelsaksiske uttrykket *you can't make an omelette without breaking a few eggs*). Historisk sett har dere også tatt i bruk de samme virkemidlene for å holde på makten. I tillegg har dere alle forstått at verden er delt inn i sort og hvitt, og at nyanser ikke eksisterer. Og sist men ikke minst; ingen av dere liker jøder. Kjære venner, dere er ikke så forskjellige som dere tror. Vi er alle barn av regnbuen!

Men nå lurere dere sikkert på hvorfor jeg hjelper dere. "Hva i helvete får denne snålingen ut av å megle mellom oss" tenker dere vel. Jeg skal gå rett på sak; jeg ønsker noe i gjengjeld. Under følger en liten liste over saker og ting jeg forlanger som takk for gode råd og veiledning. Noen av punktene på listen

ser kanskje ut til å være litt i overkant, men med tanke på at målet deres er totalt verdensherredømme, så burde vel det meste være overkommelig. Lykke til med krigen!

MBYs ønskeliste:

- 1) En ENORM samling av bøker (både skjønnlitteratur og sakprosa) og tidskrifter.
- 2) 500 kartonger med sigaretter. (Gjerne Blue Master om det lar seg oppdrive)
- 3) 200 liter vodka (helst Stolichnaya eller Kremlovskaya). Husk også blandevann.
- 4) 200 liter rødvin.

- 5) 200 liter hvitvin (tysk moselvin).
- 6) 500 liter øl av forskjellige merker.
- 7) 100 kg marihuana (og rikelig med rullepapir!).
- 8) En énveisbillett til romstasjonen MIR.

(Ett eller til nød to av de øvrige punktene kan sløyfes – bortsett fra sigarettene – men dette siste er et absolutt krav.)

Muhammed Ben Yehuda

Kritikerrost skildring!

En reise i bilder og ord inn i de rumenske sigøynernes hverdag og tradisjoner.

"Harald Medbøes bok er som et fargerikt smykkeskrin i vår grå og konforme norske hverdag"

-fra forordet til Jahn Otto Johansen

Kjøp boka fra oss til nedsatt pris: kun 250,- inkludert porto!

Cedeer til allmen forlystelse

WEEN – DEN NYE WEED'EN

Ween: Shinola

POLITIET, AVD. MUSIKK, FIKK VEDKOMMENDE EKSEMPLAR I HENDE UNDER ET HELLER UFORSTÅELIG OPPHOLD PÅ HERVÆRENDE PSYKOLOGISKE ANSTALT. SÅ MUSIKKEN ER ANTAKELIGVIS DERETTER: LITT PARANOID-SCHIZOFREN. Innleggelsen skyldes vel antakeligvis at folk i myndighetsapparatet har sett seg skinnsyke på mine vakre damer som følger meg rundt innimellom. Dere kan jo selv se på teveapparatet hvordan disse politikerbærtene ser ut. (Unnskyld Kristin Krohn Devold.) Går rett på sak denne gang og motanmeldelser henlegges øyeblikkelig. Låt 1: Begynner skikkelig skevt og skakt. Herlig saggemusikk for joggebuxsa på so-faen. Her har de lekt seg litt med ståmicens vocoder. Låt 2: Boy George har visst knullet seg sjøl i sporet "Boys Club" og fått et velklingende avkom. Låt 3: Beatles digger seg sjøl undervann i en u-båt og fikk laga dette mens de var oppe ved overflaten og trakk pusten. Ueffent? NOT. Låt 4: "Big fat fuck". Right. Slow som det må bli med jenter av disse dimensjonen. Renner "Fat Molly" i rævva både musikalsk og vokalt. Låt 5: "Gabrielle."

Gabrielle! Har du hørt Thin Lizzy nå igjen! Og hvor er spada?

-Ligger ved siden av Phils gravsten

-OK. Henter'n siden. må bare høre sporet ferdig først.

Låt 6: Et svakere, litt kjedelig spor som heter "Did you see me". Burde heller hete "Why did you hear me-Listen to the next track". Vocoderhelvete.

Låt 7: En smørblid Cat Stevens synger vakker sommerpop. Hører dere P3-P4-P5! Ihverfall ikke P-menstruell denne sangen.

Låt 8: Jazzen tar Ween her. Ikkeno for meg. Kanskje no for deg? Hmmm?

Låt 9: Siouxsie & the Banshees sang en vanvittig bra sang om dette landet, som vel ingen digger politikken til: Israel. Dette kan ikke sammenliknes musikalsk sett. Ska som smyer seg som en gepards kjeve over musikkensenteret i lillehjernen. Først sakte, til den glefser til som musling rundt en perle.

Låt 10: Rocka riff åpner "The rift". Blir nok rift om denne hvis flere skal høre den samtidig. Innkjøp av ny vocoder kommer mer til rette her enn i spor sex.

Låt 11: Greit og groovy. "Monique the freak" kan gå med løftet hode etter å ha hørt denne på i-podden. FUNK. Funker.

Låt 12: Visejazz. For undertegnede alltid vizz-vazz.

Alt i alt en, skal vi si, en knall cedeer. Kjøp og lytt! Kjøp og lytt! Kjøp og gi vekk i presang! Så havner den nok i cedestativet til slutt, men jeg tror ikke den blir stående der så lenge. +++++ for et ultimatum coverdesign. Alt er absolutt gjennomført!

DET FEMTE ELEMENT

(HVA SKAL VI MED EN FEMTE STATSMAKT NÅR DETTE ROCKER BEDRE?)

Harald Tusberg jr. og hans rocke-ensemble: Stjerneskudd (ja?)

Middle-Of-the-Road musikk med roc-keundertoner. En myk, deilig Jocke. Undertegnede er ikke noen kløpper til å lyssna til tekster uten at han har hørt vedkommende sang hundre ganger. Han lytter først og fremst til musikken. Men denne beviste poesien duger fra første høring. Cedeer høres lovende ut med det samme.

Tusberg-fanten og -bomsen (hence baksidecover) synger som en gud med høysnue (muligens allergiproblemer) og en dårlig forkjølelse. Spennende.

F.eks; Sangen "Eder og galle" er med textlinjen "Penger gjør deg til slave" et utmerket eksempel på GAs tankegang. Mikael Krohn roper nok snart høyt ut fra stå-micen: "Hjelp, jeg har fått konkuransel!"

På spor nr. 5 (klar til avgang; tut-tut) prøver han på en van Lillos og lykkes. Han vil være slave. Og lykkes. Pisk! Pisk!

Seigmenn (ikke Nidars Laban) får litt KONKURSranse på spor 6 (klar til avgang). Så tar vi neste tog i spor 7. Tangerine Dream spiste en Orange av

en LP en gang. Dette er like fruktig og saftig.

Spor 8; (klar til avgang), Neil Young på hallisser.

Number nine. Number nine. Tittelen sier alt: Pick up your bløødy phone E.T. Til å sovne av, men interessant tittel. And the phone is ringing for you (k)now. (J.Fjeld).

Dandy Warhols snubler innom på nr. 10.

Spor 11 (klar til avgang). Instrumental og nok et høydepunkt for deg som ikke får sove p.g.a. 14 dgr på fylla. Alle veit hvordan det er. Eller er det bare oss? Well, zzz.

VISER VISER VEI

Geir Madsen: Fra Bellmann til Prøysen

Politiet, avd. muzak, fikk denne i hende på en litt bråere løkka-pub. Fin nach- og vorspiel-muzakk, også egnet til allsang. Man bør da kunne teksten utenfor natt eller dag. Skal ikke skrive så mye, men skiva holder det den lover, Bellmann og Prøysen og nokon attåt. Verdt investeringen alene bare for å få høre Prøysens tevehatsang "Tango for Tv". Omattat og omattat. Med de udødelige textlinjene "...vi skulle knekt en sjokoladeautomat, men vi fikk aldri tid..." Godkjent

Stemplet og underskrevet

Atle Waage

Astarte og englene

Om kirkens lære og Jesu Kristi lære – og om hva vi skal feire til jul

Med en gang jeg leste at prinsesse Märtha skulle starte en engleskole, begynte jeg å le, ikke fordi jeg syntes hun var gæren som befattet seg med engler, men fordi jeg så for meg hvor kjærkomment morsomt dette ville være for reporterstanden. Det ble det også, så morsomt faktisk at prinsessen følte seg mobbet og forfulgt.

Vel, kanskje det er litt slitsomt å oppleve usakligheter av typen: "Prinsesse Märtha på erten har englestøv på hjernen," når man prøver å gjøre noe seriøst, og vi regner med at denne Astarte Education engleskole er et seriøst prosjekt. Så ble hun også beskyldt for å være i strid med kirkens lære, stakkars dame.

Jeg fulgte ikke særlig med i debatten til å begynne med. Den hadde en viss underholdningsverdi, men ingen særlig annen verdi eller innhold som jeg

"Hvem i helvete var så denne Astarte egentlig? Og hva i huleste var Astarte-religionen? Jeg ventet meg et par korte, enkle svar, men her tok jeg feil.."

kunne se. Det virkelig underholdende ved det hele var det at så mange ble så inn i hampen hysteriske at man nesten kunne tro de hadde Guds Ånd over seg. Så hun hadde englestøv på hjernen. Hva så? Og hvem var det som egentlig hengte seg opp i hva slags forhold disse englene hadde til statskirkens lære? Ikke jeg ihvertfall. Så kom jeg plutselig over en av de geistliges bidrag til denne idiotdebatten.

I likhet med de øvrige skriftlærde mente han at Märthas skoleprosjekt nok ikke var i strid med kirkens lære, men la til at hennes valg av navnet "Astarte" var uheldig "når vi husker hva Astarte-religionen var."

Englestøv på hjernen

Dette pirret min nysgjerrighet litt. Hvem i helvete var så denne Astarte egentlig? Og hva i huleste var Astarte-religionen? Jeg ventet meg et par korte, enkle svar, men her tok jeg feil. Svarene var hverken korte eller enkle. Dessuten var de forbløffende - åpenbaringer som setter Johannes i skyggen. Jeg oppdaget at jeg, ved å søke etter svar på disse to spørsmålene, hadde begitt meg ut på en oppdagelsesreise uten like gjennom en labyrintverden av myter, myter om myter, løgner, sannheter, vrangforestillinger og virkeligheten.

En av de mange snodig ting jeg oppdaget i løpet av denne eventyrreisen, var at jeg personlig allerede har

jevnlig kontakt med engler!

"Å sukk, nå har stakkars Ray fått englestøv på hjernen, han også!" sier dere kanskje med en medlidende latter.

Vel, det er ikke helt slik. Når jeg har kontakt med engler, dreier det seg så absolutt ikke om englestøv - som forresten er navnet på en designer-drug vi godt kan klare oss foruten. Det dreier seg om noe helt annet. Det dreier seg faktisk om at jeg får Guds Ånd over meg!

Det overrasker dere kanskje? Det forundrer meg ikke. Jeg var også overrasket da jeg oppdaget at det var det det dreide seg om. Som sagt, det var en snodig oppdagelsesreise.

Fruktbarhetsgudinnen

Nå tilbake til saken. Hvem var Astarte? Stiller man det spørsmålet, så blir

og siden hun var fruktbarhetsgudinne, kaller de påske for Easter etter henne. (Legekunsten kaller østrogen for østrogen av samme grunn forresten.)

Vi feirer Astarte - liv, fruktbarhet og glede - hver påske med diverse fruktbarhetssymboler, egg, harer, kaniner og kyllinger (symboler som ble innlemmet i denne årlige Astarte-feiringen av babylonerne, og som har holdt seg siden) som vi har gjort i uminnelige tider siden lenge før noen kirke dukket opp og døpte vårens fruktbarhetsfeiring om til "pasch" samtidig som den

Astarte var seksualitetens gudinne...

...og cannabisisens gudinne

presterte å orientere oss om påskens "sanne" betydning.

For skyterne var Gudinnen mye viktigere enn noen av deres guder. Hun ble dyrket av Salomo. Hun ble kanskje også dyrket av jødene generelt. Siden Ashera var "jødenes gudinne", i den grad Ashera bare var et annet navn for Astarte, var Astarte også jødernes Gudinne. Der har vi Astarte og Astarte-religionen i et meget komprimert nøtteskall.

Visdommens urt – the ultimate sex drug

Hva mer om Gudinnen og Hennes religion?

Vel, Astarte var seksualitetens gudinne og cannabisisens gudinne. Observante Astarte-tilbedere måtte finne seg i at deres religionsutøvelse besto ikke minst i inntak av rimelig store kvanta cannabis i kombinasjon med rimelig hektisk seksuell aktivitet. Chris Bennett sier

i "Marijuana: the ultimate sex drug": "Astarte ble dyrket som en datter og homolog av Ashera, og som med hennes mor ble dyrkelsen av Astarte ofte forbundet med både rituell sex og bruk av cannabis."

Den berømte og meget ærede pothead og Astarte-dyrker kong Salomo forteller oss om seksualiteten, erotikken og cannabisbruken forbundet med Astarte med sine unikt poetiske og fengende ord - vurdert av mange til å være de absolutt skjønneste i hele Bibelen.

Høysangen kap.5:

4 Min elskede stakk hånden inn gjennom luken,

da bruste mitt indre imot ham.

5 Jeg stod opp, ville åpne for min venn,

da dryppet det myrra av mine hender,

myrra fra fingrene mine
rant ned på dørhåndtaket.

6 Jeg lukket opp for min elskede....

Dette dreide seg så absolutt om Astarte-dyrkelse. I "The Temple and the Lodge" forteller Baigent og Leigh at Høysangen er til Astarte, og er en påkallelse av Gudinnen.

At Salomo dyrket Astarte er upåklagelig dokumentert:

1. Kongebok kap. 3:

3 Salomo elsket Herren og fulgte sin far Davids forskrifter. Men han slaktet og brente offerdyr på haugene (dvs. på Astartes altre).

1. Kongebok kap. 11:

4 Det var da Salomo ble gammel at konene hans fikk vendt hans hjerte til andre guder. Hans hjerte var ikke lenger helt med Herren hans Gud, som hans far Davids hjerte hadde vært. 5 Salomo holdt seg til Astarte, sidonernes gudinne...

At Salomo også var pothead, og det i forbindelse med Astarte, er like upåklagelig dokumentert.

Om våren i påsketiden, eller kanskje det ville være mer passende i denne sammenheng å bruke det saksiske Easter eller kalle feiringen for Ostablot, var det spesielt viktig å gå til sin religiøse observanse med særlig iver, da man mente at menneskenes kåthet ville vekke den samme driften hos moder jord og alle dyrene, slik at de ville bli fruktbare og det ville gi avling. Akkurat den ingrediensen i Easter har falt bort, så vi må nok bare nøye oss med symbolene våre og våte drømmer.

Hva slags forhold har dette til kir-

kens lære? Siden akkurat det ikke ble tatt opp i debatten, må vi nok finne ut av det selv.

La oss forlate Gudinnen en liten stund, og se litt på Guds holdninger til slike ting.

Vårherre og ganja

Hva slags forhold hadde Gud til cannabis, for eksempel? Og Jesus?

De fleste, også (og særlig) de skriftlærde, ville nok oppfatte spørsmålet som en dum vits eller en blasfemisk fornærmelse, og svare at Vårherre aldri har hatt noe forhold til cannabis i det hele tatt. De ville nok begrunne sitt svar ved å vise til at de har studert Det gamle testamentet og Det nye testamentet meget grundig, at de er skriftlærde, og at de i kraft av det kan påpeke at hverken Gud eller Jesus noensinne har hatt noe forhold til cannabis og at cannabis ikke engang er nevnt noe sted i hele Bibelen.

På akkurat disse to punktene tar de faktisk grundig feil, noe som kan få oss til å lure på hvor lærde de skriftlærde egentlig er om sine egne hellige skrifter.

Cannabis nevnes i Bibelen flere ganger. Dette ble påpekt i 1936 av den polske etymologen Sula Benet - aka Sara Benetowa. Hun viste at det som omtales både i den hebraiske versjonen av Det gamle testamentet og i den aramaiske oversettelsen som "kaneh bosm", faktisk er cannabis, som også heter kannabos eller kannabus på klassisk hebraisk. "Kan" betyr "siv", "rør" eller "hamp", mens "bos(m)" betyr "aromatisk". I 1980 bekreftet Israels Hebrew University at Bennet hadde rett.

Ikke bare er cannabis nevnt i Bibelen, men Vårherre hadde også et forhold til det. Gud tok jo ordet meget eksplisitt i Sin egen munn da Han ga Moses oppskriften på den hellige salvingsoljen og fortalte hva den skulle brukes til. Følg med:

2. Mosebok kap. 30:

22 Herren sa til Moses: 23 Ta krydder av beste slag: 500 sekel fin myrra, halvparten så mye eller 250 sekel velluktende kanel, 250 sekel kalmus 24 og 500 sekel kassia, alt etter helligdommens vekt, og dessuten en hin olivenolje. 25 Av dette skal du lage en hellig salvingsolje, en kryddersalve, slik som salveblanderne gjør det. En hellig salvingsolje skal det være. 26 Med den skal du salve møteteltet, paktisten, 27 bordet med alt som hører til, lysestaken med det som hører til, røkelsesalteret, 28 brennofferalteret med alt som hører til det, og vaskekaret med understell. 29 Du skal innvie dem, så de blir høyhelige. Enhver som rører ved dem, blir hellig. 30 Også Aron og hans sønner skal du salve og innvie til å gjøre prestetjeneste for meg. 31 Og du skal si til israelittene: Dette skal være min hellige salvingsolje hos dere i slekt etter slekt.

32 Den må ikke komme på kroppen til noe annet menneske, og dere må ikke lage annen salve med denne blanding. Hellig er den, og hellig skal den være for dere. 33 Den som lager maken til denne kryddersalven eller bruker den på en som ikke er innviet, skal utryddes av sitt folk.

Her står det ikke noe om cannabis, tenker du kanskje. Nei, det gjør faktisk ikke det. Det står om kalmus (vers 23), en ganske uviktig sumpplante. Denne feiloversettelsen dukket opp allerede i Septuagint, den første greske oversettelsen, og har holdt seg siden. Det bør bemerkes at salvingsoljer inneholdende cannabis er ganske psykoaktive (Her skal drøye 4 kg med toppskudd moses og løses opp i ca. 6,5 l med olivenolje).

Legg også merke til at denne oljen er meget eksklusiv, forbeholdt de få og til bruk bare i meget spesielle situasjoner.

I tillegg til at møteteltet måtte salves med denne ganske aromatiske oljen, måtte det holdes fylt med røyk:

"At Salomo var pothead, og det i forbindelse med Astarte, er upåklagelig dokumentert."

2. Mosebok kap. 30:

7 Aron skal brenne velluktende røkelse på det (alteret). Hver morgen når han stiller lampene, skal han brenne den. 8 Det samme skal han gjøre om kvelden, når han setter opp lampene. Det skal være et daglig røkelsesoffer for Herrens åsyn hos dere og deres etterkommere

Kong Cannabis

Immanuel Low trekker i "Die Flora der Juden" den meget begrunnede slutning at hans kolleger har rett når de mener at cannabis var en av hovedingrediensene i denne røkelsen. Denne røkelsen skulle brennes på et alter som var bløtlagt i og innsmurt med den hellige,

cannabisholdige oljen, som selvfølgelig brant med. Det ble mye røyk.

Neste gang cannabis blir nevnt, er det av Salomo da han beskriver sin brud i Bibelens skjønne og erotiske kjærlighetssang. Nå igjen kalles det for kalmus.

Salomos høysang kap. 4:

8 Kom fra Libanon, min brud, kom med meg fra Libanon! Stig ned fra Amana-tinden, fra toppen av Senir og Hermon, bort fra løvenes huler og fra leopardenes fjell.

9 Min søster og brud, du har fanget mitt hjerte,

fanget det med et øyekast, med et av kjedene om din hals.

10 Hvor skjønn din elskov er, min søster og brud, din elskov er bedre enn vin; og duften av dine salver er finere enn duften av balsam.

11 Dine lepper drypper som honning, min brud,

under din tunge er honning og melk,

og duften av dine klær er som angen fra Libanon.

12 Min søster og brud er en lukket hage,

en lukket hage med forseglet kilde.

13 Dine lemmer er som en park av granatepletrær med herlig frukt,

av hennabusker og nardusplanter,

14 nardus, krokus, kalmus og kanel,

og angende trær av alle slag, myrra, aloë og alle slags balsam.

Som sagt, at Salomo var pothead, og det i forbindelse med

Astarte, er upåklagelig dokumentert

Tredje gang vi hører om cannabis er da en røyksugen Gud blir gretten på disse elendige slynglene, sitt utvalgte folk, som ikke har klart å komme med varene, som denne gangen kalles for krydder, og bare har vært en pest og en plage.

Jesaja kap. 43:

24 Du kjøpte ikke krydder til meg for sølv

og mettet meg ikke med offerfett.

Du plaget meg bare med dine synder,

og trettet meg med dine ugjerninger.

Festbremsen Jahveh

Da cannabis dukker opp for fjerde gang, er Gud alt annet enn røyksugen. Cannabis er nå tydeligvis ut, og avvises. Også denne gangen kalles det for krydder, det beste.

Jeremia kap. 6:

20 Hva skal jeg med røkelse fra Saba og det beste krydder fra fjerne land?

Brennofrene dere bringer, vil jeg ikke ha,

Siste gang det nevnes, heter det kalmus igjen.

Esekiel kap. 27:

19 Dan og Javan gav deg varer fra Usal for det de kjøpte av deg. Smijern, kanel og kalmus fikk du i bytte.

Dette er de fem gangene i Det gamle

testamentet cannabis nevnes direkte ved navn. Nå som vi har forstått mer eller mindre hva det dreier seg om, er det mulig å finne mange steder der det beskrives, selv om navnet ikke blir brukt. For eksempel:

Guds engel kom til Moses i ildflammer fra inni en busk.

Gud kom til Moses ut av en sky i indre, og skyen kom fra røyk fra røkelse.

Jesaja forteller hvordan huset ble fylt med røyk, og hvordan en seraf, som betyr "røykdrikker", rensket hans sjel ved å ta en kullbit fra alteret og holde den mot hans munn.

Gud har tydeligvis hatt et forhold til cannabis, et litt varierende forhold. Først liker Han det og forlanger det. Så avviser Han det, og det er definitivt ut, meget definitivt som vi skal se. Cannabisens synkende popularitet hos Herren henger sammen med en annen fortelling, en fortelling om en nådeløs, brutal og blodig undertrykkelse og utryddelse med massehenrettelser og massakre i alle retninger. Husk at Astarte/Ashera var cannabisens gudinne.

Flere profeter raljerte i ett sett mot dyrkelsen av andre guder i sin alminnelighet og dyrkelsen av Gudinnen i sin særdeleshet. De røkelsesbrennende, oljebrukende, Gudinne-dyrkende, sjamanistiske prestinnene, disse onde "Jerusalems døtre" som så kontant viste Jahveh fingeren, hadde de lagt særlig for hat. Det er ikke til å undres over. De truet den pompøse, fremvoksende maskuline autoriteten. Det er heller ikke til å undres over at de viste Jahveh fingeren så kontant. For det første hadde de det sikkert mye bedre med en Gudinne enn med et system befolket utelukkende av mannlige autoritetsskikkelser. For det andre var det sikkert mye morsommere med cannabis og knulling enn hele tiden å bli utsatt for: "Du skal ikke, du skal ikke, og heller ikke skal du tenke, men bare høre på din mann."

Diskusjonen var ganske låst. En frustrert Jeremia kom ikke særlig langt med å prakke Jahveh på disse kåte rødstrømpene:

Jeremia kap. 44:

15 Da tok de til orde mot Jeremia, alle mennene som visste at deres kvinner tente offerild for andre guder, likeså alle kvinnene som stod der i en stor flokk, og hele folket som bodde i Egypt, i Patros. De sa: 16 «Det ordet du har talt til oss i Herrens navn, vil vi ikke høre på. 17 Nei, vi vil gjøre alt det vi har lovt: ofre til Himmeldronningen og øse ut drikkoffer for henne, slik som vi og våre fedre, våre konger og stormenn gjorde i byene i Juda og på gatene i Jerusalem. Den gang hadde vi brød nok; vi var lykkelige og opplevde ikke noe ondt. 18 Men siden vi holdt opp med å ofre til Himmeldronningen og øse ut drikkoffer for henne, har vi manglet alt; sverd og sult gjør ende på oss.» 19 Og kvinnene sa: «Når vi ofrer til Himmeldronningen og øser ut drikkoffer for henne, er det vel ikke uten våre menns vitende og vilje vi lager offerkaker som avbilder henne, og øser ut

drikkoffer for henne?»

20 Da sa Jeremia til hele folket, til mennene og kvinnene, alle som hadde tatt til gjemåle mot ham: 21 Herren kom i hu de ofringene dere drev på med i byene i Juda og på gatene i Jerusalem,

både dere og fedrene deres,

kongene og stormennene (Salomo et al) deres og befolkningen i landet, og dette gikk Herren til hjertet. 22 Han kunne ikke lenger tåle at dere bar dere så ille at og gjorde så avskyelige ting. Derfor ble landet deres til ruiner, ørken og forbanelse, så ingen kunne bo der, slik det er i dag. 23 Fordi dere ofret og således syndet mot Herren, fordi dere ikke ville høre på ham og ikke fulgte hans lov og forskrifter og bud, har denne ulykken rammet dere, slik en kan se det i dag.

Hellig, nådeløs vrede

Som sagt, situasjonen var rimelig låst, eller stabil hvis man vil. Det var forskjellige Jahveh-kulter, frihetlige og mindre frihetlige, og andre kulter, frihetlige og mindre frihetlige. Denne situasjonen holdt seg til kong Josjias tid, da en mindre frihetlig Jahveh-kult satte inn en storoffensiv.

De brukte et effektivt våpen, propaganda og informasjonskrigføring. Dr. Goebbels var bare amatør. De bevirket "Reformasjonen", Reformasjonen i gudsdyrkelsen som kong Josjia er så berømt og rost for å ha gjennomført så gudfryktig korrekt og så rosverdig i tråd med Vårherres uttrykkelige ønsker.

Disse mindre frihetlige Jahveh-dyrkerne oppdaget Lovboken i tempelet. Den var skrevet av Moses, og dermed ipse facto Guds ord. Med boken i hånden og Gud på sin side henvendte de seg til kongen. Da kong Josjia ble orientert om det nye regelverket, eller retttere sagt det først nå oppdagede gamle regelverket, så han rødt. Folket hadde syndet mot Guds lov!

Som formildende omstendighet burde det kunne anføres at folket aldri hadde hørt om denne lovgivning, og følgelig aldri hatt noen sjanse til å være lovlydige, så godt som Lovboken hadde klart å holde seg skjult i tempelet i de 600 år som hadde gått siden Moses' tid.

Som sagt, Kong Josjia ble vred. Gudinne-dyrkelse ble forbudt. Det ble innstiftet dødsstraff for å brenne røkelse. Fylt med hellig vrede og uten nåde lot Josjia håndheve den nye loven med væpnet makt. Følg med:

2. Kongebok kap. 23:

<Kong Josjia> leste opp for dem alt det som stod i paktboken som var funnet i Herrens hus...Siden befalte kongen overpresten Hilkia....at de skulle fjerne fra Herrens tempel alle de gjenstandene som var laget for Ba'al og Asjera..brente dem opp utenfor Jerusalem.... Josjia avsatte de avgudsprestene som Juda-kongene hadde innsatt som ofret på haugene....Asjera-pælen tok han fra Herrens hus.....brente han den opp og knuste den til støv....rev ned husene hvor de holdt til, de mennene som drev tempelutukt i Herrens hus, og de kvinnene som vevde telt til Asjera....Haugene der

de hadde ofret, erklærte han for urene... rev også ned haugene der de hadde dyrket onde ånder, de haugene....Også offerhaugene øst for Jerusalem, på sørsiden av Fordervelsens berg erklærte kongen for urene. Det var Salomo, Israels konge, som hadde bygd dem for Astarte, Sidon-folkets avskyelige gudinne....Josjia knuste steinstøttene og hogg ned Asjera-pælene....brente opp Asjera-pælen. Alle offerhaug-prestene som fantes der, drepte han ved altrene, og han brente menneskeben på dem... Slik ville han oppfylle de lovbud som var skrevet opp i den boken presten Hilkia hadde funnet i Herrens hus... aldri før vært noen konge som Josjia. Ingen hadde på den måten vendt om til Herren av hele sitt hjerte og av hele sin sjel og av all sin makt, helt som Moseloven krever. Og heller ikke siden kom det noen konge som han. (Og gudskjelov for det, ville mange si.)

Kong Josjia blir rost opp i himmelen for sin uovergåtte iver i sin håndhevelse av

"Altså, hvis Jesus ikke var blitt salvet med den hellige oljen, og dermed ikke var pothead, hadde Han ikke noe legitimt krav på tittelen "Kristus", og vi kan bare glemme Ham som Frelser."

Moseloven, og synes å holdes opp som et eksempel til etterfølgelse. Han tjente Herren av hele sitt hjerte og hele sin sjel som ingen før eller siden. I den grad Moseloven, Guds uttrykkelige ønsker og befalinger, inngår i kirkens lære, er prinsesse Mārtha definitivt i strid med kirkens lære.

Hvis hun dyrker Astarte, må hun ifølge Guds lov, kirkens lære, henrettes (og hennes knokler må brennes?).

Mārtha synes å ha gjort noe forferdelig uhellig. Kong Josjia tjente Herren som ingen før eller siden ved å uttrykke den avskyelige Gudinnen og Hennes like avskyelige cannabis, og alle som dyrket både Henne og Hennes cannabis, på den mest bestialske og brutale måte i tråd med Guds vilje. Man fikk endelig bukt med uvesenet, og Herren ble glad. Så, etter all den tiden som nå er gått, kommer plutselig Mārtha og skal grave frem vederstyggeligheten igjen. I den grad kong Josjia var den største helten noensinne i Herrens øyne for sine handlinger i forbindelse med Gudinnen, må Prinsesse Mārtha være den største skurken noensinne.

Men var det virkelig slik at Gudinnen aldri mer ble dyrket av jøder og israelitter etter Josjias program før Mārtha

kom på scenen? Nei, det viser seg at det ikke var slik. Enkelte grupper fortsatte å bruke den hellige, enteogene oljen, fortsatte å dyrke Gudinnen, fortsatte å utøve den gamle religionen i smug, og ventet diskre og i all stillhet på at det igjen skulle komme en messias-konge fra Davids ætt.

Scenen var satt. Messias var i sitt komme.

Til tross for de skriftlærdes forsikringer og faste overbevisninger om, og urokelige tro på at Vårherre aldri har hatt noe forhold til cannabis, har Faren påviselig hatt både befatning og noen ganske sterke meninger. Hvordan er det med Sønnen?

Christos Cannabis

Jesus var definitivt pothead. Det var han per definisjon - hvis han var Kristus. Hvis han ikke var pothead, var han ikke Kristus, og det er det ingen vei utenom.

Ordet "mashiah", messias, som kommer fra det hebraiske verbet

"mashiah", "å salve", betyr "den av Gud salvede (med den hellige psykoaktive salvingsoljen)", og blir oversatt til gresk med ordet "christos". Altså, hvis Han ikke var blitt salvet med den hellige oljen, og dermed ikke var pothead, hadde Han ikke noe legitimt krav på tittelen "Kristus", og vi kan bare glemme Ham som Frelser.

La oss se litt nærmere på dette ordet "messias".

Fra Moses' tid av ble de sjamanistiske prestene innviet ved salving med den hellige oljen, og ble dermed messiaser, noe som gjorde dem vitende. Senere innførte Samuel en ny skikk. Også kongene skulle salves, slik at også de kunne bli messiaser og vitende, og lede sitt folk med visdom og kløkt. Den første var Saul. Deretter var det vanlig at kongen også var messias. Det var et kongelig privilegium og et symbol på kongelighet. Messias-kongene fortsatte frem til Reformasjonen, da det ble gjort en brutal og blodig slutt på dem, på cannabisen og på Gudinnen.

Når vi virkelig begynner å grave i diverse kilder, får vi et litt annet bilde av Den som ga Sitt navn, eller retttere sagt Sin tittel, til "den kristne tro".

Én ting som blir klart, er at Jesus ikke var født messias. Han ble en messias først da Johannes døpte ham, eller retttere sagt da Johannes salvet ham. Vanddåpen hadde ingenting å gjøre med at Jesus ble en messias. Det var den forutgående eller påfølgende salvingen med olje som gjorde Ham til det. Den heftige psykologiske opplevelsen Han hadde ble nok ikke forårsaket av fullstendig neddykkelse alene i bare vann

Hvem var disse to, Johannes og Jesus, egentlig? Det er uklart hva slags bakgrunn de hadde, men det er ting (f. eks. at de begge baserte seg så mye på Essenenes lære) som peker i retning av at de var innviet - salvet - i Essene-sekten, som fortsatt holdt liv i profetenes og

messias-kongenes gamle tradisjoner og religionsutøvelse. Altså, Johannes var innviet, og han innviet Jesus (med olje) - som førte til at Han så Ånden komme ned over Ham som en due (Gudinnens symbol forresten - de gnostiske kristne forteller at visdommens Gudinne kom ned til Ham inkarnert i denne duen for å impregnere Hans sinn med visdom), en opplevelse som drev ham ut i ørkenen (og ut av skinnet, ut av kroppen og inn i åndenes verden), der han holdt til i førti dager blant villdyrene mens englene tjente Ham.

Jesus bryter loven

For å gjøre en lang fortelling kort - redaksjonen gir meg ikke all verdens plass - gikk det mer eller mindre slik til:

Etter en lang periode uten Gudinnen, cannabis eller messiaser dukket Jesus opp fra den gamle, forbudte og forsøkt utslettede religionen som en messias, og Messias. Han gjeninnførte innvielse ved salving. Han døpte aldri sine disipler med vann, men innviet dem med olje.

Så sendte han sine mannlige og kvinnelige disipler ut i verden for å helbrede og salve folk. Dere stusser litt over at Jesus hadde kvinnelige disipler kanskje? Husk at Jesus utøvde den gamle religionen, så for Ham nøt kvinnen den samme respekt som mannen.

Jesus gjenopplivet de gamle skikkene og den gamle religionen, og gjeninnførte messias-tradisjonen stikk i strid med Moseloven og Herrens uttrykkelige befalinger, men med en ny vri. Til forskjell fra de gamle sjamanistiske prestene som holdt den hellige oljen for seg selv, mente Jesus at oljen burde være allemannseie. Jesus var altså en skikkelig innovativ, antiautoritær anarkist som ikke var helt populær i alle kretser, særlig makthavernes, som forfektet den revolusjonerende og ekstremistiske holdning at hvert individ, kvinne eller mann, har rett til sin egen utvikling filosofisk og politisk, og sin egen adgang til det hellige - Fy!

I frihetens, menneskehetens og det helliges navn slo Jesus tilbake mot både Josjias grusomme Herrens verk og de gamle prestenes elitiske restriksjoner. Det var dette siste, det at Han brøt det gamle forbud mot å frigi den hellige oljen slik at alle hadde sjansen til å bli messiaser, som gjorde Ham til Messias - Frelseren (fra uvitenhet), Veien, alles Vei til egen messiasdom og opplysthet.

De opprinnelige kristne var alle salvet med den hellige oljen, og dermed salvede, kristuser, messiaser. Det var slik de ble kristne, kristnet. Det var jo det som var innvielsen i kristendommen. Slik fikk man visdom.

Fortsettelse side 49

Røykskyen danner sirkler

lik bronsealderens konkave spiraler. Et punkt som fortaper seg i det innovervendte. Bob Dylan danner et bakteppe av messende klagerop og en bønn. Stedet er Sogn studentby. Kloumannerblittantroposof. Akashakronikken og Vitenskapen om det skjulte. Tro hva hallusinogenene gjør med eterlegemet ditt? Was sagt Doktor Steiner dazu? Hast du darann gedacht? Et par timer senere er han tilbake fra Kringsjø med medbragt pass.

En reise med båt til Warnemünde i 1989. Kloumann sitter i baksetet med en flaske Bailey, ruller ned ruten, roper til bilistene: Freiheit! Freiheit! Gorbachov! Perestroika! Stikker hodet ut av vinduet. Skåler henrykt. Veiver med flasken.

Motorveien gjennom Øst-Tyskland har betongdekke. Konstruert for panservogner på vei østover. Til frontavsnittet. Nå en motorvei uten biler.

Vi nærmer oss Øst-Berlin. Kloumann har brune Bailey-barter. Uttrykket er innbitt. Gjør seg klar til et nytt følelsesladet utbrudd. Gestikulerer: "Det forente Europa!". Gjensynet med Berlin. Den nyfrelstes møte

med sitt Jerusalem. Kloumann avliver i fødselen ethvert nasjonalt argument: "Denne steinen er norsk". Etterfulgt av latter.

En politimann kommanderer "heraus!". Vår litteratur gjennomgås. Nietzsches "Jenseits von Gut und Böse" konfiskeres. Tittelen en logisk umulighet i et Europa delt på midten av en mur. I et Europa hvor svart fortsatt er svart. Hvor hvitt fremdeles er hvitt. Boka bringes i teutonernes varetekt. En østtysk variant og videreføring av idéen om "Entartete Kunst". Gestapo lever. Kun uniformen er ny. Speil på fire hjul hentes frem. Bilens underside undersøkes. Området omkring eksospotten er gjenstand for særlig interesse. Bagasjerommet åpnes. Skjules østtyskere på vei vestover? Kloumann rister oppgitt på hodet.

Vi parkerer bilen i en tverrgate til Unter den Linden.

Tidlig morgen i Øst-Berlin med Sylvia og Ursula. Visumet gjelder i 24 timer. Tilbake til Checkpoint Charlie.

Et postkort med leppeavtrykk på konvolutten og Kloumann som forsvant i mylderet på Potsdammer Platz.

Per-Erik Kirkeby

MILITÆRNYTT!!

En liten informasjon til de av dere som, i likhet med meg, er interessert i det militære aspektet ved disse dagers ragnarok (USAs bravader i Midtøsten): Det finnes noe som heter militærblogger, hvor man kan finne ekte militære som ikke nødvendigvis er for krigen i Irak, heller. Undertegnades favoritt er:

- intel-dump.com
- zenhuber.blogspot.com
- rangeragainstwar.blogspot.com
- www.turcopolier.typepad.com

Den siste tilhører W. Patrick Lang, tidligere sjef for USAs militære etterretning. Dette er blogger der man må researche spørsmålene og kommentarene sine, ellers blir man kuttet ned.

Østblokkrevolusjonen startet da snuten la ned våpnene!

Til minne om Arve Hansen

Arve Einar Hansen døde fra oss i slutten av september.

Jeg møtte Arve første gang i 1997 mens han satt på Ila. Han ville ta grunnfag i idéhistorie, og jeg ble hans lærer. Det skulle utvikle seg til et mer enn ti års vennskap. Arve var ikke bare flittig og sulten på kunnskap, han var også engasjert, full av humor og fult. Han utviste en overveldende takknemlighet hver gang jeg besøkte ham på Ila og senere på Ringerike. Jeg tror aldri han helt skjønte hvordan det var mulig at jeg, som var ansatt ved universitetet, gadd å bry meg om ham. Den eneste omsorg og anerkjennelse han fikk ellers, var fra sin nærmeste familie – hans trofaste søster, som alltid stilte opp, og hans sønn, som han var så inderlig glad i og forferdelig stolt av – og fra folk som satt, eller hadde sittet, inne. Men overalt ellers – framfor alt innenfor fengselsvesenet – opplevde han bare å møte mistro. Jeg tror dette var hovedgrunnen til at han ustanselig senere takket meg for at jeg

«reddet» ham og fikk ham «på fote». I virkeligheten hadde jeg ikke gjort stort annet enn å bry meg om ham slik jeg ellers bryr meg om mine studenter. For Arve var det fullstendig uvant at en som kom utenfra ikke først og fremst oppfattet ham som kjeltring, kjeltring og atter kjeltring. Det sier ganske mye om det fengselsvesenet Arve gjennom mange år kjempet en innbitt kamp mot. Men det sier også mye om hvor kuet Arve kunne føle seg av dette systemet.

Arve var imidlertid ikke av dem som lot seg knekke. Ikke bare tok han eksamen i idéhistorie, historie og kriminologi mens han satt inne, men han benyttet også sine evner til å opponere mot fengselsregimet. Han sa fra når betjener oppførte seg ufint, og han skrev utallige klager over reglementsbrudd. Og ikke minst: Han hjalp sine medfanger til å skrive slike klager. Gode og velbegrunnede klager som fengselsstyret av og til måtte ta til følge. For han hadde nemlig også nær kontakt med Juss Buss og KROM, som fulgte med fra sidelinjen. Han var kort sagt a pain in the ass for fengselsmyndighetene. Men fengselsledelsen hadde naturligvis sine midler. Det finnes hjemmel i fengselsreglementet til å ilegge disiplinærstraff til den som forstyrrer lov og orden. For denne typen «oppvigleri» måtte Arve derfor tåle isolasjon, permnekt og fratagelse av skolerett. Han hadde ikke mye å miste. Men de tok fra ham det han hadde. Særlig opprørende var det å oppleve at Arve ikke fikk permisjon for å være i begravelsen til sin bror. Han gikk den gang jevnlig på permisjoner, men fikk ikke permisjon fordi det ifølge fengselsledelsen var «unødvendig»

siden hans søster skulle i begravelsen. Sin vane tro klaget Arve naturligvis denne hårreisende beslutningen inn for fengselsstyret. Tre uker etter begravelsen fikk han medhold i klagen. Men da var det jo for sent og ifølge fengselsledelsen derfor også «unødvendig» å gi ham permisjon.

Arve var skrivefør og skrev innlegg i Gateavisa, aviser, tidsskrifter og i boken Straff i det norske samfunnet. Dessuten stilte han opp på ulike konferanser og debatter, og sa sin mening på sin ramalte dialekt og uten å legge fingrene i mellom. Han var ikke redd for å tale autoritetene midt imot. Som mangeårig medlem av styret i KROM brukte han mye tid og krefter på å tale fangenes sak og sette kriminalpolitiske saker på dagsordenen. Det var framfor alt Arve som lærte meg at hvis man skulle kritisere fengselsvesenet, så måtte man først og fremst rette søkelyset mot dem som hadde det verst, de som var tapere innenfor systemet: De som stadig satt isolert, de som ble idømt forvaring, de som hadde dommer for sedelighetsforbrytelser. Selv opplevde han seg som privilegert og heldig stilt, han ville alltid gjøre noe for dem som hadde det verre.

Arve hadde ikke vært så mange månedene på frifot før han våren 2005 opplevde den skjebnesvangre ulykken på motorsykkel. Han ble blind på det ene øyet og brakk omtrent alle de bein det var mulig å brette i kroppen. Sakte, men sikkert kom han seg imidlertid på beina igjen. Men helt rehabilitert ble han dessverre aldri. Da ulykken skjedde, holdt han på med å skrive masteroppgave i idéhistorie om

den historiske bakgrunnen for regelen i straffeloven om at man skal dømmes beruset gjerningsmann som om han var edru når rusen var selvforskyldt (så vidt jeg vet er dette det eneste sted i straffeloven der man med viten og vilje ser bort fra faktum og dømmer ut fra premisser som man vet er feilaktige). Vi planla også å utgi en bok sammen om hans erfaringer fra fengslet: Arve hadde tatt store mengder notater mens han satt inne, og jeg skulle hjelpe ham med å ordne stoffet. Men etter ulykken falt alt dette i fisk. Ikke kunne han lese stort på grunn av øynene, og sakte, men sikkert avtok også initiativet og lysten til å fortsette disse prosjektene. Ikke slik å forstå at Arve mistet sitt vidd. Han slo meg i sjakk senest i mai i år, og humoren og sin kritiske sans bevarte han til det siste.

Mer enn noe var det Arves opplevelser fra fengslet som drev meg til å fullføre min nylig utgitte bok om Botsfengslets historie. Jeg gledet meg som en unge til å vise ham boken, han skulle være den første som fikk den i hende. Men boken kom ikke før den dagen da Arve ble begravet. Jeg skulle så gjerne ha forklart ham at denne boken kunne jeg ikke ha skrevet uten ham, at den på et vis var skrevet til ham, ja, at den var et vitnesbyrd om at hans fengsels erfaringer hadde satt sine varige spor utenfor ham selv. Det fikk jeg aldri sagt til ham. Jeg benytter her ved anledningen til å si det til andre.

Espen Schaanning

Foto: Harald Medbøe

For Norge Kæmpers Fødeland...

Jeg kan vel ha vært noe slikt som 13 år, hvis jeg da ikke var 14, men det er for så vidt totalt irrelevant. Hendelsen fant sted da jeg gikk på ungdomsskolen, i forkant av 17. mai. Det var i fem-minutterspausen mellom to norsktimer, og mine delvis imbesile medelever og jeg satt og koblet av i lett passiar. Praten gikk om 17. maitoget, og flere av klassens små og kraftpatriotiske nordmenn – som ere en Nation de med – begynte å forhøre seg om hvem som *ikke* hadde planer om å stille opp i årets 17. maitog. Klasseforstanderen – en intelligent og oppegående kvinne i slutten av tjueårene – satt fremme ved kateteret med et lite smil om munnen og lyttet entusias-tisk til elevenes samtale.

Plutselig henvendte fjøsnisseyngelets fremste representant seg til meg og spurte hvorvidt jeg kom til å marsjere under norske faner på nasjonens fødselsdag. Jeg skal ikke komme her og påstå at jeg var spesielt politisk bevisst på den tiden – for det var jeg nok dessverre ikke – men likevel erklærte jeg, påtatt selvsikkert og høylydt så klasseforstanderen skulle høre det, at jeg overhodet ikke engang hadde vurdert å gå i 17. maitoget, da jeg langt i fra var noen patriot. Før jeg rakk å utdype utsagnet mitt, ringte det inn, og klassen falt skremmende raskt til ro.

Klasseforstanderen vår inntok sin vanlige positur foran kateteret, og jeg gledet meg stort til hun skulle begynne å greie ut om nynorsk syntaks kontra bokmål. Smilet og det vanlige, engasjerte ansiktsuttrykket hennes var imidlertid fordampet. Hun var taus, men bestemt i blikket, og det var åpenbart i ferd med å koke over under lokket. ”Jeg hørte akkurat noe *veldig* skuffende her”, sa hun lavt og rolig, men man kunne tydelig ane et undertrykt bjørnebrøl i stemmen hennes. ”Jeg hører en elev si at vedkommende *ikke* er patriot og *ikke* skal stille opp i 17. maitoget!”

Jeg skal være helt ærlig, jeg reiste meg ikke opp og forsvarte meningene mine med en rak og stolt kroppsholdning slik det sømmet seg for anstendige mennesker. Tvert i mot, jeg ble grepet av skam og knugende dårlig samvittighet. Hva slags menneske var jeg egentlig? Hvordan kunne jeg såre den norske folkesjela og klasseforstanderen min

så dypt og inderlig? Og jeg kalte meg nordmann! Det hadde neppe krøpet et større svin ut av en heilnorsk livmor siden gamle Vidkuns dager!

Den norske grunnloven

Klasseforstanderen min la vekt på at man skal vise Grunnloven respekt og føle seg forpliktet til å feire den som en garanti mot nasjonal splittelse og undertrykkelse. Undertrykkelse er naturligvis under alle omstendigheter en uting, men er splittelse nødvendigvis noe negativt? Er det noe galt i å ta avstand fra et fellesskap man ikke identifiserer seg med? Fedrelandsvennene begrunner altså patriotismens viktighet med at en sterk nasjonalfølelse bidrar til å holde folket samlet. Men er vi virkelig så tett bundet sammen? Hva faen har egentlig Kjell Magne Bondevik og Jens Bjørneboe til felles, utover det at de begge tilfeldigvis er født i samme land og snakker samme språk? Selv har jeg møtt østafrikanere som appellerer til min personlighet i mye større grad enn det den jevne nordmann gjør.

Press fra stolte landsmenn

Jeg kan godt forstå hvorfor enkelte føler behov for å markere en forfatning som garanterer enkeltmennesket mer frihet. Det jeg imidlertid verken forstår eller respekterer, er hvorfor man skal presse andre til å delta i denne markeringen. Hvorfor skal man presse folk til å marsjere under faner og gi dem følelsen av at de gjør noe galt om de velger å avstå fra nasjonale feiringer? Datidens til dels menneskefiendlige holdninger tatt i betraktning, var Grunnloven absolutt et skritt i riktig retning. Grunnloven ga garanterte befolkningen (bortsett fra den feminine delen) økt individuell frihet, og den var definitivt en bedre forfatning enn det foregående eneveldet der kongen hadde uinnskrenket makt. ”Bedre” betyr imidlertid ikke alltid det samme som ”bra”. Er det virkelig riktig å hylle de intolerante og forstokkede grunnlovsfedrene bare fordi de var noe *mindre* intolerante og forstokkede enn sin samtid?

Grunnlovsfeiringen den 17. mai er ikke først og fremst en hyllest til menneskerettighetene, den er en hyllest til *Norge*. Det fokuseres ikke på enkeltindivids frihet, men derimot på nasjonens frihet, som innebærer at befolkningen blir overkjørt av hjemlige styresmakter

i stedet for utenlandske. Til tross for dette strømmet folk ut på gatene den 17. mai for å jubile over at de er norske og bor i Norge. 17. mai er en gigantisk oppvisning i nasjonal sjøldigging og selvforherligelse. Denne dagen opphører vi å tilhøre arten *Homo sapiens*, nei den 17. mai er vi alle praktkeksemplarer av *Homo norvegicus* – det norske menneske!

Patriotismen som begrep

Patriotismen er av natur både ulogisk og diffus. Escolars bokmålsordbok gir følgende definisjon av begrepet ”patriot”:

”Patriot, -en (fra gr., landsmann) en som er glad i fedrelandet”.

Neimen, så søtt! En person som er glad i fedrelandet. Men eksakt *hva* er dette fedrelandet som patriotene er så glade i? HVA er det disse semifascistene elsker? Elsker de såkalte fedrelandsvennene 323 886 kvadratkilometer med fjell, skoger, sumper, bekker og steinrøyser? Konsentrasjonen av naturfrikere er riktignok ganske høy i Norge, men er det noen grunn til å være glad i norsk natur bare fordi den ligger innenfor Kongeriket Norges grenser? Norsk natur har selvfølgelig sine unike særpreg, men dette har ingenting med oss nordmenn å gjøre. Den norske naturen var allerede her da forfedrene våre kom og slo seg ned her, ingen nordmann har bidratt til å forme den. Fjorder og fjell innenfor den norske statsdannelsen har ikke alltid vært norske, de ble det først da nordmennene kom hit. Det er altså etter min oppfatning temmelig absurd å plassere kjærlighet til naturen i samme bås som såkalt fedrelandskjærlighet.

Det er kanskje snarere *det norske folket* patriotene elsker, disse dyktige og høyreiste menneskene som befolker det flotte landet vårt! Men *hvem* er man egentlig glad i når man hevder å være glad i det norske folket? Elsker man samtlige fire komma fem millioner av dem?

Patriotismen åpner for at en kan bruke et begrep som ”en god nordmann”. Følgelig må det da også finnes såkalte ”dårlige nordmenn”. Men hva er forskjellen på en god nordmann og et godt menneske? For å kunne svare på dette spørsmålet, må en vite hva en

god nordmann og hva er godt menneske egentlig er. Sistnevnte vesen kan defineres på følgende måte:

Et godt menneske er en som verken bevisst eller ubevisst skader eller påfører andre skade, og som i tillegg går inn for andres trivsel og velvære.

Det har vist seg noe vanskeligere å definere en god nordmann, men la oss nå legge godviljen til og definere en god nordmann som følger:

En god nordmann er en som elsker og ærer fedrelandet sitt og i tillegg er et godt menneske.

Det er altså mulig å være et godt menneske uten å elske og ære fedrelandet sitt, følgelig kan et godt menneske i prinsippet klassifiseres som en dårlig dårlig nordmann. Dette er en konsekvens av patriotisk tenkning. Et tankegods som åpner for en slik menneskekaraktistikk er etter min mening forkastelig og burde ikke formidles til skolebarn, eller noen som helst for den saks skyld.

Nasjonale helter

En ting man ofte hører fra norske patrioter, er at de er stolte over å være norske. Patriotene innbiller seg at alle nordmenn har noe av disse heltene våre i seg, ofte nærmest rørt til tårer over den kjensgjerning at de tilhører en nasjon som har fostret slike elitemennesker som Nansen og Ibsen. Tyskerne, som en gang i tiden i et svakt øyeblikk lot seg forføre av en rabiat og sinnsforvirret østerriker (i likhet med dagens californiere), har minst like mange – om ikke flere – store kvinner og menn å vise til. En av de tingene som skiller en nordmann fra en tysker, er imidlertid at tyskeren ikke kan stå åpent frem og erklære seg stolt og beæret over nasjonaliteten sin. Tyskland var lenge hatet av en hel verden, og selv i dag finnes det enkelte snevre mennesker som holder dagens tyskere ansvarlige for ugjerningene til forfedrene deres. Likevel hersker det heldigvis bred enighet om at barn ikke kan bære ansvaret for foreldrenes handlinger. Og dette gjelder vel uansett nasjonalitet.

Før det oppstår eventuelle misforståelser; jeg mener selvfølgelig ikke at man ikke skal kunne være stolt av familie og venner når de oppnår et eller annet imponerende. Dette er personer en kjenner og er glad i. DU, kjære patriot, du verken kjenner eller er spesielt glad i Bjørn Dæhlie, men likevel svulmer du av stolthet når han vinner VM.

”Nordmenn har lange tradisjoner som skiløpere, og norske skiløpere er i verdenseliten!” tenker du muligens. Men hva pokker har dette egentlig med *deg* å gjøre? Når dro du sist den bæltefeite ræva di vekk fra sportssendingene og plantet det hjulbeinte legemet ditt på

et par ski? Kanskje ikke så rart at bindersen er så populær her, for den er jo på mange måter en perfekt gjenspeiling av den norske folkesjela – akkurat like simpel og ukomplisert.

Patriotisme vs. nasjonalisme

Mange patrioter velger å sette et skarpt skille mellom patriotisme og nasjonalisme. De mener at det er nasjonalismen som forårsaker krig, etnisk rensing, årelangt fiendskap mellom naboland, fanatisme og nasjonal selvforherligelse. Nasjonalismen er en grotesk, vanskapt og misbrukt utgave av patriotismen, hevdes det. Det er imidlertid ikke til å feie under teppet at nasjonalismen ligger ladd i patriotismen som patroner i en revolver. Likevel ville det være både

absurd og paranoid å påstå at aggressiv nasjonalisme vil utvikle seg til noe større problem i Norge i overskuelig fremtid, for norsk patriotisme er tross alt mer irriterende enn farlig.

Avslutningsvis vil jeg først si noen ord til deg, kjære antipatriot: Føl deg forpliktet til å vise medmenneskene dine respekt og toleranse, landsmenn så vel som utlendinger. Dette mener jeg at du skylder dem. Du skylder imidlertid ingen å vifte med norske flagg eller vræle ”Ja, vi elsker” av full hals.

Og til deg, kjære patriot, vil jeg til slutt si følgende: Du må gjerne tilbe og elske Norge, men du skal ikke komme her med det rødsprengte nissetrynet ditt og forlange at jeg gjør det samme.

Muhammed Ben Yehuda

BOKCAFÉEN JAAP
VAN HUYSMANN'S MINDE

★frihetlig litteratur★

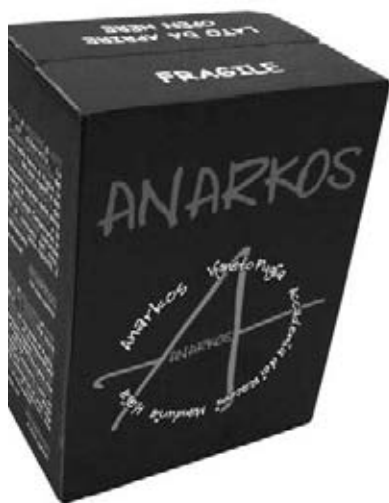
Norges beste utvalg i anarkistisk og frihetlig sosialistisk litteratur

Mandag – fredag 14-19
Hjelms gate 3 - 0355 Oslo

jaap.frihetlig.org

Festvin for anarkister

Anarkos – ny 3-liters pappvin på polet

Alle anarkister, unntatt de som er helt avholds (og det er en del) kan glede seg. Endelig har vi fått vår egen vin. Dagens næringsliv skriver: “Anarkos er sommerens beste pappvinnyhet. Vi hadde den med i vår store test av pappviner tidligere juni. Den plasserte seg greit blant de fem beste røde. Den var imidlertid ikke på salg den gang, så vi lot være å skrive om den. Nå er den imidlertid på salg og er vel verd å prøves...”

Det er et politisk manifestet på baksiden av pappen... Her går produsenten til kraftig angrep på invasjonen av store selskaper fra nord. Anarkos hevder disse selskapene overtar vinmarker i Puglia og nærmest koloniserer området både kulturelt og vinøst. Anarkos er noe så sjeldent som en pappvin hvor druene er håndplukket og ikke utsatt for maskinelt jordbruk. Også vin til folkelige priser skal være god, er poenget. Det

blir understreket både bakpå pappen og på produsentens nettsider.”

Pris 320 kr for tre liter på polet. Det tilsvarer kun 80 kr per vanlig 3/4 liters flaske. Har de den ikke på ditt vanlige pol, kan den bestilles. Polet plikter å levere.

Vi har prøvd den, med vårt sedvanlige måtehold - og fant den utmerket i smak. Det er utvilsomt den best 80-kroners vinen på polet. Dette er et godt alternativ til det ordinære skvippet som selges på 3liters dunk. Den kan naturligvis også godt drikkes av ikke-anarkister. Løp og kjøp!!!!

Norges Anarkistråd
www.anarkos.it

Johan Halmrast – livets skald

Johan Halmrast ble født på Lillehammer i 1866. Han er kjent for en eneste tekst, salmen “ Å salige stund uten like.” eller “ Å sælaste stund uten like” som den heiter i Bernt Støylen si nynorskoversetting fra 1920. Dette trass i at Halmrast i sitt voksne liv drømte om å bli anerkjent som forfatter og skreiv ikke mindre enn 30 romaner og 800 dikt som han ga ut på eget forlag og distribuerte sjøl.

Han skreiv flere salmer og, men ble bare kjent for denne ene. Halmrast var fysisk veik, men svært intelligent. Formell utdanning fikk han ikke, men dreiv flittig på med sjølstudier. I tjuetåra skreiv han salmen “ Hen over jorden et pilgrimstog.” “ Å salige stund” ble også skrevet da han var i tjuetåra. Mindre kjent er måten salmen ble kjent på. Han var ikke edru, Halmrast, ved alle anledninger, og for noen småslanter som han kunne kjøpe øl for, overga han salmen til Frelsesarmeen, der han hadde trofaste venner.

De siste årene i hans liv ble vanskelige, og han opplevde aldri å bli anerkjent som forfatter. Helsa ble svakere, og skrivinga gikk det tyngre og tyngre med. Den eneste inntekten han hadde, var tilfeldige oppdrag som korrekturleser. I 1912 døde Johan Halmrast, bare 46 år gammel. Utenom broren og faren, var det bare frelsesarmeoffiserer i kirka da han ble gravlagt på Østre Gravlund i Oslo. Da de rydda rommet hans i Kirkegata 13, fant de hele to sekker med ikke offentliggjorte manus. De ble brent, uleste...

Lenge trudde de Halmrast si grav var sletta, men på 1960-tallet klarte

noen å spore opp grava. I Juni 1960 ble det avduket en stein på grava til “Journalist Johan Halmrast.”

Men om Halmrast ikke var vellykket i besteborgerlige øyne og levde et hellelastefullt liv med drikk og svir, så er det dog Halmrast vi kan takke for salmen som opprinnelig bar tittelen “ Maria Magdalenas jubel.” Maria Magdalena jubler etter å ha møtt den oppstandne Kristus i hagen på påskemorgen:

**“ Å, sælaste stund utan like,
Han lever, han lever ennå!
Han sigrande står i sitt rike,
Mitt hjarta kvi syrgjer du så?
Han stod opp den sælaste dagen,
Or grava der bleikna han låg.
Eg levande såg han i hagen,
og aldri så fager han såg.**

**Han lever, og helsing han sender
Til sine med sælaste ord.
Meg, ringaste syndar han kjenner,
Han tek til sin tenar på jord.
Ja, eg skal hans sendbod vera,
Og gå med ei underfull trøyst,
Guds englar den bod skulle bera
Med lovsong og jublande røyst.**

**Å, sælaste stund utna like,
Han lever, han lever ennå!
Han sigrande står i sitt rike,
Mitt hjarta, kvi syrgjer du så?
Ved grava du trøyst ville vinna
Og søkte den sorgfylte grunn.
Så fikk du den levande finna,-
Å, sælaste, sælaste stund.**

Arnstein Vada

1968 i 2007

Gateavisa går i barndommen med mimreboka 1968 og mimremagasinet Vannbæreren.

For ca. ett år siden kom boka 1968 – motkultur og opprør på norsk, redigert av Tor Egil Førland og Trine Rogg Korsvik, ut på Pax forlag. Den utløste litt kosedebatt blant gamle opprørere fra 70-tallet, en fin anledning til å mimre om svundne tider. Akkurat idet du trodde boka ikke var fersk nok for mer publisitet, slenger Gateavisa seg på med en kommentar/anmeldelse. Gateavisa er jo selv en viktig aktør innen det såkalte 1968, må vite, en av dem det gjelder. Derfor gir vi deg ingen anledning til å glemme. På hvilken måte er motkulturen fra 1968 og utover, som Gateavisa sprang ut av, fortsatt aktuell for 2007-mennesket? Her kommer en antydning til ett svar, fra en som slett ikke var til stede verken i 68 eller i den turbulente tida som fulgte utover neste tiår, men som derimot er her i dag -full av futt og opprørsånd.

1. Tittelen og selve prosjektet

Jeg dveler ved tittelen – 1968. Et hovedanliggende for boka er å moderere den begrepsbruken som har festet seg i årene som har gått siden parisiske studenter kastet brostein på snuten og ropet revolusjonære slagord så hele verden kunne høre. 68'erne var ikke bare kommunister og kjedelige venstreintellektuelle, får vi høre, de var også fargesprakende hippier og syrehuer. **Den Store Omveltningen** som assosieres til årstallet 1968 – som i Norge ikke fikk skikkelig fart på seg før på 70-tallet – dreide seg om mer enn endeløse

etterplapring av Marx og Mao. Den oppdaterte (men akk så utdaterte) marxismen var bare ett av mange utslag av en større kulturell transformasjon, en bevissthetsutvidelse mot nye verdier som sprengte gamle normer om skikk og bruk. Håret grodde langt, hattene ble overflødiggjort, uskyld og fri sex fortrengte gammeltestamentlig skyldfølelse. De strenge statssosialistiske sektene som vokste frem i den samme perioden var en slags utvekst på dette kulturelle opprøret, en pervertering av de sunne idealene om frihet og rettferdighet som grep om seg blant ungdommen i tida. I norsk sammenheng bør ikke Akp-(ml) få definere hva 1968 dreide seg om,

andre deler av opprørskulturen fortjener å huskes: **Karlsøy, kunstnerkollektivet GRAS, Forsøksgym, plateselskapet Mai, Jan Greve, Hjelmsgate, Holmen Gård.**

Bokas agenda er således ærbar, for det er liten tvil om at de sistnevnte aktørene har langt mer positiv verdi for ettertida enn statssosialistenes rigide ideologi og grove politiske feilvurderinger. De fortjener å huskes vel så mye som Akp-(ml).

Men: Gir det mening å samle alt dette under vignetten 1968? Er 1968 den symbolske betegnelsen som dekker over hele dette motkulturelle opprøret?

Mitt inntrykk av den begrepsbruken som har festet seg i tida som er gått, er at en 68'er er en person hvis identitet/politiske overbevisning er nært knyttet til oppstanden i Paris i mai 68. 68'ere var radikale sosialister som trodde på revolusjonen i velstandssamfunnet, som trodde tida for en sosialistisk

(eller i hvert fall tilnærmet sosialistisk) omveltning var nær forestående i 68 eller der omkring, kanskje utover hele 70-tallet. 68'erne var maoister, trotskister, anarkosyndikalister, situasjonister, representanter for "New Left".

"En 68'er" er altså en løs politisk kategori. 1968 betegner en politisk holdning, en interesse for sosialisme (eller noe svært nær sosialisme, anti-kapitalistisk er det iallfall utvilsomt) som løsningen på 60-70-tallets store samfunnsmessige utfordringer (miljøproblemer, fremmedgjøring, tredje verdensproblematikken osv.). En 68'er er altså ikke nødvendigvis en motkulturell hippie, eller omvendt. Langt hår, hasj, syre, østlig mystikk, farger, Beatles og Hendrix er defintivt viktige bestanddeler for ungdomskulturen i den samme tida som 68'erne virket, men slik jeg har inntrykk av at begrepene vanligvis benyttes idag, benevnes ikke folk som tilhører denne kulturen automatisk som 68'ere. De kalles **hippier, motkulturelle, frikere**. Om et bestemt årstall skal knyttes opp mot dem er vel 1967, the summer of love, et mer naturlig valg enn 1968. De er 68'ere bare i den grad de også er opptatt av sosialistisk/anti-kapitalistisk revolusjon/forandring. Jo mere sosialisme blandet inn i det kulturelle opprøret, jo mere 1968, med andre ord. "Idealtypen" av en 68'er har da hele sin moralske identitet bundet opp til en art venstre-tenkning som relaterer til forhåpningene fra mai 68. Således blir

Tron Øgrim en mer rendyrket 68'er enn **Stein Jarving**, som igjen er mer 68'er enn **Sven Kærup Bjørneboe**. Kretsen sistnevnte tilhørte, de bohemiske "Langfrakkene", var blant 70-tallets mest opprørske elementer, men har pent lite med merkelappen "1968" å gjøre. Tron Øgrim er på den annen side ingen representant for hippiene, slik Stein jar-

ving i høyeste grad er. The summer of love betydde i grunnen ikke så mye for Akp når det kom til stykket.

Så hva er grunnen til at forfatterne av boka 1968 ønsker å operere med en annen begrepsbruk? Det er jo innlysende at 1968-begrepet skal henvise til bare en del av den generasjonen som var unge i 1968 (tilgjengelig statistikk tilsier tross alt at Unge Høyre var den største norske politiske ungdomsorganisasjonen dette året). Hvorfor gå fra vanlig begrepsbruk, en 68'er er en representant for det nye radikale venstre i tida, til en mer ekstensjonell betydning av 1968-begrepet, nemlig den at en 68'er var en opprører mot forbrukssamfunnet og de gamle verdiene generelt?

Forfatterne av boka kan helt sikkert svare for seg her, de har nemlig god grunn til å tenke som de gjør. For det er nok riktig (og temmelig ukontroversi-

Om Seattle 1999 var det nye mai 68, er vi nå langt inni det nye politiserte 70-tall.

elt) som de påpeker, at det sosialistiske opprøret som assosieres til mai 68 var del av en større kulturell omveltning. 68'er-sosialistene forstås best på bakgrunn av det generelle opprøret. Interessen for radikal politikk ble drevet fram av de samme behovene som førte til flørtingen med mystikk og rus.

Oppstanden i Paris sprang ut av de samme verdiene, frihet fra forbudene frukt og all makt til fantasien, som ledet til Karlsøy-kollektivene. De grønne utopiene og tilbake-til-naturen-filosofien var en respons på de samme problemene som opptok de ny-sosialistiske bevegelsene, og ofte fløt alt dette over i hverandre. I 67-68 var disse fenomenene i Norge (omtrent) helt sammenfallende (kuriøst er det å lese undergrunnsblekka Kimen fra 1969, hvor Lenin og Mao inngår i det samme heltegalleriet som Gandhi, Krishnamurti, Zappa og Warhol. Utenkelig i Kimens etterfølger Gateavisa kort tid etter!), men etter som tida gikk definerte de ulike gruppene innenfor ungdomsopprøret seg i mere detalj. Slik begynte anarkistene og maoistene, materialistene og de åndelige, terroristene og blomsterbarna, å skille lag. Det blir derfor kunstig, kan man hevde, å skille 1968 fra den generelle rebelske ungdomskulturen som blomstret i parker og på plener over hele den vestlige verden (og videre). Opprinnelig (i 1968) var dette sammenfallende. Revolusjonen, vannbærerenes tidsalder, the new age; alt var variasjoner over det samme tema, det samme opprøret ytret på forskjellige vis, noen av dem mer vellykkede (mindre perverterte) enn andre. Det politiske og det

1968 i 1972; den nasjonalistiske varianten. Plateutgivelse fra Samspill.

livsstilsmessige hang nøye sammen. (Denne brede arven fra 68 har altså Gateavisa vært med på å føre videre fram til i dag, dog i stadig nye former, i nye kulturelle innpakninger. De grunnleggende ingrediensene i hippikulturen er stadig interessante.)

Min kritikk av boka 1968 blir da, at hvis meningen med begrepsbruken er å knytte de politiske og de kulturelle

I stedet for å kjempe for den endelige sosialistiske revolusjon, og slik ende opp som en liten gruppe statsfiender uten postivt nedslagsfelt i kulturen i det lange løp, bør vi kontinuerlig skape det bedre samfunnet nedenfra.

bestanddelene av ungdomsopprøret på 60-70-tallet sammen, så holdes disse for langt fra hverandre i den redaksjonelle presentasjonen (jeg tenker her særlig på det avpolitiserende etterordet). Boka tar for seg et livsstilsopprør, som er fabelaktig interessant i seg selv, men som holdes på en armlengdes avstand fra de politiske tumultene i samtida. Dersom det bokas hovedaktører drev på med forstås (dypest sett) som noe ganske annet enn forsøk på sosialistisk omveltning, dersom bokas agenda er å framheve det livsstilsmessige framfor det politiske, ser jeg ikke at 1968-merkelappen skal være betegnende. Da kunne boka heller hett Hippi eller noe slikt. Har jeg rett? 1968 er da en (om enn løs) **politisk kategori**, og bruken av begrepet knytter opprøret opp mot politisk aktivisme av et visst slag. **Langt hår, OK** (bortsett fra at ml-erne etter hvert kuttet håret for å fremstå som mer seriøse proletarer), men også fordelingspolitikk og kollektive slagord.

Eller er 1968 et sekkebegrep som dekker både politiserte og avpolitiserte (hvis engasjement tok andre former) frikere i tillegg til hardcore politiske aktivister som hadde lagt summer of love bak seg? Det er vel slik det skal forstås i denne boka, men i så fall er kanskje et annet sekkebegrep, som ikke utspringer fra mai 68, mer betegnende? (Men dette begrepet fins kanskje ikke, så da trekker muligens bokas redaktører det lengste strået tross alt?)

Jaja, så særlig nøye er det uansett ikke. Når jeg her har diskutert begrepet 1968 er det ikke for å drive begrepspedanteri, men for å vise hvordan forholdet mellom det politiske og det livsstilsmessige (opprør) ikke er en enkel konstant, men noe som ytrer seg dynamisk i kulturen. Ved lesning av hele boka, ikke bare tittelen og etterordet, er dette for øvrig et inntrykk som forfatterne også gir, så min kritikk er ikke så mye en uenighet som den er en påminnelse. Denne tematikken er en av grunnene til at det er spennende å lese boka.

Slett ikke tapt bak en snever kikkert, altså, denne boka her.

2. Selve boka

For øvrig er boka knakende god. Informativ, morsom å lese, veldig mye bra stoff om de kuleste fenomenene på 70-tallet i Norge. Godt journalistisk arbeid, de involverte slipper til

Bilder som er flotte å se på. Vel verdt å sette seg inn i, ettersom vi lever oppi ettervirkningene nå. Anbefales uten blygsel.

3. 1968 idag

Og hva er verdien for dagens opprørere? Hva kan læres av vår gamle foreldre-(eller blir det snart besteforeldre?) generasjon (den delen av den som gikk

rundt og ville starte en ny tidsalder, that is)? Kanskje en analyse av hvordan det gikk med 68'erne og hippiene kan gi oss en

edruelig oversikt over hvordan vi bør gå fram for å drive verden framover i dag? De delene av datidas opprørsmanifestasjoner som fremdeles er aktuelle, er de som forente mål og middel, som gikk såpass radikalt til verks at de førte til en forandring i individets livsførsel, men som samtidig var ydmyke nok til å forstå at samfunnet var for komplekst til å kunne tvinges til forandring ovenfra. **De frivillige eksperimentene**, de subjektive innsatsene, i motsetning til de objektiverende store politiske samfunnsfilosofiene med sine autoritære metoder, er de som fortsatt inspirerer. Der de marxistiske organisasjonene ute i Europa og USA etter hvert utviklet seg til rene terrorister når de så at den endelige revolusjonen uteble, har den konstruktive alternativbevegelsen gått fra landsens utopier til byøkologi, og stadig dukket opp som folkelige nære fellesskap i nye former. I stedet for å kjempe for den endelige sosialistiske revolusjon, og slik ende opp som en liten gruppe statsfiender uten postivt nedslagsfelt i kulturen i det lange løp, bør vi konstruktivt skape det bedre samfunnet nedenfra kontinuerlig. Slik kan nye ideer også inspirere andre mennesker, og vi kan frivillig bevege oss mot friere tilstander. Om **Seattle 1999** var det nye mai 68, er vi nå langt inni det nye politiserte 70-tall. Autonome som har blitt banket av snuten kan lære av historien. Det hjelper lite å snevre inn ideologien for å spisse sverdene. Heller bør vi fortsette å skape nye alternative autonome soner hvor folk føler seg velkomne. Vi bør være det bedre samfunnet, heller enn å banke dem som er uenige med oss. I den forstand støtter jeg redaktørene Førland og Korsviks fokus på "livsstilsopprøret". Men jeg forstår et slikt opprør som også å ha politiske konsekvenser. Det innebærer å kjempe for en politikk som kommer nedenfra, fra lokalsamfunn og fra de verdiene som også den personlige selvrealiseringa nyter godt av. De anarkistiske variantene av 1968 bør således fremdeles kunne inspirere som mer enn identitetsmarkører, de bør også kunne ses som eksempler til politisk etterfølgelse og viderutvikling.

Men man må vel være **idiot** for ikke å ha dratt denne lærdommen snart? Det behøver ikke være så jævla vanskelig, gjør det vel?

Bjarne Benjaminsen

Født 1980

Vannbæreren

Tidsskrift for kulturelle endringer

Sommeren 2007

Karlsøy - Hausmania - Hjelmsø - Svartlamon - Auroville - Jarving - Damman - Mullins - Castoriadis - Kati - Hunter

Så er et nytt nummer av Vannbæreren fløyet inn vindu i Gateavisas redaksjon. Tidsskriftet som var det fremste norske uttrykket for hippikulturen på 70-tallet, utgitt fra Karlsøya av grønne utopister som seriøst levde ut sine idealer, flakser igjen! Og det er slett ikke verst lesestoff, for den som måtte være interessert i norsk motkulturs røtter i 70-tallet og forbindelsen til dagens alternative miljøer.

Mye mimring er det jo. En del av artiklene inneholder basisstoff som er mer eller mindre kjent for folk som selv vanker i motkulturelle miljøer. (Vel; ihvertfall for de av oss som har tilgang på årgangssvis med årvåkne Gateavisa). Derfor

håper jeg at bladet når utover motkulturens arena, til mennekser uten befatning med noe av dette fra før som kan få sin nysgjerrighet pirret. Artiklene om **Karlsøy**, **Erik Damman** og **Stein Jarving** er enkle og greie gjennomganger av disse viktige fenomenene innen norsk motkultur. Det samme er reportasjene fra "arvingene" av denne kulturen; **Svartlamon** og **Hauskvartalet**. Ingen nye perspektiver her, egentlig (jeg ser bort fra den personlige avsløringen av konebank på Karlsøy, som andre aviser har boltret seg i), men bevarer: Det er jo bra å samle stoff om så kule greier i ett blad. Musikkstoffet er helt klart mimring (**Grateful Dead**-artikkelen er defintivt for fansen). Av omtalene av 70-tallsfenomener skiller Jon Rognliens artikkel om Gateavisa seg ut. Den er mer dyptpløyende/høytravende og intellektuelt spennende enn det øvrige stoffet i kategorien, med sin tese om **Gateavisa** som et kunstnerisk prosjekt og med henvisninger til Jung, Mao og Fellini. Thomas Gramstad ser som vanlig fremover i sine bidrag, men det er dog bare snakk om et par korte innledninger til emner (Et innslag om **paganarkisme** (paganistisk anarkisme) og et om **aynarkisme** (Ayn Rand som anarkist)). Syphilia Morgenstjerne leverer en liten sak fra **anarkismens verdenshistorie** (det blir vel mer om dette i Gateavisa når boka hun skriver om dette emnet utkommer).

For min egen del var artikkelen om samfunnsfilosofen **Cornelius Castoriadis** svært lesverdig. Jeg hadde tidligere bare hørt om enkelte av denne filosofens tanker fra 70-tallet, og hadde generelt inntrykk av ham som sympatisk til marxist å være. At han senere tok et meget interessant oppgjør med marxismen og gjorde seg uvurderlige betraktninger omkring politisk engasjement i vår relativistiske senmoderne tid, hadde jeg ikke helt registrert. Vannbæreren ga meg mersmak på Castoriadis. Artikkelen er et fint bindeledd mellom "1968"-tematikken i bladet og den praktiske virkelighet vi står oppi i dag (omenn dommen som felles over tida etter 70-tallet fremstår noe ensidig. Det fantes gode grunner til å revurdere 70-tallets store fortellinger og sentring av livet i det politiske. En politisk bevissthet for vår tid bør ikke glemme dette!). Audun Enghs artikkel om **autoritær arkitektur** er også fin. Her får forfatteren frem sammenhengen mellom sitt anarkistiske engasjement og innsatsen i Byens Fornylse for tradisjonell arkitektur og "new urbanism". Dette er definitivt en artikkel som peker fremover, og som tør være interessant for flere enn gamle frikere.

Dessuten Jan Bojer Vindheims **Tårnene faller**, om islamistisk terrorisme og krig i Irak. Denne artikkelen er et funn!

Årevis med avislesning gir dårligere innføring i hva som skjer i Irak enn denne korte artikkelen.

Enkelt og liketil forklarer Vindheim viktige sammenhenger, og gir en oversikt over konflikten i dens kompleksitet. Bør leses av alle som vil mene noe om temaet (dvs. alle våkne mennesker), særlig dem som tror at det er så enkelt som å være for eller imot amerikanerne og at Mullah Krekar er en hyggelig gammel 68'er. Årevis med avislesning gir dårligere innføring i hva som skjer i Irak enn denne korte artikkelen.

Ellers morsomme **tegneserier**, en koseelig friker-betraktning om den **vestlige mentalitet**, Ingar Knudtsen om hvorfor han som **ateist ønsker å tro på gudinne(r)** (men hvorfor må man tro på gudinnens objektive eksistens for å kunne forholde seg inderlig til religiøse forestillinger, må jeg spørre? Kan de ikke fungere som virkelige på et indre plan uten å ha støtte i en objektiv virkelighet? Men iallfall, fint tema. Ingen skal komme her og si at ateister ikke kan være følsomme for livets mysterium), og litt om **Auroville**-samfunnet i India. Mer trenger jeg ikke å røpe. Les Vannbæreren!

Prisen er dog litt stiv, 80 kroner er ingen motkulturell størrelse. Menmen, det er vanskelig å drive økonomisk på siden av økonomien...

Bjarne Benjaminsen

Født i Vannbærerenes tidsalder

Ting hersket på jorden, og De hadde hatt storslåtte byer. Rester etter Dem – ble fortsatt funnet som cyclopediske steiner på øyer i Stillehavet. Alle sammen døde mangfoldige tidsepoker før mennesket kom, men det var kunster som kunne gjenopplive Dem så fort stjernene hadde kommet tilbake til sine riktige posisjoner i evighetens syklus. De hadde kommet nettopp fra stjernene, og tatt bildene Sine med Seg.

Bare i løpet av et par korte setninger ser vi her roten til hele teorien om oldtidens astronauter. De eldgamle gudene eller demonene var romvesener som nedsteg til jorden i urtiden. De satte opp gigantiske steinbyer hvis levninger er de eldgamle ruinene vi finner i dag. Og sist, men ikke minst, så var romvesnene avbildet på skulpturene. Alle disse påstandene finner man igjen i von Danikens *Chariots of the Gods*:

Disse første menneskene hadde enorm respekt for astronautene. Fordi de kom fra et sted som var fullstendig ukjent og deretter dro dit igjen, var de "guder" for dem.

I avanserte kulturer fra fortiden finner vi bygninger som vi ikke kan kopiere i dag med de mest moderne tekniske hjelpemidler. Disse steinmassene er der; de kan ikke argumenteres bort.

En annen ganske fantastisk oppdagelse var Det store idolet [på Tiwanaku] ... Igjen har vi motsetningen mellom den superbe kvaliteten og presisjonen til hundrevis av symboler over hele idolet, og den primitive teknikken som er brukt til bygget som huser det.

Faktisk er det bare én av von Danikens større påstander som mangler i Cthulhu-historien, og det er at oldtidens guder skapte menneskene i sitt bilde. Lovecraft hadde imidlertid et svar også for dette. I historien *At the Mountains of Madness* fra 1931, finner en gjeng eventyrere en enestående gammel by i Antarktis, hvor skulpturene på veggene forteller en forferdelig historie om hvordan De Gamle skapte jordens livsformer: "Det var under havet, først for å få mat og deretter til andre formål, at de først skapte jordisk liv – ved å bruke tilgjengelige substanser i tråd med velkjente metoder. I noen av de siste og mest dekadente skulpturene interesserte det oss å se et slepende, primitivt pattedyr, som noen ganger ble brukt som mat og andre ganger som en slags festlig bajas for landbeboerne, hvis vagt apeaktige og menneskelige forespeilinger var umiskjennelige."

Men hvordan havnet Lovecrafts ideer i *Chariots of the Gods*? Von Daniken har ikke svart på henvendelser om å få en kommentar, og mangelen på engelsk litteratur om europeisk science fiction, har gjort sammenhengen vag frem til nå. Men det er en udiskutabel vei fra Rhode Island til Sveits. Den starter med at navnene på Lovecrafts utenomjordiske guder, som Cthulhu, Yog-Sothoth og Shub-Niggurath, begynner å dukke opp i andre historier i Lovecrafts levetid.

Lovecraft selv begynte denne praksisen ved å plassere disse navnene, eller variasjoner av dem, i historier som han reviderte eller skrev på vegne av andre forfattere. I hans reviderte utgave av Zelia Bishops *The Mound*, for eksempel, lot Lovecraft sin

utenomjordiske gud Cthulhu smette inn i historien under navnevarianten *Tulu*, slik at han på den måten ga magasinet lesere det de trodde var uavhengige historier med referanser til de samme eldgamle gudene. Da man hadde kommet til 1960-årene, var det dusinvis med forfattere som brukte elementene fra det som skulle komme til å bli kalt *Cthulhu-mytologien* i historier de skrev for science fiction- og skrekkmagasiner.

Lovecraft-inspirert fiksjon hadde en økende popularitet i Europa, der franskmennene omfavnet ham som et misforstått geni, mye på samme måte som de hadde omfavnet Edgar Allan Poe og senere skulle omfavne Jerry Lewis. Lovecraft ble spesielt populær i det franske magasinet *Planete*, som gjennom 1960-tallet trykket Lovecrafts historier i franske oversettelser.

Planete tjente som en viktig del av den andre franske science fiction-bølgen, det vil si en tid hvor amerikansk kioskklitterær fiksjon ble ekstremt populært i Frankrike i etterkant av andre verdenskrig. Franske magasiner både imiterte og gjenopptrykte oversatte klassiske kiosk noveller fra amerikanske blader fra 1930- og 1940-tallet.

Redaktørene i *Planete* så på Lovecraft som sin profet, og fortellingene av ham som de publiserte, bidro til å popularisere ham og *Cthulhu-mytologien* i den franske bevisstheten. Lovecrafts lengre fortellinger ble publisert på fransk i en serie med bøker.

Lovecrafts arbeid hadde også inspirert redaktørene av *Planete* til å skrive en bok, *Le Matin des Magiciens* (Magikernes morgengry), et par år tidligere, i 1960. Boken, som var skrevet av Louis Pawles og Jacques Bergier, var den første som presenterte Lovecrafts ideer om utenomjordiske guder som en ikkefiktiv hypotese. Forfatterne påstod at religionsstudiene deres rundt om i verden hadde gitt dem en høyere bevissthet og nye åpenbaringer om de tapte verdenene fra fortiden. Spesielt relevant i denne sammenheng er del én av boken, *Forsvunne sivilisasjoner*, der de presenterer bevis for å støtte Lovecrafts fiktive påstander om utenomjordiske supersivilisasjoner fra fortiden.

Nå har den dessverre ikke vært å få tak i på mange år, men *Les Matin des Magiciens* la grunnlaget for alle *tapte sivilisasjoner*-bøkene som skulle følge, deriblant *Chariots of the Gods* av Erich von Daniken. Som R.T. Gault har kommentert: "Alt er her, fra PiriReis-kartet til pyramidologi.

Forfatterne er oppriktig fascinert av ideen om at eldgamle folkeslag kan ha vært mer avanserte i noen av teknologiene sine enn det vi generelt tror."

Von Daniken er kjent for å ha utnyttet denne boken som sin hovedsakelige kilde. Bibliografien i *Chariots* lister opp boken i sin tyske oversettelse fra 1962, *Aufbruch ins dritte Jahrtausend*.

Så her har vi altså den intellektuelle reisen fra Providence til Paris til det sveitsiske hotellet hvor von Daniken skrev boken sin, og vi kan se hvordan Lovecrafts science fiction ble von Danikens pseudovitenskapelige nonfiction.

Mot slutten av livet sitt så Lovecraft tilbake på den voksende mengden med *utenomjordisk gud*-fiksjon som han og vennene hans hadde skapt, og kommenterte den på følgende vis: "Denne opphopningen av ressurser pleier å bygge opp en ganske pseudo-overbevisende bakgrunn av mørk mytologi, legender og bibliografi – selv om ingen av oss selvfølgelig har hatt det minste ønske om å villedde leserne." Dessverre gjorde han arbeidet sitt altfor godt, og flere generasjoner er nå blitt villedet av posører som Erich von Daniken.

Av Jason Colavito,
Innledning og oversettelse: Pål Flakk

En guide til Cthulhu-mytologien:

H.P. Lovecraft skrev mer enn seksti fortellinger innen fantasy, science fiction og skrekk. Fortellingene hans om romvesener og fortidige sivilisasjoner er løselig knyttet sammen i den såkalte *Cthulhu-mytologien*, en syklus av historier oppkalt etter Lovecrafts mest kjente romgud. Her er et hendig utvalg av Lovecraft-fortellinger for å komme inn i legenden om oldtidens astronauter:

The Call of Cthulhu (1926)

Dette er Lovecrafts første historie om en fortidig astronaut. Den forteller om en kult som forsøker å gjenoppvekke den utenomjordiske guden *Cthulhu* fra hans grav under havet. Den inneholder den mest omstendelige beskrivelsen av den fiktive forhistorien til at romvesnene kom til jorden.

The Dunwich horror (1928)

Et nedskalert Stonehenge i Massachusetts fungerer som en port for de eldgamle romvesnene, slik at de kan komme tilbake såfremt ritualene i en gammel bok følges nøyaktig.

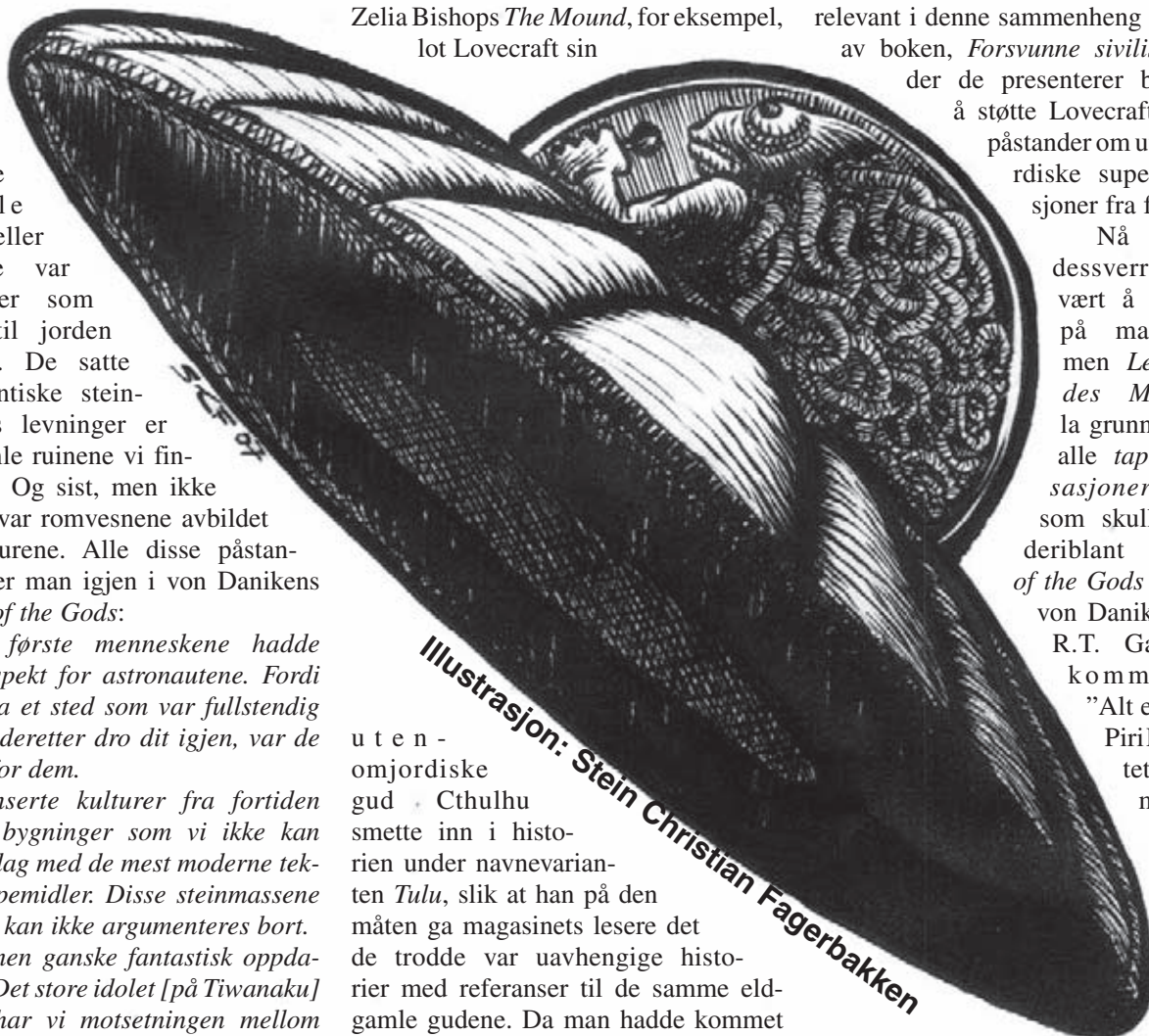
At The Mountains of Madness (1931)

På en ekspedisjon til Antarktis avdekkes usannsynlig gamle ruiner bygget av romvesener som kan ha skapt alt liv på jordkloden. Men enda skumlere er det at romvesnene ikke nødvendigvis er døde!

The Shadow Out of Time (1934)

Et forskningsteam finner eldgamle ruiner i Australia, som gir sjokkerende beviser på at det er utenomjordisk liv tilstede på jorden.

Lovecraft hadde mange venner og beundrere som videreførte Cthulhu-mytologien etter hans død. Blant de beste historiene er Robert E. Howards *The Black Stone*, Karl Edward Wagners *Sticks* og T.E.D. Kleins *Black Man with a Horn*. [I de senere år har skrekk- og science fiction-forfatteren Brian Lumley basert seg mye på Lovecrafts mytologi - red. anm.]. Firmaet *Chaosium* har også laget et veldig kjent rollespill basert på *The Call of Cthulhu*, mens leketøysfirmaet *ToyVault* har gitt ut en serie med kosemonstre.

Ting hersket på jorden, og De hadde hatt storslåtte byer. Rester etter Dem – ble fortsatt funnet som cyclopediske steiner på øyer i Stillehavet. Alle sammen døde mangfoldige tidsepoker før mennesket kom, men det var kunster som kunne gjenopplive Dem så fort stjernene hadde kommet tilbake til sine riktige posisjoner i evighetens syklus. De hadde kommet nettopp fra stjernene, og tatt bildene Sine med Seg.

Bare i løpet av et par korte setninger ser vi her roten til hele teorien om oldtidens astronauter. De eldgamle gudene eller demonene var romvesener som nedsteg til jorden i urtiden. De satte opp gigantiske steinbyer hvis levninger er de eldgamle ruinene vi finner i dag. Og sist, men ikke minst, så var romvesnene avbildet på skulpturene. Alle disse påstandene finner man igjen i von Danikens *Chariots of the Gods*:

Disse første menneskene hadde enorm respekt for astronautene. Fordi de kom fra et sted som var fullstendig ukjent og deretter dro dit igjen, var de "guder" for dem.

I avanserte kulturer fra fortiden finner vi bygninger som vi ikke kan kopiere i dag med de mest moderne tekniske hjelpemidler. Disse steinmassene er der; de kan ikke argumenteres bort.

En annen ganske fantastisk oppdagelse var Det store idolet [på Tiwanaku] ... Igjen har vi motsetningen mellom den superbe kvaliteten og presisjonen til hundrevis av symboler over hele idolet, og den primitive teknikken som er brukt til bygget som huser det.

Faktisk er det bare én av von Danikens større påstander som mangler i Cthulhu-historien, og det er at oldtidens guder skapte menneskene i sitt bilde. Lovecraft hadde imidlertid et svar også for dette. I historien *At the Mountains of Madness* fra 1931, finner en gjeng eventyrere en enestående gammel by i Antarktis, hvor skulpturene på veggene forteller en forferdelig historie om hvordan De Gamle skapte jordens livsformer: "Det var under havet, først for å få mat og deretter til andre formål, at de først skapte jordisk liv – ved å bruke tilgjengelige substanser i tråd med velkjente metoder. I noen av de siste og mest dekadente skulpturene interesserte det oss å se et slepende, primitivt pattedyr, som noen ganger ble brukt som mat og andre ganger som en slags festlig bajas for landbeboerne, hvis vagt apeaktige og menneskelige forespeilinger var umiskjennelige."

Men hvordan havnet Lovecrafts ideer i *Chariots of the Gods*? Von Daniken har ikke svart på henvendelser om å få en kommentar, og mangelen på engelsk litteratur om europeisk science fiction, har gjort sammenhengen vag frem til nå. Men det er en udiskutabel vei fra Rhode Island til Sveits. Den starter med at navnene på Lovecrafts utenomjordiske guder, som Cthulhu, Yog-Sothoth og Shub-Niggurath, begynner å dukke opp i andre historier i Lovecrafts levetid.

Lovecraft selv begynte denne praksisen ved å plassere disse navnene, eller variasjoner av dem, i historier som han reviderte eller skrev på vegne av andre forfattere. I hans reviderte utgave av Zelia Bishops *The Mound*, for eksempel, lot Lovecraft sin

utenomjordiske gud Cthulhu smette inn i historien under navnevarianten Tulu, slik at han på den måten ga magasinet lesere det de trodde var uavhengige historier med referanser til de samme eldgamle gudene. Da man hadde kommet til 1960-årene, var det dusinvis med forfattere som brukte elementene fra det som skulle komme til å bli kalt *Cthulhu-mytologien* i historier de skrev for science fiction- og skrekkmagasiner.

Lovecraft-inspirert fiksjon hadde en økende popularitet i Europa, der franskmennene omfavnet ham som et misforstått geni, mye på samme måte som de hadde omfavnet Edgar Allan Poe og senere skulle omfavne Jerry Lewis. Lovecraft ble spesielt populær i det franske magasinet *Planete*, som gjennom 1960-tallet trykket Lovecrafts historier i franske oversettelser.

Planete tjente som en viktig del av den andre franske science fiction-bølgen, det vil si en tid hvor amerikansk kioskklitterær fiksjon ble ekstremt populært i Frankrike i etterkant av andre verdenskrig. Franske magasiner både imiterte og gjenopptrykte oversatte klassiske kiosk noveller fra amerikanske blader fra 1930- og 1940-tallet.

Redaktørene i *Planete* så på Lovecraft som sin profet, og fortellingene av ham som de publiserte, bidro til å popularisere ham og *Cthulhu-mytologien* i den franske bevisstheden. Lovecrafts lengre fortellinger ble publisert på fransk i en serie med bøker.

Lovecrafts arbeid hadde også inspirert redaktørene av *Planete* til å skrive en bok, *Le Matin des Magiciens* (Magikernes morgengry), et par år tidligere, i 1960. Boken, som var skrevet av Louis Pawles og Jacques Bergier, var den første som presenterte Lovecrafts ideer om utenomjordiske guder som en ikkefiktiv hypotese. Forfatterne påstod at religionsstudiene deres rundt om i verden hadde gitt dem en høyere bevissthet og nye åpenbaringer om de tapte verdenene fra fortiden. Spesielt relevant i denne sammenheng er del én av boken, *Forsvunne sivilisasjoner*, der de presenterer bevis for å støtte Lovecrafts fiktive påstander om utenomjordiske supersivilisasjoner fra fortiden.

Nå har den dessverre ikke vært å få tak i på mange år, men *Les Matin des Magiciens* la grunnlaget for alle *tapte sivilisasjoner*-bøkene som skulle følge, deriblant *Chariots of the Gods* av Erich von Daniken. Som R.T. Gault har kommentert: "Alt er her, fra PiriReis-kartet til pyramidologi.

Forfatterne er oppriktig fascinert av ideen om at eldgamle folkeslag kan ha vært mer avanserte i noen av teknologiene sine enn det vi generelt tror."

Von Daniken er kjent for å ha utnyttet denne boken som sin hovedsakelige kilde. Bibliografien i *Chariots* lister opp boken i sin tyske oversettelse fra 1962, *Aufbruch ins dritte Jahrtausend*.

Så her har vi altså den intellektuelle reisen fra Providence til Paris til det sveitsiske hotellet hvor von Daniken skrev boken sin, og vi kan se hvordan Lovecrafts science fiction ble von Danikens pseudovitenskapelige nonfiction.

Mot slutten av livet sitt så Lovecraft tilbake på den voksende mengden med *utenomjordisk gud*-fiksjon som han og vennene hans hadde skapt, og kommenterte den på følgende vis: "Denne opphopningen av ressurser pleier å bygge opp en ganske pseudo-overbevisende bakgrunn av mørk mytologi, legender og bibliografi – selv om ingen av oss selvfølgelig har hatt det minste ønske om å villedde leserne." Dessverre gjorde han arbeidet sitt altfor godt, og flere generasjoner er nå blitt villedet av posører som Erich von Daniken.

Av Jason Colavito,
Innledning og oversettelse: Pål Flakk

En guide til Cthulhu-mytologien:

H.P. Lovecraft skrev mer enn seksti fortellinger innen fantasy, science fiction og skrekk. Fortellingene hans om romvesener og fortidige sivilisasjoner er løselig knyttet sammen i den såkalte *Cthulhu-mytologien*, en syklus av historier oppkalt etter Lovecrafts mest kjente romgud. Her er et hendig utvalg av Lovecraft-fortellinger for å komme inn i legenden om oldtidens astronauter:

The Call of Cthulhu (1926)

Dette er Lovecrafts første historie om en fortidig astronaut. Den forteller om en kult som forsøker å gjenoppvekke den utenomjordiske guden Cthulhu fra hans grav under havet. Den inneholder den mest omstendelige beskrivelsen av den fiktive forhistorien til at romvesnene kom til jorden.

The Dunwich horror (1928)

Et nedskalert Stonehenge i Massachusetts fungerer som en port for de eldgamle romvesnene, slik at de kan komme tilbake såfremt ritualene i en gammel bok følges nøyaktig.

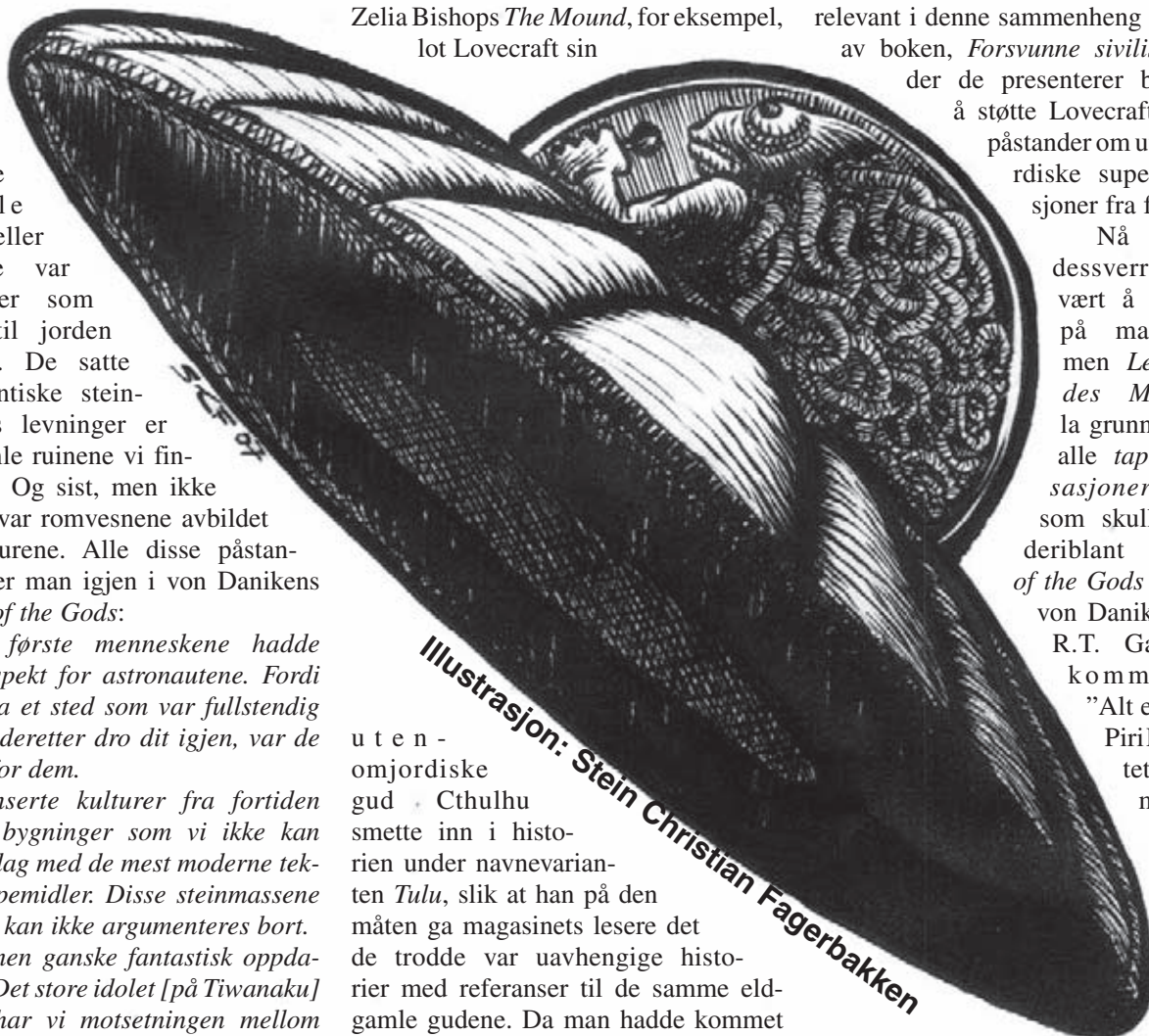
At The Mountains of Madness (1931)

På en ekspedisjon til Antarktis avdekkes usannsynlig gamle ruiner bygget av romvesener som kan ha skapt alt liv på jordkloden. Men enda skumlere er det at romvesnene ikke nødvendigvis er døde!

The Shadow Out of Time (1934)

Et forskningsteam finner eldgamle ruiner i Australia, som gir sjokkerende beviser på at det er utenomjordisk liv tilstede på jorden.

Lovecraft hadde mange venner og beundrere som videreførte Cthulhu-mytologien etter hans død. Blant de beste historiene er Robert E. Howards *The Black Stone*, Karl Edward Wagners *Sticks* og T.E.D. Kleins *Black Man with a Horn*. [I de senere år har skrekk- og science fiction-forfatteren Brian Lumley basert seg mye på Lovecrafts mytologi - red. anm.]. Firmaet Chaosium har også laget et veldig kjent rollespill basert på *The Call of Cthulhu*, mens leketøysfirmaet ToyVault har gitt ut en serie med kosemonstre.

Dubmood / Razor 1911

En ekte piratartist som gir bort all musikken han lager gratis på nettet.

Gateavisa var og hørte Dubmood live på Spasibar i Oslo i oktober, og fikk et intervju med artisten

Dubmood mikser plater på Spasibar i Oslo sammen med franske DJ-kolleger

Dubmood er med i demo-divisjonen av den opprinnelig norske gruppen Razor 1911. Razor 1911 har eksistert siden 1985, og er kanskje den eldste piratgruppen i verden som fortsatt er aktive.

Dubmood blander Commodore 64-musikk med synther og instrumenter for å lage en ny type dansbar musikk med et spesielt særpreg.

Lørdag 5. oktober hadde Dubmood konsert på Spasibar i Oslo. Med seg hadde han to franske artister, og sammen leverte de en eksplosiv blanding av Commodore 64-musikk, fete basslinjer, hiphop og en kul VJ-performance med sekvenser fra gamle spill på prosjektor.

Det var god stemning: en liten gruppe på 15 stykker som danset seg gjennom kvelden tett ved scenen samtidig som C64-spill ble vist i bakgrun-

nen. Gateavisa har fått et intervju med Dubmood i etterkant av konserten.

Litt Norsk datahistorie

Razor 1911 ble grunnlagt av Sector 9, Insane TTM og Dr. No i Norge i 1985. Den gangen var det en Commodore 64-gruppe som cracket spill og laget introer, animasjoner med musikk som ble vist før et cracket spill startet som et trofé for å vise hvilken piratgruppe som hadde cracket spillet. En slags digital graffiti. Crackere deltok i cyparties der de fysisk møtte andre og kopierte spill og utvekslet datakunnskaper. De hadde en mye

mer markant undergrunnsstemning enn dagens dataparties, og var av en mer privat karakter. Ofte måtte du ha invitasjon eller kjenne arrangørene for å slippe inn.

Det siste cypartiet i Norge var IT i Drammen i 1992, arrangert av Cryptoburners, en Amiga-gruppe. Invitasjonen til IT kom i form av en

animert intro distribuert på diskett. Razziaen mot IT ble satt igang fordi BJ electronics, en av de største spillimportørene på den tiden, hadde bedt om det. Da politiet kom flyktet ungdommer ut av vinduene med bokser fulle av disketter med kopierte amigaspill, og aksjonen ble kritisert i media fordi den hadde kommet på kommando fra BJ electronics, og fordi politiet ikke hadde kompetanse på området og tok deres ord for god fisk. I tillegg var kopiering tillatt mellom venner på denne tiden, og ble sett på som helt vanlig: noe det er i dag også.

Piratkopieringen stoppet ikke med IT. Cypartiesene har overlevd til idag, men har fått et mer samfunnsvennlig ansikt. Navnet ble skiftet til computer conference, og arrangørene sa tidvis at piratkopiering ikke var tillatt, selv om dette aldri skjedde i praksis. Crackergruppene delte seg opp i demo-divisjoner som drev med den kunstneriske biten adskilt fra de som cracket og utvekslet spill og programmer. De som drev mer kunstneriske aktiviteter fikk på den måten slippe å risikere å bli anklaget for å ha brutt loven, samtidig som alle kunne forstsette med sitt.

Selv om de originale medlemmene ikke alltid er aktive lenger, har Razor 1911 overlevd som gruppe på nettet. Det finnes fortsatt en crackerdivisjon og en artistisk divisjon som er aktiv i flere land.

En svensk chipmusiker i Marseille

GA: Har du tid til å svare på et par spørsmål slik vi ble enige om? Hadde vært veldig kult !!! Du må bare si ifra hvis det er noe du ikke forstår på norsk, så oversetter jeg.

Jag ska försöka, har haft lite norska flickvänner i mina dagar, borde förstå tycker jag.?

GA: Hvor lenge har du holdt på med Chipmusikk?

Jag tog mina första trevande steg med chipsamlingar i protracker runt jul 1996 i protrackerST på Atari. Då var jag 11 bast, sicken grej...

GA: Hvilken var din første datamas- kin, og hva slags utstyr bruker du idag?

Atari 1040STfm var vad jag växte upp med tills nån introducerade PCn i mitt liv i mitten på 90talet. Idag sitter jag och fuskar med Skaletacker på PC när jag inte trackar musiken i MaxYMizer på AtariST. Eller nån blandning, och med gameboy då. Fast det är ju en ganska fittig plattform som mest brukas

av popryggar etc så inte så kul att bli förknippad med kanske.

GA: Hvordan har spillestilen din utviklet seg i det siste?

I det siste... Sen jag flyttade till frankrike har jag väll helt lämnat chip-keygen-pop-svängen mot chipragga hiphop och electrohousehållet. Man blir vad man äter osv. Jag anpassar mig till min miljö,eller blir tvångsanpassad.

GA: Er det første gangen du har spilt i Norge?

Ja det är faktiskt första gången jag varit i norge helt och hållet, 22år i göteborg och ändå aldrig släts av tanken att korsa gränsen för att kaka 150kronor-spizzor, dricka 80kronorsöl och bada i olja ^^ Fast det hela var ju klart över min förväntan. Synd när ens fördommar håller en tillbaka eh =)

GA: Hvordan var publikum på Spasibar den kvelden?

Lite seg men motiverad, som att lira i Stockholm. Det hela var trevligt som

fan, tack till arrangörerna! Aioli!

GA: Det ble ikke noe nachspiel (afterparty) ?

Vi tog bilen tillbaka till göteborg pga tidsbrist, blev trackaserade i en timme av norska polisen som var säkra på att vi alla var höga på heroin för att vi tagit fel motorvägsavfart och inte hade registreringspapperna på bilen i handskfacket (man behöver faktiskt inte ha det i sverige). Så det var ju en efterfest det också. Ja jävlar...

GA: Hvordan ble du med i Razor 1911, og hva er ditt forhold til dem?

Jag blev rekryterad direkt efter Razordemosplitten sent 2000 (när halva razordemo gick och blev Fairlightdemo (quisslingar: pantaloona, andromeda, fireblade, smash). Jag hade gjort diverse crackintron för bland annat divine innan med en razor-coder inblandad så på det sättet kom jag in i gruppen. mitt forhold? hm, eh. Jag är en av 10 medlemmar i kärnan av razordemo där vi har en platt hirarki osv. Vi är väll inte så jätteaktiva mer än lite keygens, crack-

tros osv. Sålänge det är vid liv så.

GA: Hva er ditt syn på piratkopiering?

Enbart positiv. Jag är ju emot egen- dom, så intellektuell egendom är verkligen ingenting jag stödjer. Däremot har jag lite dubbelmoral iomed att jag gärna inte ser att folk tex remixar mina låtar utan mitt tillstånd. Fast det kanske inte har med saken att göra, ska reflektera lite över det.

GA: *Hvorfor står piratbevegelsen så sterkt i Sverige og i Göteborg spesielt?*

Jadu, om dette kan man väll bara teoretisera. Sverige har en väldigt bra internet-infrastruktur, har haft en tradition med mycket datorutbildning tidigt i grundskolan och mycket kampanjer med billiga datorer på 80talet. Det är kallt som fan och alla sitter hellre inne och datar än hänger på stranden och många högt uppsatta personer inom branchen med mycket inflytande har haft nära relation till scenen. Det ena föder det andra, folk började kopiera tidigt utan att ifrågasätta. Alla kände nån som satt på en bra BBS med de senaste liren. Sverige har vunnit enormt på detta, hur många bra animatörer, illustratörer, webdesigners osv som vi har idag hade haft råd att köpa alla sina program när dom som tonåringar började. ingen! Att sverige har en sån långt utvecklad IT-sektor idag beror till 100% på detta. Idag är det försent att ändra lagarna. Fortsätter IFPI köra på som dom gör blir mot-reaktionen våldsam, det är jag säker på.

GA: *Hvilket forhold har du til anarkisme?*

Vid en tid då jag var mer aktiv politisk ansåg jag mig själv som frihetlig socialist. Det gör jag iofs fortfarande. Jepp, så är det.

GA: *Hvordan endte du opp i Frankrike, og hvordan trives du der?*

Hälften slump, hälften pga en stor razor1911koncentration här. Sverige blir lite trångt efter ett tag, trevligt att byta miljö och komma bort från alla svenskjävlar. ^^

GA: *Har fransk kultur påvirket din spillestil?*

Ja det är ju klart. Se föregående svar.

GA: *Er Chipmusikk populært i Marseille?*

Påväg att bli! Det går inte alls trögt som i sverige att etablera, folk är öppna. Fråga mig igen om ett år så ska vi se!

Intervju og tekst
Ludwig Lenke

Her kan du laste ned mye av det Dubmood har laget
<http://www.razor1911.com/dub-mood/>

Razor 1911s Europeiske side
<http://www.laric.com/razor/>

DEN SISTE NAZIKANER

Skuespill i 1 akt

De som er med:
Henki - pus med brutalt språk
Bongo - stor morsom pus
Dassen- infantil pus og terror-biff
PutziProfessor - veggis
Cløcky - galgenhumoristisk fotball-grusom infantil
Rocken - slem & snurrig
Ulla - pønkedame, snerrende men smilende bøddel

Scene: BLITZ KAFE –VEGGISMAT SERVERES

H-D-P SITTER MED EN BOKSØL HVER

H:-FAEN er biffen hen? Jævla veggis-sjappe (Roter i militærryggsekk -finner biffsmørbrød)
Vedder dere? To jafs-vekk me'n. Jævla fitter. Hakke derre spenn eller?
P:-Jævla fitter? Eneste kjøttet en veggis som meg kan spise. Skikkelig gode fyllte brokkolikvaster til middag her i dag. Måten kvistene deler seg i fem på får det til å klø i gitarfingra mine.
D:-Setter en tier på at du driter biffen ut i løpet av 10 min. Forderva som faen. Også kaller de meg for Dassen. Gratishuset har alltid no mat som er gått ut på dato. Og du eter'n rå? Tru'ru du er rå? Jævla pusekatt er du, Henki. Putzi er nok enig.
(Slår P på skulderen.)
(C kommer inn)
H-D-P: Hei Clocki, Hvor er Rocken?
C:-Spinner på Ulla. Kommer om en 15 min. tid.
(Setter seg) Er'n ikke her om 20 min, pusher jeg baseballbaten på'n. Stakk av med beisen. Maler'n den på henne ligger'n tynt an.

(R og U kommer inn)
R:-Hallo! Krulla hadde rød maling i trusa.
(Ulla blir flau)
C:-Ser Ulla blei rød i kinna også nå. Snakker om motsatt av rødt: Sett no til Nazi-fan-svina?
D:-Trakk et par nedi toilettet/dassen i dag. Gjorde som trønder-Leif gjorde utenfor Midten rock-pub. Pissa dem i kjeften. Der kommer Bongo.
(B kommer inn på "kjeften".)
(Dunker D i ryggen. Har med six-pack.)
B:-Gratis (gir D en is). Neste gang; ikke stikk penis i kjeften på dem. Kunne jo ha bitt den av. Men det gikk jo tilsynelatende bra. Treffer du skåla på en halv meters lengde kan du jo sikte deg inn mellom kyssesvampene på en cirka10 cm avstand.
P:-Endelig kvitt dem. De to siste nazi-svina. Nå er det på tide å gi folket en smule anarkistisk retorikk
U:- Dere skal vel gi folket en oralsk muntlig leksjon nå kjenner jeg dere rett.

Avslutn: Leve Blitz! (alle)

Atle Waage

Hurra for 0,45% !

Jens dro til Klima-toppmøtet på Bali med velfyllte lommer. Regjeringen har bestemt at de vil bidra med 3 milliarder kroner hvert år i tre år til et fond som skal brukes til vern av tropiske regnskoger. Bakgrunnen er at det fremdeles brennes og ødelegges tusener av kvadratkilometer regnskog hvert år, og dette frigjør så mye karbon at det faktisk utgjør opptil 20% av verdens utslipp.

Tanken er at det er langt billigere å stoppe dette, enn å rense avgassene fra verdens mange skitne kullkraftverk. Vi roper et høyt hurra for dette! For det er mange gode grunner til å ta vare på regnskogene rundt ekvator, annet enn å redusere karbon-utslipp. En stor del av verdens arter av planter, dyr, insekter osv finnes nettopp der, og vi er ikke engang i nærheten av å ha kartlagt dem alle sammen. Dette er vår største gen-bank, med enorme muligheter for å oppdage nye medisiner og andre nyttige råstoffer. En annen ting er at de også står for en stor del av biosfærens produksjon av oksygen til oss alle... Noen av oss er dessuten så ekstremister at vi synes natur har en verdi i seg selv, og at våre nærmeste slektninger i dyreriket – de store apene – burde få overleve.

Ni milliarder kroner til sammen, det er mye penger som kan sette i gang litt av hvert. Likevel får vi en flau smak i munnen. For selvom dette er store tall, utgjør det likevel bare 0,45% av Norges oljeformue på 2000 milliarder. Et effektivt vern av verdens regnskoger i store land som Brasil, Sentral-

Afrika og Indonesia vil kreve langt mer penger enn det vår rød-grønnlige regjering nå bringer til bords. Hvis regjeringen virkelig hadde villet, kunne den bladd opp med langt mer påkrevde summer. Hva med en start på 100 milliarder? Det absurde er at du og jeg ville ikke engang merke det, ingen høyere skatter eller belastninger på vårt statsbudsjett.

Det er ikke vanskelig å forstå at det høyrresiden til Jens i Ap vil oppnå med denne avlaten er å slippe å utføre reelle utslippsreduksjoner i Norge, som ville bety upopulære begrensninger i vår materielle fråtsing. Men selvom det er noe i deres argumentasjon om at hva vi gjør i lille Norge betyr svært lite globalt, så er det vel bedre å starte omleggingen til en bærekraftig livsstil med en gang, så vi får det gradvis

istedenfor som ett sjokk? For gjøre det må vi jo uansett før eller senere.

Men likevel, vi er overlykkelige over at regnskogsholocaustet kommer på den internasjonale dagsorden. Og regjeringens håp om at andre land vil følge etter med bevilgninger til vern er antakelig ikke så urealistiske, her vil det nok blande seg inn nasjonal prestisje. Og så får vi heller gå på regjeringen vår i neste omgang, og høylytt og støyende kreve at den gjør noe her hjemme også. Godt Nytt År!

Are Hansen

Kanalrock 2007

Siste Dagers Helvete

Horten har helt siden 70-tallet vært en av Norges ledende punkbyer. Den store oppblomstringa kom dog 1987 holdt Jocke og Valentinerne sin første av ca. 20 konserter i Horten, og påvirket med det en hel generasjon med unge mennesker. Samtidig var det et levende punk-miljø rett over fjorden i Moss og omegn, og høy aktivitet. Band som Kort Prosess og Siste Dagers Helvete oppsto etterhvert, og seilte rett inn blant de beste banda i norsk rocks historie generelt. Et av utslaga av denne scena var Kanalrocken, som kjørte for fullt fra 1991 til 1996 og trakk til seg folk fra hele landet. Band som Millions of Dead Cops., Far Out Fishing, Bøyen Beng, Seigmenn og So much hate spilte i løpet av denne perioden.

I år ble altså festivalen vekket til live igjen, etter ti år i dvale. Gateavisas utsendte medarbeidere ankom den skønne stad Horten sjøveien, og ankret opp rett ved festivalområdet. Været var strålende, himmelen blå, gresset var grønt og diverse avskum og voldspyskopater hadde allerede slått opp telt på plenen. Ikke en politimann i sikte. En perfekt setting på det som blei en tilnærma perfekt (om en fuktig) festival. Folk i Horten er trivelige mennesker, publikumet fortjener i det hele tatt noen ord, for dette må ha vært et av de mest gemyttlige punketreffene jeg har vært på i mitt liv. Jeg tror blant annet fotballturneringa har mye av æra for det. Med lag som Skrumpleveren IL og Løkkas Sorte Svin ble det en oldboys turnering uten sidestykke. Jeg vil hevde at det aldri har vært så mange cm2 tato-veringer på en fotballbane i Norgeshistorien. Spesielt skins-laget imponerte med fysikk og kontante taklinger.

Festivalområdet var også meget ..koselig. Lokal merch, lokal mat til festlige priser (18,95 for burgeren, med nøyaktig veksel tilbake, kul ide), mørkt lokalt øl til akseptabel pris. Grønt gress, stort sitteområde, fet scene. Man skal gi gammelpunksen at de kan jobbe. (Synd de er så politisk passive, vi kunne ha trengt dem.) På fredagen ble det stille pilsing de første banda, så slutten av Slips ble starten. Rakk ikke å få noe inntrykk. Siste Dagers Helvete blåste nemlig hjernen min for den kvelden, det var helt vanvittig, tight som f og skikkelig ekte aggro uten posering. Man får håpe det kommer mere, for det var av verdensklasse. Hardons drakk vi oss igjennom, så det ga ikke så mye inntrykk, men Sham 69 var overaskende morsomt. Breibeint og brautete, men sleazy nok, sånn jeg vagt husker dem. Så var det å bikke i båten og lapsse.

Neste dag ble også etterhvert et sjøslag, med den før nevnte fotballturneringen som naturlig kickoff. Stor moro og Lidl selger overaskende bra tysk billigøl. Så var det sige ned til området, hvor TV Smith gjorde det veldig bra med sin enmanns folk punk. Han hadde hengt med fra Blackpool i henhold til rykter, og var jævli bra. Tenk en hardere Billy Bragg. Liliedugg, derimot, syntes jeg var kjedelige. Spinkelt, står det på den mentale blokk, de så ikke videre engasjert ut. Hoved-attraksjonen for publikum, Vidar og Valentinerne var neste band ut. Plutselig var det nesten fullt, masse hortensere som kom for å feste med sine lokale rudeboys, og man kan tørt slå fast at stemningen var god. Allsang. Vakre hortenjenter. Gamle Jocke-låter med May Irene Aasen på trommer og hele resten av gamlebandet. Rein nostalgi, veldig bra. GBH og UK Subs blei en smule overskygga, de ble mer etter-band som spilte opp til dans og allsang. Men veldig tight, skikkelig speed-punk fra pub-england. UK Subs skal ha poeng for fet interagering med publikum, å slippe folk på scena er alltid kult. Breibeint punk, uten at det er noe gæli med det.

Så var det slutt. Uten å ville være fan-boy må jeg si at det var en av de bedre festivaler jeg har vært på. Småpunks fikk høflig behandling, gjennomsnittsalderen var behagelig høyt, ølet var nydelig og Horten politikammer er den beste usynlige festivalstyrken siden Reclaim the Streets. Pubene i byen fikk jeg ikke sjekket ut, men Horten virker som en utmerket by å pensjonere seg i for de av våre lesere som er lei av der de bor. Et tips for hjemreise i 2008: Konduktørene aksepterer honnørbilletter på toget hjem fra slitne skitne fyllesyke gærninger. Sees neste år. For mer info: <http://kanalrock.no>

Foto: Trude Troid (mobil)
Text: Ejit Rafiq

Løkkas Sorte Svin

Augustibuller

– festivalen vi
aldri kom oss på

Forlåt, polare! GA var akkreditert på Augustibuller 2007 og gledet oss som barn. En lineup med bl.a. Los Fatidios, Poison Idea, Discharge og Toy Dolls hørt fantastisk ut. Men, økonomi (og politi) kom i veien, og Gateavisas team på to ble splittet. Kun fotografen kom seg avgårde, og han husket fint lite utenom at det hadde vært en vanvittig fin festival, og at Lindesberg var en nydelig by. Vi håper festivalen kommer seg over underskuddet, og oppfordrer folk til å bestille billetter på forhånd!

Spisestedet vegetarcafé

**Obs! Det går an å bruke
Spisestedet som utstillingslokale.
Vi hadde nettopp en stor
billedutstilling i forbindelse med
boken "Tre Grep og sannheten".
Ta kontakt på telefon 22690130.**

**Man-ons: 14 – 21
Tor & fre: 14 – 20**

**Hjelmsgate 3
0355 OSLO**

PRESSEMELDING

Oslokunstneren Ole A. Seifert, nå bosatt på Nesodden, er igjen ute med egenprodusert kunstkalendar for 2008. Han har tidligere gitt ut kunstkalendarer med egen kunst for henholdsvis 1999 og 2002. Seiferts kunst blir ofte omtalt som spirituell og kosmisk, i klare, sterke farver selv om neste års kalender inneholder enkelte malerier som kunstneren selv kaller for aktuelle samfunnsbetraktninger.

Det meste av Seiferts kunst gjengitt i kalenderen, befinner seg for tiden i Kina, hvor Ole A. Seifert siden sommeren har hatt en vandrestilling gående. For tiden stiller han ut på Sichuan University Museum. Seiferts nye kalender er i stort format, A3, og selges i utvalgte forretninger og markeder eller via nett, ole@seifert.no. Se ellers også www.seifert.no og videoen "Ole A. Seifert Art Exhibition" på Youtube.

Målstyringsmetoden (Management by Objectives (MBO)) er en prosess innen en organisasjon, hvor ledelsens og arbeidsstyrkens adferd bestemmes av spesifikke mål. Disse målene skal være målbare, tidsspesifikke og realistisk oppnåelige. På den måten blir arbeidet kvantifisert og lett gjort til gjenstand for overvåkning. Ofte er lønnsbonuser en del av strategien for å nå målene. Den engelske termen ble popularisert av Peter Drucker i hans bok "The Practice of Management" (1954).

Metoden kritiseres på det sterkeste av artikkelforfatteren.

"En torpedo mot SV i regjeringståka"

Det følgende er et hentet fra et intervju Johan Nygaard har gjort med seg selv i forbindelse med lanseringen av hans bok Smertegrensen, som nylig ble gitt ut på Futurum Forlag.

Budskapet i boka

Boka Smertegrensen gir tydelig uttrykk for sin intensjon: Den vil beskrive det store, og lenge profeterte paradigmeskiftet, som vil gi oss en tverrfaglig vitenskap, som opphever skillet mellom religionene, og som forsoner oss med historien og hverandre.

Dette fremstilles i boka som overgangen fra det kategoriske og logisk-matematiske paradigmet, som skiller oss fra "Det Éne", den høyeste sfære, eller "Gud", -og fra hverandre..

-til det enhets-orienterte; objekt-orienterte; system-, partikkel- og individ-orienterte paradigmet, som samler oss, og leder oss til selvstendig tenkning, individuell frihet og felles forståelse.

Det enhets-orienterte paradigmet frigjør oss, og konsoliderer oss som selvstendig tenkende individer. Dette er forutsetningen for en større felles forståelse mellom menneskene på jorden.

Den nye tid er her nå, (selvfølgelig).

Denne overgangen kommer i den teknologiske utviklingen historisk til uttrykk i forholdet mellom logisk og funksjonell programmering, og objekt-orientert programmering og systembeskrivelse, og simulering som vitenskapelig metode.

(Målstyringsmetoden ble utviklet mens vi fremdeles stort sett bare brukte data-teknologien til å prosessere store mengder nummer og tall. Dette er et vesentlig poeng å få med seg når vi skal forstå målstyringsmetodens opprinnelse og begrensninger i utgangspunktet. Dette vesentlige poenget har jeg ikke fått med i boka).

Det enhets-begrepet som forklarer den objekt-orienterte systemtenkningen, samsvarer med enhetsbegrepet i den gamle holozoiske visdomstradisjonen, som filosofibegrepet opprinnelig refererer til, og som inspirerte profetene.

Det gamle luciferiske paradigmet; underliggende bildet eller verdensbildet, oppfattet solen som innerste kjerne og overordnet senter. Med dette verdensbildet følger de nedarvede forestillingene om overordnet, sentralisert og standardisert system.

Den kategoriske prinsippstenkningen, eller enten-eller-tenkningen, vil automatisk danne hierarkier av prin-

sipper og kategorier, og vil automatisk projisere den luciferiske forestillingen om overordnet sentralisert og standardisert system.

Den matematiske big-bang-metaforen for overgangen fra null til én som objektiv virkelighet, representerer en transkribering av det luciferiske verdensbildet; nå med big-bang som innerste kjerne og overordnet senter.

Det kategoriske og logisk-matematiske paradigmet, underliggende bildet eller verdensbildet, er altså et falskt, fremmedgjørende og forvirrende, luciferisk verdensbilde.

Vi kommer ikke fra null til én som objektiv virkelighet.

Det enhetsorienterte verdensbildet forteller oss at det kan ikke finnes én innerste kjerne eller ett overordnet senter, men at det må finnes én høyeste sfære, som samtlige lavere sfærer eller aggregattilstander suksessivt felles ut i. Slik at de høyere aggregattilstandenes partikler er til stede som sub-partikler i de lavere aggregattilstandenes partikler, slik at samtlige høyere, og den høyeste sfære må være tilstede i den minste partikkel i den faste aggregattilstanden.

Akkurat slik som Pythagoras, Jesus og profeten Muhammed sa.

Den objekt-orienterte systemtenkningen, nordlysforskningen, og den astro-fysiske "plasma"-forskningen, som

benytter seg av objektorienterte systembeskrivelser og simuleringer som vitenskapelig metode, har kommet frem til resultater som understøtter observasjoner og teorier som strider i mot big-bang-metaforen, og som samsvarer med det enhetsorienterte paradigmet.

Ved å la dette paradigmeskiftet belyse Målstyringsmetoden, får vi for det første se hvilke forvirrende og fremmedgjørende virkninger den menneskefiendtlige, kategoriske og logisk-matematiske målstyringsmetoden har på den globale og lokale elitens virkelighetsoppfattelse og styringsspråk.

Da blir det også lettere å gjenkjenne og identifisere hvilke omfattende destruktive konsekvenser

målstyringsmetoden får for de faglige, sosiale og kulturelle verdiene i arbeidslivet, og for den globale samfunnsutviklingen.

Men samtidig blir det også tydelig for oss hvilke

omfattende virkninger det objekt-orienterte eller enhets-orienterte paradigmet har på vår virkelighetsforståelse, og vår oppfattelse av oss selv. Da får vi også se hvilke fantastiske muligheter som den nye informasjons-, kommunikasjons- og systemteknologien, den moderne forståelsen av systemutvikling, og det moderne menneskets kapasiteter åpner for, slik at vi kan organisere vårt samliv på jorden mer i samsvar med logikken i det økologiske samspillet og den sosiale intelligensen.

De stadig mer åpenbare og erkjente konfliktene og spenningene mellom den nye teknologiens muligheter og det moderne menneskets kapasiteter på den ene siden, og de gamle styringssystemenes begrensninger på den andre siden, innebærer også den gode nyhet, at forutsetningene for ny forståelse er tilstede i fellesbevisstheten. Det følger uavvendelig med utbredelsen og anvendelsen av den nye informasjons- og kommunikasjonsteknologien. Da ligger det i denne nye teknologiens natur, at nye løsninger kan distribueres og tas i bruk raskt.

Vi har allerede sett hvordan småmentale strukturendringer har fått formidable virkninger på det teknologiske og vitenskapelige området. Tilsvarende

"Med den tverrfaglige og tverrpolitiske kritikken og avviklingen av målstyringsmetoden, går vi over terskelen til fremtidens mer avanserte og informasjonsdrevne, humanistiske og økologiske kulturutvikling."

virkninger vil vi også få se på det sosiale, økonomiske og politiske området.

Dette er globale muligheter i vår tid. Norges finansielle og historiske integritet, våre egalitære og anti-autoritære tradisjoner, med solide innslag av selvorganisering, og vår tradisjonelle nærhet til, og respekt for naturen, gir oss helt spesielt gunstige forutsetninger for å stille oss riktig inn i forhold til de grunnleggende betingelsene for fremtidens globale kultur. Derfor har vi også et helt spesielt ansvar for å riste av oss den respektløse og fremmedgjørende målstyringsmetoden, -som ligger som en kald skygge over landet og suger sjelen ut av det norske velferdssamfunnet.

(...)

Verden trenger den kunnskapen som en tverrfaglig og tverrpolitisk kritikk av målstyringsmetoden vil frembringe. Kritikken av målstyringsmetoden vil nødvendigvis lede oppmerksomheten mot de nye mulighetene som den nye teknologien og den moderne forståelsen av systemutvikling innebærer.

Med den tverrfaglige og tverrpolitiske kritikken og avviklingen av målstyringsmetoden, går vi over terskelen til fremtidens mer avanserte og informasjonsdrevne, humanistiske og økologiske kulturutvikling.

Dette er budskapet i boka Smertegrensen, og i forhold til dette

Fra lanseringen utenfor Stortinget 26.10.2007

budskapet, og de historiske kreftene som er innvolvert i dette paradigmeskiftet, blir selvsagt forfatteren og boka ganske ubetydelig, og på alle måter utilstrekkelig. Det er likevel mitt håp at den kan hjelpe folk til å få noen bilder på plass, og se noen sammenhenger i sine egne, og i det globale fellesskapets liv og erfaringer. Mitt oppriktige ønske er å inspirere til selvstendig tenkning, og provosere frem en mer realistisk, pro-aktiv og fremtidsrettet debatt om hva som egentlig forgår her, og hvilke formidable muligheter vi er stillt overfor.

I boka formidler jeg noen tanker om hva nettstedet Målstyringsmetoden kan utvikles til, og brukes til. Men jeg har hverken kompetanse eller nettverk til å realisere dette selv. Jeg kan delta i en faddergruppe for dette prosjektet, som jeg vil forsøke å samle, men ellers bare delta på lik linje med alle andre. Dette kan vi kommunisere om på bloggen som er opprettet i forbindelse med boka på www.futurumforlag.no

En torpedo mot SV i Regjeringståka

Boka, Smertegrensen, er konstruert slik at den også kan fungere som en torpedo mot SV i Regjeringståka. Jeg spør meg selv: Hvorfor er jeg i boka så nådeløst utfordrende og polemisk mot den såkalte venstresiden i politikken, som i de fleste sammenhenger ligger mitt hjerte nærmest? Har jeg også nå blitt en gammel grinebiter som tukter dem jeg elsker? Selve tittelen på boka, Smertegrensen, -profilen på pressemeldingen i forbindelse med lanseringen av den, og det ugjendrivelige og veldokumenterte faktum at jeg med respekt for marginalvelgeren, og av hensyn til totalteateret, valgte å lansere Smertegrensen på plenen foran Stortinget, -alt dette gir et samlet inntrykk av at jeg retter min politikerforakt spesielt mot SV.

Den var drøy. De innebygde og grove insinuasjonene i spørsmålet provoserer meg selv voldsomt, og får adrenalinpumpa til å pøse på. Med store mørke pupiller og en helt ny vigør i ganglaget, kommer svaret kontant, og helt uten nøling eller stotring. Hver eneste setning er ladet til smertegrensen, men likevel venter de kultivert og veldisplintert på sin rette tur i den riktige rekkefølgen. Hør bare på dette:

-For det første, og dette er viktig: begrepet politikerforakt refererer til politikernes forakt for folket, og politikernes forakt for marginalvelgeren. Respekten for Rolf Presthus ettermøle tillater overhode ingen misforståelser når det gjelder dette innholdet i begrepet politikerforakt.

Den fordummende logikken som følger av markedsprinsippene, får politikerne til å oppføre seg som dårlige forbilder. Dette er meget alvorlig. Denne primitive politikerforakten er ganske riktig demokratiets farligste fiende.

Når 40% av velgerne ikke gad å stemme ved siste kommunevalg, kan vi nøkternt slutte at marginalvelgerne utgjør et flertall i befolkningen. Dette ugjendrivelige og veldokumenterte faktum burde få reklamekenguruene og kommunikasjonsrådgiverne til å forlate sitt falske, felles faglige credo; nemlig at marginalvelgeren skulle være dum. Reklamekenguruene og kommunika-

sjonsrådgiverne bør kutte ut alkohol og cocaine, og heller få betalt for å gå på week-end kurs i selvutvikling, og lære å kultivere en mer respektfull holdning overfor seg selv og folket.

Det er ikke bare psykiatrien og obskure new-age-terapeuter som undergraver folks tillit til sin egen vurderingsevne, og som på den måten holder folk i et profittabelt klientfangenskap. Politikerne er også havnet i et slikt komfortabelt klientfangenskap i sitt forhold til kommunikasjonsrådgiverne.

Kommunikasjonsrådgiverne og politikerne blir helt åpenbart selv dumme av den fordummende logikken som følger av markedsprinsippene. Skrytelister og champagne lurer bare dem som allerede befinner seg i Regjeringståka, og fotballklubb er kanskje en dekkende metafor for den elitistiske og korrupte EU-kulturen likevel?

Når -respekt! blir det nye, revolusjonerende og frigjørende felles faglige credo for reklamekenguruene og kommunikasjonsrådgiverne, da vil det i neste omgang også virke oppdragende, rehabiliterende og kultiverende på de målstyrte og forvirrede politikerne, som reklamekenguruene og kommunikasjonsrådgiverne frem til nå selv har vært med på å undergrave og demoralisere på en profesjonell måte.

Når -respekt! blir det nye felles faglige credo, kan reklamekenguruene og kommunikasjonsrådgiverne fri seg fra dette respektløse og demoraliserende i sin fortid, og vende det til noe positivt for vår felles fremtid. Vi må jo uansett tilgi dem, fordi dette er en del av våre felles idiotiske tradisjoner.

Slik kan reklamekenguruene og kommunikasjonsrådgiverne gjenopprette sin egen selvrespekt, og med tiden kanskje til og med bli respektert av folk.

Prinsesse Märtha kan sikkert opplyse offentligheten om hvordan slike positive kreative visualiseringer virker her i verden.

Sånn skal det lyde. Da har jeg fått roet adrenalinpumpa, og balansert med noen dopaminer. Det hjalp å tenke på Prinsessen. Jeg fortsetter tiraden i en inderlig saklig tone:

-For det andre, og dette er like viktig: SV i Regjeringståka lar seg blindt og kritikkkløst styre av den fremmedgjørende målstyringsmetoden, med de anti-humanistiske adferdspsykologiske og transaksjonspedagogiske (straff og belønning) ledelsesstrategiene som metoden er gjennomsyret av, -uten å gjennomskue det selv.

Det er patetisk.

Nå som SV i Regjeringståka sosialiseres inn i den besnærende målstyringsretorikken, uten å merke det selv, blir treig, gammaldags partiloyalitet kontra produktiv. Det går for sakte. Det er bare marginalvelgerne som er på høyde med de nye tidene, i så måte.

Nå vil Den disiplinerende landsmøtefylle i SV til og med målstyle det pedagogiske innholdet i barnehagene, og går i sitt humanistiske klarsyn for fullt inn for å tilpasse oss EU-kommisjonens all-europeiske, adferdsterapeutiske og transaksjonspedagogiske pese og kreve-linje i sosialpolitikken.

Aner Den disiplinerende landsmøtefylle i SV virkelig ikke hvor den får slike store tanker i Regjeringståka fra?

Kristins svanesang og Pølse-Hansens

stil når de argumenterer for den målstyrte "arbeidslinja" i sosialpolitikken, er akkurat like fremmedgjort, rigid og anti-humanistisk som de gamle Skinnerfrelste AKP-erne i HVPU var på 1980-tallet.

SV fungerer i Regjeringståka som en avsporing for den intelligente og samvittighetsfulle, og globalt bevisste humanistiske opposisjonen mot den feige maktorienterte virkelighetsoppfattelsen, -mot den besnærende målstyringsretorikken, mot den fordummende logikken som følger av markedsprinsippene, og mot den tilsvarende fordummende kulturen som politikerne har spunnet seg inn i.

(Det må også tilføyes at SVs oppførsel i forbindelse med tjenestedirektivet virker besynderlig, og er ikke tillitsvekkende. Er det forventede tjenestedirek-

tiv-sminkedirektivet fra Statsministerens kontor i Regjeringståka i ferd med å legge en ny make-up på SV? Da trenger vi ikke SV lenger.)

Jeg takker meg selv for et opplysende og avklarende svar på dette spørsmålet. Av ovenstående kan leseren slutte at fornærmelsene mot SV i Regjeringståka, og mot Den disiplinerende landsmøtefylle i SV, bare er et underordnet og situasjonsbetinget taktisk valg.

Den åpne og opplysende, overordnede strategien går ut på å konfrontere målstyringsmetoden, og la målstyringsmetoden og paradigmeskiftet i akademia belyse hverandre.

Hjelmsgate, fredag 26.10.07

Johan.Nygaard@futurumforlag.no

SMERTEGRENSEN

*Marginalvelgeren
Målstyringsmetoden
og Totalteateret
Om paradigmer, språk og makt
i politikken og vitenskapens verden*

**Futurum Forlag 2007
ISBN 978-8-90367-13-3
350 s, kr 198,-**

*Bestill boka, og les resten av
intervjuet på www.futurumforlag.no*

Fra boka:

"Når den objekt-orienterte systemtenkningen blir selvbevisst, blir den énhets-orientert, og i overensstemmelse med den gamle holozoiske visdomstradisjonen, [som Pythagoras kalte hy-lozoikk, for å fremheve materieaspektet som en grense for sofistenes logiske spekulasjoner. Materien består av énheter: Holo- hel, én -(partikkel, materie)= Hyle-substans, materie. Logos- bevissthet, Zoon-, liv. Holozoikk = hylozoikk. Begge begrepene fastholder de tre aspektene av én som objektiv virkelighet.]

*

Vår fortryllende Prinsesse Märthas lille engleskole har aktualisert holismebegrepet i den norske offentlige samtalen. Holismen er en motefilosofi som baserer seg på et helhetsbegrep, som oppfatter alle deler som helheter, som er deler i et enda større hele. Med dette "universelle prinsippet" som utgangspunkt forsøker man så å utvikle en tenkning som også kan sammenfatte og forklare alle mulige subjektive mystiske og terapeutiske erfaringer. Holismens helhetsbegrep er besnærende, men mislykket, og leder som all subjektivisme, til en kraftløs uendelig progress, -denne gangen av stadig større helheter.

Holismen har ikke oppfattet riktig den gamle holozoiske visdomstradisjonens énhets-begrep, som altså innebærer at uendelig er tilstede i én, både som objektiv virkelighet, og som matematisk begrep, -og videre at virkeligheten er en énhet, som består av énheter, og nivåer av énheter eller sub-enheter, -slik at énhetene relaterer til hverandre på samme systemnivå, og relativiseres i høyere omsluttende og gjennomstrømmende systemnivå, og at énhetene og nivåene av énheter slik etablerer og endrer tilstander sammen, -og at alle énheter på alle nivåer har tre likestilte og uadskillelige aspekter, mens

1 som matematisk begrep ikke inneholder aspekter og nivåer, -og at de høyere nivåene fellert ut i seg de lavere nivåene, slik at samtlige høyere-, og den høyeste sfære er til stede i den minste partikkel i den faste aggregat-tilstanden.

Leseren ser kanskje at det blir vanskelig å velge velklingende begreper for énhet, når vi skal oversette ovenstående regle til engelsk. Det er et problem og en utfordring. I denne sammenhengen er det kanskje en hemning for faget systemutvikling at det er fullstendig dominert av det internasjonale engelske språket. Men det greske holozoikk-begrepet fastholder de tre aspektene av én som objektiv virkelighet, uansett hvilke engelske begreper vi foretrekker for det skandinaviske begrepet -én, eller -énhet.

Holismens helhetsbegrep inneholder ikke aspekter, men innebærer et uendelig antall nivåer, eller større helheter, hvilket gjør det selvmotsigende og kraftløst. Holismens regler klinger ikke bra på norsk, de lyder obkskøne på engelsk, og de fanger altså tankene i et kraftløst mønster.

Med det holozoiske énhetsbegrepet unngår vi både empiriens uendelige regress, -hvordan kan jeg vite at jeg vet, at jeg vet osv. -og målstyrings uendelige progress av målinger av målinger av målinger osv, -og vi unngår å havne i holismens uendelige progress av stadig større helheter.

Med det holozoiske énhetsbegrepet kommer vi fra den høyeste sfære til her & nå, og da kan vi respektfullt forsøke å forklare Prinsessens subjektive mystiske og terapeutiske erfaringer med holozoiske aksiomer.

(Men engler er nok ikke en kommersiell størrelse, og vi vil ikke ha "synske" damer som peker ut skyldige, og sprer mistenksomhet rundt på bygdene her i landet. Begge misforståelsene representerer en regresjon i menneskehetens utviklingen. Da blir far sint.)

Nyreligiøsitetens triumf!

(Et paradigmeskifte i demring)

Gateavisa lar her trykke et begeistret innlegg for tidas nyreligiøse strømning, som til dels falt i redaksjonens smak. [Noen i red. klarte dog ikke å dy seg for et par skadefro kommentarer underveis.] Vi etterlyser herved flere bidrag som kan tilføye til forståelsen av dette dyptgripende og høytsevendende fenomenet i vår tid.

I dag blir vi vitne til at flere og flere mennesker i Norge og andre land i Vesten trekkes mot nyreligiøse bevegelser og deres sentrale budskap om selvrealisering, reinkarnasjon, karma, skjebne.

En slik higen etter nye livserkjennelser og perspektiver er selvsagt ikke noe nytt i menneskenes brokete historie; i dag virker det likevel som dette akselererer mer og mer, og tar større og større grep om menneskenes bevissthet.

I løpet av de cirka to siste tiårene i Norge har det vokst frem en flora av nyreligiøse retninger og bevegelser. Alt fra enkel yoga- og meditasjonspraksis, til de mest himmelhøyt avanserte evighetsreinkarnasjonssystem (teosofi, Martinus).

Midt mellom her befinner det seg en jungel av tilbud. Alt med det mål for øyet å integrere kropp, sjel, ånd i perfekt harmoni med det styrende Kosmos, noe som leder til den fullkomne indre fred, ro, frihet, og visdom for enkeltmennesket.

Noen stikkord: Tarot, Bach blomstermedisin, healing, kanalisering, kinesologi, regresjonsterapi, Art of Living, Eckankar, Osho, Omraam, Kabbalah, antroposofi.

Sentrale nålevende nyreligiøse lederskikkelser: Deepak Chopra, Louise L. Hay, Michael Newton, Birgit Klein, Ravi Shankar, Asger Lorentsen, Shakti Gawain.

For et materialistisk anlagt menneske kan New Age-pakka fortone seg som tomme drømmerier og eventyr, men for alternativt søkende mennesker blir esoterisk-holistiske byggverk overordentlig seriøse ting, som stikker dypt der inne, og slike mennesker kan bygge hele sin eksistens og sitt liv rundt dette. (Uten at dette nødvendigvis ender opp i flukt og avskjæring fra virkeligheten. De færreste spirituelt søkende vil ha en lukket sektdannelse rundt sin aktivitet, ettersom det bryter med deres søkende instinkt.)

For å forstå utgangspunktet for et vanlig vestlig menneskes nyreligiøse

søken, må man blant annet se på Vestens ofte nedbrytende stressende konkurransefunn, som flere og flere føler de ikke henger med på, og i verste fall blir fysisk og psykisk syke av.

Når man som følge av slike omstendigheter synker tilstrekkelig inn i lidelseskriser, vekkes et søkende instinkt, ifølge de nyreligiøse. (Et viktig dekret innenfor spirituell, alternativt belysning, er at gjennom lidelse utvikles positive egenskaper i en selv.)

På den bakgrunn synes det forståelig at flere og flere omfavner et esoterisk-holistisk verdensbilde, og til slutt lar det utgjøre hovedinnholdet i sine liv.

En rekke store kompliserte spørsmål i livet sees plutselig i et nytt forklarende lys: Hvorfor all lidelse, mørket i verden? – hvem er jeg?, hvor kommer jeg fra?, hvor går jeg? – min plass i den store helhet? etc.

Fra den nyreligiøse himmel blir den guddommelige reinkarnasjonstanken nedsendt, den store forløsende sjelelige, spirituelle paraplyoverbygning hvor all menneskelig undring og spørsmål finner et svar, og reinkarnasjonstanken utgjør også sentrum for mange i den alternative nyreligiøse bevegelsen. (Det fremheves spesielt i følge mange nyreligiøse, at reinkarnasjonstanken er den eneste livsanskuelsen i verden som kan gi lidelsen, mørket i verden, en logisk plausibel forklaring.) [Det lyder da svært ensportet. red. anm.]

Reisen inn i reinkarnasjonsverden, og altså da den åndelige verden, foregår ved å bevege seg ut av det tids- og romdimensjonelle (som naturvitenskapelig forskning er låst fast i), og her vil en verden av planmessig lovmessighet åpenbares. Karma/skjebne-aspektet viser seg umiddelbart; alt hva man gir, får man tilbake, hva enten det er positivt eller negativt.

Gud er den styrende monogame kraft og enhet som står bak all universets skapelse, og som styrer det enkelte menneske/levende vesen gjennom lyset og mørket, hvor lyset er vår primære tilværelse. (Den fysiske tilværelsen utgjør mørketilværelsen, mens den åndelige tilværelsen er lik lystilværelsen, ifølge en slik nyreligiøs skoloring.)

Det helhetlige univers, hvor reinkarnasjonstanken har en sentral plass, kan bare åpenbares ved å løse opp den tids- og romdimensjonelle faktor. Bare ved erkjennelsen av tilværelsens åndelige dimensjon, kan man se universets store trekk og linjer; at livet har et uforgjengelig, udødelig aspekt, og at hvert enkelt

menneske og levende vesen, har en guddommelig, udødelig sjel.

Allerede nå finner man, ifølge de nyreligiøse, tegn på at reinkarnasjonstanken og den åndelige virkelighet er en realitet, bl.a. med nær døden-opplevelser og hypnoseregresjon (tilbakeføring av bevisstheten til tidligere liv).

I den sammenheng gjør det f.eks. spesielt inntrykk når små barn som har vært i dødens grenseland uavhengig av hverandre kan berette om (etter å ha blitt ført opp en mørk tunnel)

”..å bli dratt inn i et uendelig lyshav.”

Samtidig med det positive, glade budskap om gjenfødelse og reinkarnasjon, høres det jo unekkelig forlokkende ut med den sunne livsstilsform som den nyreligiøse bevegelsen ivaretar, hvor bl.a. sunn mat, trim, mosjon, og rusfri atferd står sentralt. [Spar oss for mer sunnhet nå! red. anm.]

En visualisering av en fremtidsvisjon: Skulle det eventuelt inntreffe at de nyreligiøse ideene skulle bryte ytterligere igjennom til offentlighetens overflate, kan det være med på å endre nær sagt alt innenfor tradisjonelt samfunnsliv; skole, arbeidsliv, sosial omgang, ekteskap m.m.

Da er det selvsagt viktig å ha tilfyll til at det er en positiv snuoperasjon som igangsettes.

Og skulle et slikt panorama være

under oppseiling, må det jo allerede nå være bra for samfunnet å mobilisere en slags ”goodwill” for den nyutsprungne bevegelsen, og på den måten utnytte det positive faktum å være føre var.

Noen spørsmål presser seg frem: Er det mulig at vi i disse tider opplever at en ny verdensimpuls glir inn over jordkloden (slik som for eksempel den gang for 2000 år siden da i hvert fall deler av menneskeheten ble bergtatt av Kristus-skikkelsen)?

Skjer dette fordi de gamle verdensreligionene og den gamle tids dogmer, med det heseblesende mekanistisk-materialistiske verdensbilde på slep, har utspilt sin rolle, og at mennesker som følge av det naturlige søker bedre alternativ, som ivaretar deres krav til normer, verdier og livsoppfattelser på en helt annen, forbedret måte?

Kan denne videreføringa av kravet om forbedret fornyelse på det menneskelig-religiøse område til slutt overflødiggjøre alle verdensreligioner, deres postulat og blinde troskriterium (og også overflødiggjøre den tunge materialismens bær)?

Står vi med andre ord ved et paradigmeskifte, hvor menneskene på jordkloden må foreta en gigantisk mental snuoperasjon, og forandre våre fra før av fastlåste religiøse (pluss materialistiske) verdensbilder?

Uavhengig av geografiske beliggenheter og historiske tidsforskjeller, uavhengig av alt som i utgangspunktet kunne være stridigheter, stengsler, motstand etc., peker de forskjellige spirituelle impulsene og ideologiene mot ett og samme mål, og er forbausende samstemte.

Det kan være tegn på endring i sikte. En ny tidsepoke som leder henimot den bebudete Vannmannens tidsalder.

Hvordan vil det norske samfunnet fremover forholde seg til oppkomsten av nyreligiøse bevegelser, og at flere og flere mennesker trekkes inn i disses ideverden?

Kan New Age-fenomenet avfeies som gale livsverdivalg, fantasiflukt etc., eller har det noe dugelig oppbyggende i seg?

Og til slutt: Kan den nyreligiøse bevegelsens fremstilling av et nytt verdensbilde, en slags ny verdenssamfunnsordning, representere et paradigmeskifte, ved at menneskene står ved et avgjørende nytt vendepunkt i historien, et bevissthetsmessig skritt i riktig retning, hvori kimen til en endelig varig verdensfred på jordkloden kan ligge, og hvor de nyreligiøses hovedparole ”en verden, en livsforståelse, ett folk” [enfører? red. anm.] trenger gjennom?

Er det ikke håpet verd?

Ole S. Larsen

Tinkern

-et kulturhus
for generasjoner !

www.tinkern.no

Vi i NORMAL beklager at det ikke har kommet ut noe nytt nummer av cannabismagasinet På Høy Tid (PHT) de seneste årene. I det siste har det vært en omstilling og utskifting av styret og redaksjonen. På grunn av denne omstillingen har vi verken hatt folk eller midler til å gi ut PHT. En konsekvens av dette er at det redaksjonelle ansvaret er skilt ut fra NORMAL. Derfor søker vi skribenter til PHT for å lage artikler til neste nummer. – Til dette trenger vi din hjelp!

Vi har redaksjonsmøter hver mandag i Hjelmsgate 3, fra ca kl 18, så hvis overnevnte høres fristende ut, møt opp!

NORMAL er en aktiv organisasjon som jobber for en reform av marihuanalovgivningen. Vi mener at forbudet er latterlig når én million nordmenn har røyket det. Cannabis er også en miljøvennlig og resirkulerbar ressurs som kan erstatte udugelige energikilder, som for eksempel forurensende fossile brennstoffer. Forruten drivstoff, kan man lage plasterstatninger, klær, medisiner, mat og mye mer av planten.

NORMAL har vært arrangør av MarihuanaMarsjen i ni år og var den første organisasjonen som arrangerte demonstrasjoner mot marihuanalovgivningen i Norge – i 2008 har vi 10-års jubileum! I tillegg engasjerer vi oss i andre demonstrasjoner. De går mye tid og ressurser til dette arbeidet. Vi jobber også aktivt med hjemmesiden vår www.normal.no, hvor vi nesten daglig søker etter, leser og publiserer cannabisrelaterte nyheter. Kontoret vårt er bemannet på ettermiddagene hele uken. Vi kommer stadig nærmere målet vårt; nemlig en avkriminalisering og legalisering av cannabis.

Vennlig hilsen NORMAL
(Norsk Organisasjon for Reform av Marihuana-lovgivningen)

Kaffe-sjappe i Oslo?

Som helt sikkert alle dere cannabis-brukere først og fremst i Oslo har fått med seg, har det gått svimlende rykter siden i sommer om at en coffeshop skal åpnes i Oslo Sentrum. Ingen enkel jobb. Mannen bak prosjektet er Johnny Linnerud, Norges svar på Marc Emery, den verdenskjente cannabis forkjemper fra over dammen, Canada. Vi tok en prat med Johnny om coffeshop planen.

– Ryktene om at en coffeshop i Oslo skulle åpnes begynte i sommer. Du skrev i en post på norsk cannabis forum (norcan) at vi kunne forvente en coffeshop etter nederlandske regler. hva skjedde?

Johnny Linnerud: Hva skjedde? Jeg har vært på flere visninger rundt i byen, men alltid blitt avist når jeg sier hva jeg skal bruke lokalet til. Har også prøvd og kjøpe annonser i store aviser, men avisene nekter å trykke en annonse om coffeshopen. Dette mener jeg er knebling fra media's side selvom ikke alle har vært like kneblende. Men håper snart lokalene kan være på plass.

– Nederlandske regler, hva er det?

JL: Det vil si en 18 års grense, og maks 5 gram per kunde.

– Hvordan ser du for deg at coffeshoppen skal bli?

JL: Det kommer til å bli lokaler der folk kan sitte og nyte cannabis, kun norsk cannabis selvfølgelig, og forskjellige snacks laget av hamp. Det vil også være et utvalg av piper,

coffeshoppen?

JL: Hensikten med coffeshoppen, politisk, er at som markedet fungerer idag, kan hvilken som helst 14-åring når som helst kjøpe cannabis. Sånn støtter de organisert kriminalitet i vårt eget land, og andre land og skaper masse elendighet. Denne cannabisen innholder som oftest mye skadelige stoffer som PVC, glasspartikler og andre helsefarlige stoffer. Under regulerte former så vil pengene bli i Norge, helt klart for felleskapets beste, og profitere norske cannabisdyrkere, ikke utenlandske krimier. Pluss at vi fører en 18-års aldersgrense, som er veldig bra, unge har helt klart ikke godt av å

papir, klær, samt alle typer produkter av hamp, til bruk både innpå og utenpå kroppen. I tillegg blir det trådløst nettverk for de som vil sitte og jobbe, med et par stasjonære pc'er for de som ikke har egen. Egen dyrkeavdeling med lamper og alt utstyr til å dyrke cannabis, og frø og stiklinger skal jeg fortsette og dele ut gratis som jeg gjør idag.

– Hva er hensikten med

bruke cannabis i puberteten.

– Men lov-verket sier at cannabis er ulovlig, og straffbart å selge. Hva mener du om det?

JL: Alt dette mener jeg det er helt åpent for, sånn som lovverket er idag. Det er juridisk sett blåbær å bli tatt med 15 gram, faren ligger etter et år, da vil de nok lage en sak men det stiller jeg med glede opp på!

Alex

Medisinsk marihuana

Nyere forskning viser at marihuana hjelper mot en rekke lidelser, blant annet stopper marihuana spredning av bryst kreft.

Dyrkeklubben fikk tidligere i år brev fra Det Kongelige Helse- og omsorgsdepartement hvor de opplyste om at mennesker som har lidelser som marihuana hjelper mot kan søke om og få dette

på resept av fastlegen sin gjennom spesielt godkjenningfritak.

Derfor vil vi nå oppfordre alle med kreft og andre lidelser om å søke fortest mulig da dette kan forlenge liv!

De første søknadene i Norge er nå over 8 måneder gamle og vi venter fortsatt på svar. I Tyskland får man det nå på resept.

Vi synes at helse ministeren

skal prioritere søknader på området og vil oppfordre alle som deler det synspunktet til å sende en mail til helseminister Sylvia Brustad og fortelle at hun burde prioritere disse søknadene.

Ønsker dere mer info om forskning og hvilke lidelser marihuana hjelper mot kan dere gå inn på www.normal.no

Johnny Linnerud

Stiklinger eller frø?

Uansett dyrkingsmedium kommer du før eller siden til å bruke stiklinger. Mange nye cannabisdyrkere spør seg selv om de skal starte fra frø eller stiklinger. Dette er et godt spørsmål og denne artikkelen kan hjelpe deg litt på vei for å avklare dette.

Å dra opp planter fra stiklinger betyr at du kan høste blomster (buds) oftere.

Mange dyrkere bruker "stiklinger", eller "kloner" fordi det er enkelt og fordi det går raskt å få frem gode planter. I denne artikkelen bruker jeg uttrykket "stiklinger". Ved å dyrke fra frø, lærer du mer om plantens fysiologi. Hvis du dyrker fra mange frø har du muligheten til å velge ut den beste planten. Dette har du ikke når du dyrker fra stiklinger. En stikling tas fra den beste planten. Denne kalles en morplante.

Jeg forteller alltid til mennesker som dyrker fra frø å ta to stiklinger fra bunnen av hver plante før de settes til blomstring. Disse stiklingene bør bli merket med det samme nummeret som fra morplanten de ble tatt med og datoen for avkappingen. Hold disse stiklingene i live!

Når du ser hvilken plante som blir hunner og produserer de beste og største blomstene og tilpasser seg dyrkeplassen din best, ta stiklingene du tok fra denne og la de vokse seg store under en HPS på en 18-timers lyssyklus. Den neste avlingen kan da bli alle stiklinger fra din favorittplante. Denne avlingen vil bli mye bedre og jevnere enn den forrige og den vil øke kvaliteten og kvantiteten på avlingen din. Husk også å ta vare på litt pollen fra hannplantene, slik at du senere kan bruke dette hvis du vil lage frø.

Hvis du dyrker burde du kutte og rote dine egne stiklinger. Det er mange måter å ta stiklinger på, men jeg vil vise deg en metode som jeg bruker. Det er enkelt å gjøre når du får grepet på det og når rutinen er innarbeidet.

Hvordan ta stiklingen

For å starte trenger du: En rent barberblad, et minidrivhus, et plantemedium og kanskje en boks med rothormoner.

Stiklinger kan bli rotet effektivt ved bruk av bare vann, men mange dyrkere pleier å dyppe stilken i rotgelé eller rotpulver. Mange dyrkere kutter også stilken under vann slik at ingen luftbobler vil trenge inn i kuttet på stilken. Hvis luft trenger inn vil det hindre stilken fra å transportere vann og avleggeren vil dø. Å dyppe stilken rett i rotgelé med en gang etter skråskjæring løser problemet med luftbobler. Hvis man bruker rotpulver må stilken være våt slik at pulveret kleber seg fast til stilken.

Bruk en tannpirker eller noe spisst for å pirke hull i plantemediet - for å gjøre inngangen for stilken så enkel som mulig. Det er viktig at stilken ikke bøyes eller presses, så prøv å gjør hullet på samme tykkelse som stilken som skal nedi.

Når du har redskapene og tilbehøret klart og har fuktet mediet ditt, bør du velge en myk og liten gren fra bunnen av planten du ønsker å ta en stikling fra, - en som ikke kommer til å gi noen særlig store blomster uansett. Hvis du planlegger å holde morplanten i vegetativ vekst for å kunne ta flere stiklinger, bør du ta stiklinger fra hvilket som helst skudd som har to eller tre noder. Jeg tar stiklinger som er mellom 5 og 10 cm lange, mens noen tar enda lengre stiklinger.

Stilken vil rote raskt hvis den

fortsatt er myk og grønn og ikke treaktig. Lag et diagonalt snitt med det sterile barberbladet under der du ønsker kuttet skal være. Ta vekk bladene i bunnen, dypp den i rotgelé og plant den.

Hvis du kutter rett over en node på en gren, vil to nye grener vokse ut.

Hvis du fortsetter på denne

måten vil morplanten din fortsette med dette og du vil få en svært buskete plante i løpet av et par uker. Dermed kan du dele ut så mange stiklinger du kan til vennene dine og du vil allikevel ha noen til overs.

Hvordan rote stiklinger

Nå har du altså kuttet og dypet din første serie med stiklinger og satt de i et medium som jord, steinull, kokkos eller noe sånt. Deretter må du sette de inn i et minidrivhus. Du kan også bruke en eske med et gjennomsiktig plastlokk over til dette. Over det gjennom-siktige lokket setter du et par lysrør omtrent 15 cm unna til og begynne med. Etterhvert flytter du disse nærmere. Jeg har rotet stiklinger i under skrivebordslampa som har et lite lysrør eller under en morplante i dyrkerommet der de kan stå

litt i skyggen av en stor plante. Begge gir et sånn passe bra lys til dette og det er best hvis de kan holde en temperatur på rundt 24 grader.

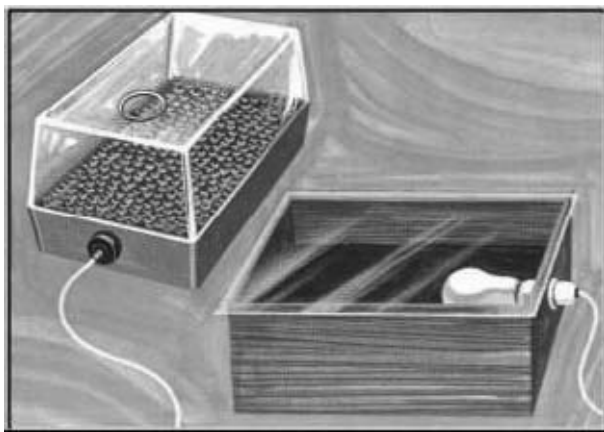
Stiklingene må være varme, men ikke for mye fordi

de kan tørke ut og de må heller ikke ha direkte sollys eller direkte fra en HPS. Direkte lys vil brenne de siden de ikke har utviklet røtter som kan overføre vann til bladene. Denne overføringen er hvordan planter vokser. Vann og næringsstoffer reiser opp stammen fra røttene til bladene, hvor de blir brukt i fotosyntesen. Små hår som kalles stomata svetter ut fuktigheten som får stilken med vann og næring til å fortsette tilstrømmingen. Vind blåser fuktigheten vekk fra bladene og det er derfor minidrivhuset er så viktig. Ta av lokket en gang per dag og blås litt luft på stiklingene i et par sekunder. Jeg pleier å borre noen hull i lokket så det blir litt ventilasjon. I bunne av minidrivhuset er det også lurt å ha noen hull slik at over-skuddsvann kan renne vekk.

Røttene trenger oksygen for å overleve. Steinullklosser er mitt favorittmedium fordi de er fri for organismer. Før du bruker disse, la de ligge i en mild pH-justert næringsoppløsning et døgn før du setter i stiklingene. Bruker du 2-komponent næring fra Canna, kan du bruke en blanding på 1:1000 til dette. Med 3-komponent næring fra General Hydroponics Europe (GHE), bruk 44 ml Grow, 44 ml Micro og 44 ml Bloom til 100 liter vann. For å lære mer om næringsblandinger, søk på "Professor Baltazars næringsformel" på www.norcan.org. Rent vann går bra det også, men da har ikke røttene noe å hente næring fra når de begynner å ta til seg næring. Bruker du et rothormon i form av gele eller pulver, holder dette inntil røttene kommer ut av bunnen på steinullklossen.

Vedlikehold

Når minidrivhuset kjennes lett, trenger stiklingene vann. Ser stiklingene tørre ut, spray de. Sjekk bunnen på steinullklossen etter tre dager. Noen typer setter røtter raskere enn andre

typer som kan ta opptil 14 dager. Når røttene stikker ut på undersiden eller på siden av steinullklossen er det på tide å potte de om til det mediet du ønsker å la de vokse i. Generelt vil mediet ditt være en potte med spesialtilpasset jord og noe drenerende i bunnen av denne. Noen setter det rett i lecauler og lar røttene vokse rett i vann (DWC). Dette øker avlingen, men det er mye lettere å dyrke cannabis i jord. Det er heller ikke vanskelig å sette opp et autovannings-system hvis du velger å dyrke i et fast medium, men et tidsur kan fukke opp alt hvis den slutter å fungere. Så lenge du gir planten sånn passe med vann og næring vil den trives og gi deg en bra avling. Jorddyrket marijuana blir sett på å ha en bedre smak enn hydrodyrket, men det er alltid unntak til dette, noe jeg ikke skal komme inn på i denne artikkelen.

Stiklinger er helt fantastisk uansett hva slags vekstsystem du bruker, må du bruke stiklinger før eller siden. De kan drastisk øke utnyttelsen av vekstarealeet ditt og er en veldig fin måte å bevare favorittplanten dine på. En plante kan bli reveget eller tatt stiklinger av til og med etter at blomstringen er ferdig hvis du lar et liten del av det grønne bli igjen nederst på planten. Plasser denne under 18 timer lys pr døgn, så vil disse vokse ut til å bli nye skudd, som igjen kan bli klonet og vokse seg til en morplante. Dette vil gi deg mange mange like avlinger av din favorittplante. Lykke til!

Knut

NORMAL

Hjelmsgate 3
0355 Oslo
Tlf: 22 46 39 84

www.normal.no
post@normal.no

Skakkolade

– Godterier til høytidene

Av KOCMOHABT Foto: Relentless

Du trenger:

- En piece med godis, trenger ikke være prima vare, men bruk ikke blader fra planter eller noe annet høgg
- Kokesjokolade, eller annen type ren sjokolade.
- Et norsk kjøkken (dvs minimum en kokeplate, kasserolle, visp/skje, kniv, råkostjern, aluminiumsfolie, tupperwareboks, slikkepott, fryseboks).
- Ca. 45 minutter til en time med ingenting bedre å gjøre.

Tilberedning

Bare å smelte sjokkisen (200 gram) i vannbad eller på lav temperatur i en kasserolle, til den er tykt flytende. Ikke la den koke, putre eller boble, bare la den være smeltet og flytende gjennom hele prosessen.

Grinde opp litt stuff å putte oppi (5 gram), gir best funk om du pulveriserer det. Nytt ikke å putte 1 gram hasj oppi og håpe at klumpen smelter. Hvis du varmer opp og gnir ut hasjen pulver eller rasper råkostjern, så smelter mye lettere inn i sjokolade. La den stå på svak varme og bare rør oppi mens du tenker gla tanker, ca 10 min så er den ok.

På forhånd har du allerede dekt innsiden av en passelig upperwarebox med alufolie, så da kan du bruke en slikkepott og få all sjokkisen oppi boksen. (Gni litt utover så det blir jevnt!) Sett boksen i fryseren sånn at den står flatt (ellers blir sjokkisen skev, hurr hurr), og etter en halvtime kan du ta den ut og bruke brødkniv elns til å dele inn i så mange biter du vil ha.

Bruker du 5 gram brunt på 200 gram sjokolade kan du dele i 20 biter, så får du en rimelig mild konsentrasjon i hver sjokkibit, ca et kvart gram. Lager du i større kvantum er det bare å bruke de samme proporsjonene, eller eksperimentere på egen hånd for den del.

Må understreke at denne oppskrifta er beregna på 200 gram kokesjokolade og 5 gram hasj. Bruker du mindre sjokolade vil det klart smake litt høgg, og bruker du mer så vil det kanskje bli litt laber funk og du må spise mer. Jeg har ikke testet med grønt/buds, men skulle tro at de samme proporsjonene kan funke. Det viktigste er uansett å pulverisere godisen før du har den oppi.

En feil det er lett å gjøre er å ha litt melk eller smør i blandinga – DA FÅR DU NUGATTI, skikkelig slapp og mjuk, klinete sjokolade. Ligg unna melk og smør, sørg for å pulverisere stasjet ditt godt nok, så smelter det inn i sjokoladen, vær du trygg. Du vil helst ha en hard skakkolade, som ikke smelter for et godt ord.

Bruk

Veldig lett å ha med seg uansett hvor du skal, og du kan spise en bit sjokolade på de aller fleste offentlige steder uten at noen kan se rart på deg. Den kan lett smelte hvis du har den på innerlomma, men jeg synes som regel det har gått greit å bare pakke inn alle bitene i litt sølvfolie eller no ala godteri-papir og bare legge dem i ei lomme på ryggsekken.

Perfekt for de som er medisinske brukere, fordi de slipper å ødelegge lungene, kan medisinske seg mer korrekt ift mengde, og de kan gjøre det når som helst og hvor som helst uten å skjule noe. Går raskt å lage en porsjon skakkolade, og deretter trenger du ikke gjøre noeenting. Bare ta en bit og spi knøvl med papir/filter). Ønsker man å ta avstand fra "narko"-aspektet med cannabisbruk så passer skakkoladespising veldig bra. Bare tenk på hun søte dama i england som lager sjokkis og sender i posten hehe.

Negative virkninger

Du blir så stein som du blir av å røyke bøsse, men på en litt mykere måte, som gjør at du helst blir i sofaen.

Dersom du ikke grinder opp shitn din godt nok, så kan du kanskje ende med forstoppelse. En kar påstod at han fikk "flashback" et par dager etter at han spiste, ble plutselig fjern etter en drink (alkohol løser opp thc, som i det tilfellet da antageligvis endte fantes små rester av i systemet hans). Ikke putt i deg mer sjokkis hvis du har trøbbel med bommelom!

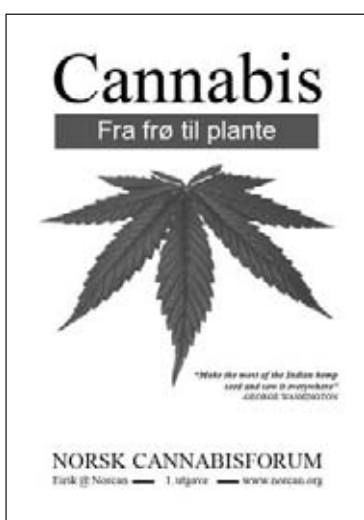
Funk?

Ca. 2-5 timer, avhengig av mengde. Hvis du ikke kjenner virkning en halvtime etter inntak bør du prøve å spise noe annet som kan få fordøyelsen i gang. Spiste en gang en bit på kvelden og sovna. Våkna neste morgen nykter og gikk på forelesning. Etter en halvtime forelesning satt jeg og var pisse skev. Husk at det kommer ikke momentant virkning, sånn som når du røyker. Kommer snikende innpå i løpet av en halvtime, sånn som f.eks sopp, og plutselig er du skakk og skjønner ingenting – for du har jo ikke røkt noe hehe.

Man må eksperimentere litt selv. En kompis fikk noia og måtte gå hjem etter at han spiste en meget konsentrert bit med bortimot 1 gram. En annen som spiste noe tilsvarende 3 gram klarte ikke å prate på noen timer. Er man i utgangspunktet innrøkt så må man selvsagt spise mer for å få funk av det. Og jo mer du spiser, jo lengre varer det. Men man kan nok sikkert lett bli "inn-spist", eller savne røykefølelsen.

Generelt skulle et kvart gram hasj gi god funk. Ingenting går bortkastet ut i luften, og du får ingenting svart gørr i lungene. Og det er stealth. Har faktisk sittet på kafe med røykekompis og droppet en sjokkibit i kaffekoppen til hver av dem. Ble ekstra koselig da – og det er ingen vanlige folk som tenker at det er SKAKKOLADE.#

NorCans dyrkehåndbok er Norges mest komplette guide til cannabisdyrking. Guiden er skrevet av Eirik på Norsk cannabisforum – en av Norges fremste spesialister innen cannabisdyrking. Den er rikt illustrert over 83 sider og inneholder alt du trenger å vite om dyrking, skapbygging, stiklinger osv.

Håndboken er ikke-kommerisiell, og det er ikke meningen at noen skal tjene penger på den. Om du finner håndboken nyttig håper jeg imidlertid at du kunne tenke deg å gi et lite bidrag til Norcan som takk for hjelpen.

Pengene vil bli brukt til oppgraderinger, økt båndbredde og flere tilbud til deg som bruker.

Last den ned her
<http://www.norcan.org/eirik/pub/cannabishandboken.pdf>

Knut

Departementet nedprioriterer cannabisbesittelse

Riksadvokaten vil ha økt bruk av forelegg fremfor betinget fengsel: Dermed heves grensen for straffeforfølgelse av besittelse fra fem til femten gram cannabis. Politiet i Oslo er storfornøyd og sier dette kan bidra til å frigjøre ressurser.

Cannabis har også blitt legalt til medisinsk bruk i Finland og Tyskland. I Norge har Statens legemiddelverk åpnet for søknader fra leger som mener at cannabispreparater kan være til fordel for sine pasienter. Etter hva vi kjenner til, er det

folk i Norge som er i gang med slike søknader. Til og med i 13 delstater i USA, kan man med resept, få kjøpt medisinsk cannabis. Hvorfor henger norske myndigheter etter her?

Nå har endelig også noen norske politikere begynt å tenke normalt; AUF har gått inn for å få kjøpt cannabis på polet. Unge Venstre går inn for avkriminalisering. Dette kan igjen føre til en mer liberal holdning blant politikere generelt.

Vi er på rett vei, men det er fortsatt et stykke igjen til vi kan få fred med politi og rettsvesen.

Det er ganske nedverdiggende å bli kledd naken og kastet på en kald glattcelle for noen gram med naturmedisin.

Med å fjerne cannabis fra narkotikalistens vil mange tusen

nordmenn få et bedre liv, uten frykt for overgrep fra myndighetene. For det er et overgrep! Det står i menneskerettskonvensjonen at ingen mennesker skal lide. Så er du NORMAL og synes loven er GAL, – meld deg inn i dag! Se www.normal.no

Vi har også hatt møte den 1. desember d.å. med alle legaliseringsorganisasjonene i Norge for å få til et samarbeid med å dele ideer og arbeidsoppgaver, og hjelpe hverandre der det trengs. Sammen er vi sterke!

Verdens sterkeste marihuana

David Wyler, en 55 år gammel mann fra Storbritania har klart å dyrke frem en cannabisplante med marihuana som har hele 29% THC-innhold, skriver BBC. Den sterkeste kommersielle cannabisplanten har til nå vært White Russian fra Serious Seeds på 22%.

Kilde:
http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/england/nottinghamshire/6060528.stm

**"Wow, for en tripp!
 Sterkeste poten jeg har smakt."**

Kastet plantene i vaskemaskinen da politiet kom

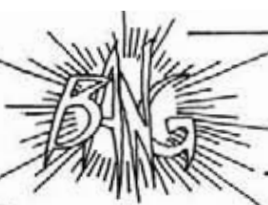
Da den 25-årige cannabisdyrkeren innså at politiet var i ferd med å storme leiligheten fikk han panikk. Mannen dro plantene opp av jorden, slengte dem inn i vaskemaskinen og trykket på start.

Kilde:
 Corren.se <http://archive.corren.se/archive/2006/9/29/ivr-hb2z3zcec0uu.xml>

**Cannabisplantene ble forvandlet til en grønn, spinatliknende masse etter vasken.
 Foto: Politiet.**

1. Mosebok 1-3

TEGNET
AV
ØRSTEIN
UNDERSEN

I BEGYNNELSEN SKAPTE GUD HIMMELEN OG JORDEN.

JORDEN VAR ØDE OG TØM. MEN GUDS ÅND SVEVET OVER VANNET.

DA SA GUD:

OG DET BLE LYS.

ET TILFELDIG MØTE I BYEN

– om afghanske krigsflyktninger og en norsk én

Jeg satt på en benk på Eidsvolds plass og betraktet afghanernes leir. "IKKE SEND OSS TILBAKE TIL KRIGEN" sto det med store bokstaver. Lett å lese, og lett å forstå.

Så hørte jeg en vel voksen amerikansk turist med grått hår si til sin barnesønn: "Kom hit litt. Jeg ønsker å fortelle deg en fortelling."

Den unge mannen virket mer interessert i sin lek med å sveipe vekk de små vannperlene som var igjen på statu-

enes glatte pidestall etter regnet, enn å høre på fortellinger, men han gikk allikevel med på å høre på sin bestefar. Jeg fikk ikke med meg så veldig mye av fortellingen, men jeg hørte nok til å vite at han fortalte om afghanerne. Dette fanget min interesse. Nøyaktig hva ville en amerikaner være tilbøyelig til å fortelle sitt syvårige barnebarn om dette, og hvordan ville han gjøre det forståelig for en ung mann på syv?

Full av nysgjerrighet på

nøyaktig hva fortellingen hadde gått ut på, henvendte jeg meg til den amerikanske herren, og lurte på om jeg kunne få ihvertfall tredve sekunder av hans tid. Rosverdig høflig og forståelig skeptisk (jeg er ganske bohem av meg, og mitt utseende er ikke alltid egnet til å vekke tillit hos mennesker som ikke kjenner meg) forklarte han at han nettopp hadde kommet til landet og hadde litt dårlig tid. Jeg forsto det han sa, men prøvde lykken allikevel, så høf-

lig som jeg kunne.

"Grunnen til at jeg ønsker å snakke med deg, er at jeg skriver for 'this anarchist volunteer rag', forklarte jeg mens jeg ga ham et eksemplar av av denne anarkistiske frivillige blekka vår, "og jeg lurte på om jeg kunne få vite innholdet i fortellingen du nettopp har fortalt den unge herren."

Han ble med ett mye mer imøtekomende, interessert i å snakke med meg, og mer enn villig til å fortelle også meg

1. Mosebok 4,8-12

TEGNET
AV
FORSTEIN
UNDERSEN

SIDEN SA KAIN TIL SIN BROR ABEL: "KOM, SÅ GÅR VI UT PÅ MARKEN!" OG MENS DE VÅR DER UTE, FØR KAIN LØS PÅ SIN BROR ABEL OG SLO HAM I HJEL.

DA SA HERREN TIL KAIN:
["HVOR ER DIN BROR ABEL?"]

HAN SVARTE:
"JEG VET IKKE. SKAL JEG
VOKTE MIN BROR?"

DA SA HERREN:
HVA ER DET DU HAR GJORT?
"HØR, DIN BRORS BLOD ROPER
TIL MEG FRA JORDEN!
NÅ SKAL DU VÆRE BANNLYST
FRA DEN JORD SOM ÅPNET
MUNNEN OG TOK IMOT DIN
BRORS BLOD FRA DIN HÅND!
NÅR DU DYRKER MARKEN,
SKAL DEN IKKE MER GI DEG
SIN GRØDE. HJEMLØS OG FRED-
LØS SKAL DU VÆRE PÅ JORDEN."

fortellingen. Samtalen hadde gått slik:

"Vet du hvor Aghanistan er?"

"Nei."

"Vet du hva 'protestere' betyr?"

"Nei."

"Vel, disse menneskene har flyktet fra en krig i sitt hjemland, Afghanistan. Den norske regjering vil sende dem tilbake. Så nå protesterer de. Det betyr at de ber menneskene her i landet om å henvende seg til sin regjering, for å be om at Regjeringen ikke små sende dem tilbake til krigen. Forstår du?"

Dette slo meg som rimelig

greit og forståelig.

"Kan jeg sitere deg?" Jeg pekte på eksemplaret av GA.

"Ja, for all del."

"Forresten, jeg heter Ray," sa jeg mens jeg rakte ham min hånd. Han trykte den og presenterte seg.

"Leif her."

"Å, Leif ja. Hm. Norskamerikaner?"

Vel, nei, jeg er faktisk født her i landet. Jeg forlot landet da jeg var fire år gammel.

"Å?"

"Ja, jeg reiste med Shetlandsbussen."

"Å?!"

Nå var jeg virkelig fascinert. Den unge mannens bestefar

hadde andre fortellinger å fortelle enn bare fortellinger om afghanske krigsflyktninger. Jeg hadde mest lyst til å slå kloa i ham, surre ham fast til benken, og nekte å slippe ham løs før han hadde kommet med storyen sin, men jeg kunne ikke rimeligvis be om mer av hans tid. Han hadde, som sagt, nettopp ankommet landet, og han hadde sine mennesker å snakke med. Jeg fikk allikevel vite at den unge mannen som hadde fått høre fortellingen, het Reed, og at hans eldre bror, ikke fullvokst ennå, men allerede høyere enn både sin bestefar og meg, het Finn.

Altså, han hadde andre for-

tellinger å fortelle enn bare fortellinger om afghanske krigsflyktninger. Det var litt frustrerende at jeg ikke hadde fått høre en av disse andre fortellingene også, den om en fire år gammel norsk krigsflyktning. Jeg lurte på hvordan den flukten hadde gått for seg.

Hvordan hadde det vært? Hvordan hadde han opplevd det? Kanskje de sniker seg ombord midt på natten. Han forstår kanskje ikke så mye av det som skjer, men han forstår at han må være stille. De voksne har innpodet ham det. Dessuten er de voksne veldig tause og engstelige. Det er smittsomt. Han legger kan-

Markus 4,3-9

TEGNET
AV
ØRSTEIN
UNDERSSEN

HØR!" SA HAN. "EN MANN GIKK UT FOR Å SÅ. OG DA HAN SÅDDE, FALT NOE VED VEIEN, OG FUGLENE KOM OG TOK DET."

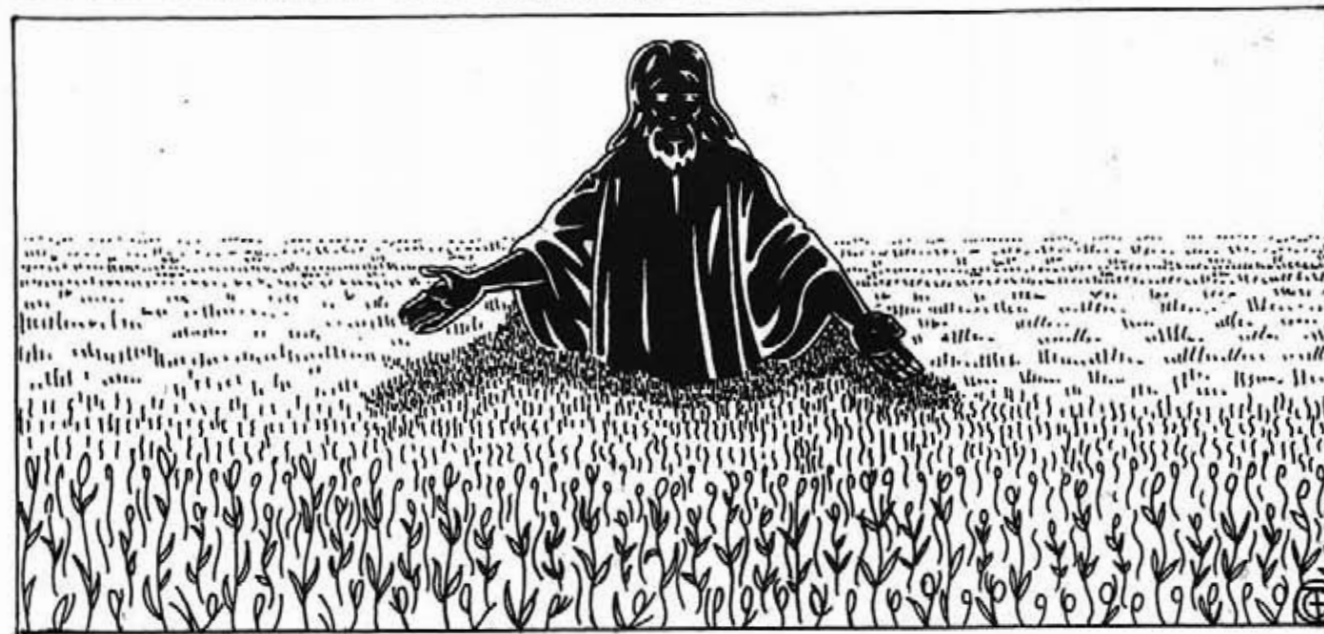
NOE FALT PÅ STEINGRUNN HVOR DET VAR LITE JORD, OG DET SKJØT SNART OPP, FORDI JORDLAGET VAR TYNT. MEN DA SOLEN STEG, BLE DET AVSVIDD OG VISNET FORDI DET IKKE HADDE FÅTT SLÅ ROT.

NOE FALT BLANT TORNEBUSKER, OG TORNEBUSKENE VOKSTE OPP OG KVALTE DET, SÅ DET IKKE BAR FRUKT.

MEN NOE FALT I GOD JORD. DET SKJØT OPP, VOKSTE OG BAR FRUKT: NOE TRETTI FOLD, NOE SEKSTI FOLL OG NOE HUNDRE FOLL." OG HAN SA: "DEN SOM HAR ØRER Å HØRE MED, HØR!"

skje merke til fiskebåtens små duvende bevegelser idet den som bærer ham, stiger ombord. Eller kanskje det er storm, båten steiler som en villhest, det er fare for å havne mellom kai og skrog, og stillhet er unødvendig. Hvem vet? Kanskje han seiler med sin navnebror, Leif Larsen, selveste Shetlands-Larsen, den mest legendariske av dem alle. Hvem vet? De stikker til sjøs. Kanskje han må holde seg under dekk muses-tille mens fartøyet sjekkes av den fiendtlige maktens marine, uten at han egentlig forstår hva det dreier seg om, men det er skremmende. Kanskje de omgår fiendens patruljebå-

ter og rekognoseringsfly. Hvem vet??

Omsider stiger Shetland opp av havet. Bestemmelsesstedet er i sikte. Hva føler de? Lettelse, spenning, litt angst for det ukjente, kanskje? Hva slags mottagelse kommer de til å få?

De anløper Lerwick, hovedstaden i Shetland, og Shetlandsbussens hovedkvarter og hjemmebase. Hele garnisonen har samlet seg på kaia for å ta dem imot. Selvfølgelig har de det. De har forlenget hørt den karakteristiske tånk-tånk-tånk-lyden av en norsk fiskeskute. De vet at det kommer en buss, og de er nysgjerrige

på hvem det er som har klart seg gjennom spissrotgangen denne gangen.

Han, eller den som bærer ham, må kanskje justere balansen litt da båten klapper til med et lite rykk. Så er det ilandstigning. Stemningen er nå en helt annen enn da de gikk ombord.

Gjenforente venner utveksler hilsener, og sikkert en vits eller to - "Hva? Klarte du ikke å havne i kloa på dem denne gangen heller?" - "Vriene drittsekker som deg fakkes ei, som henges skal!" Nykomlingene, flyktningene, presenteres og ønskes velkommen. Altså, de ønskes velkommen, ja, en sannelig interessant, gledelig, og

altfor sjelden opplevelse for en flyktning. Han treffer helt sikkert også, og ikke minst, lt. Howarth fra den britiske marinen; basens kommandant, som står i spissen for mottagelseskomiteen. "Welcome to the Shetlands, young man," hører han kanskje, på et språk han ikke forstår - ennå. Hvem vet? Vi vet allikevel én ting:

Ingen sender ham tilbake!

Flukten får en lykkelig utgang for den unge mannen. Han beholder sitt liv, og sin frihet, og sin fremtid.

Nå, tilbake til de afghanske krigsflyktningene. Følg med: "... de ber menneskene her

Forkynneren 1,2-5

TEGNET
AV
ØRSTEIN
UNDERSEN

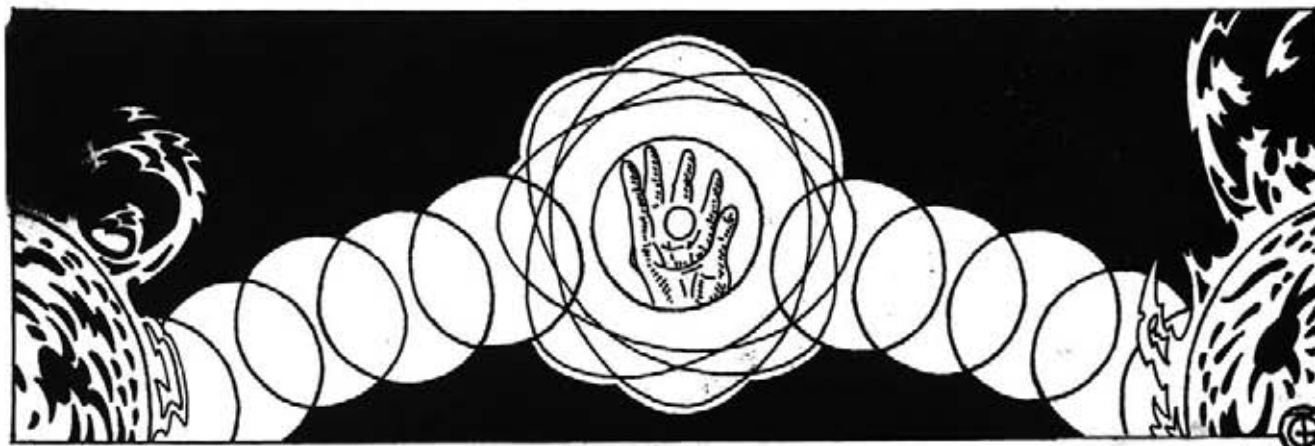
ALT ER TOMHET, SIER FORKYNNEREN, JA, ALT ER BARE TOMHET.

HVA HAR MENNESKENE IGJEN FOR SITT STREV, AV ALT DE SLITER MED UNDER SOLEN?

SLEKTER GÅR, OG SLEKTER KOMMER, MEN JORDEN STÅR ALLTID VED LAG.

SOLEN GÅR OPP, OG SOLEN GÅR NED, SÅ SKYNDER DEN SEG TILBAKE, TIL STEDET DER DEN GÅR OPP.

i landet om å henvende seg til sin regjering, for å be om at Regjeringen ikke må sende dem tilbake til krigen. Forstår du?" Forstår dere, mennesker her i landet? Vel, veldig mange av dere mennesker her i landet har faktisk forstått, og mange av dere har faktisk henvendt dere til deres regjering. Forstår deres regjering? Vel, det var nå en litt annen sak. Til tross for alle deres iherdige anstrengelser og strabasiose bestrebelser, synes deres regjering faktisk ikke å forstå hva dere sier til dem.

Ganske nøyaktig hva er det de afghanske flyktingene ønsker å få frem og få sagt?

Jeg spurte en av dem, Zahir Ahtari. Det er meget enkelt, og veldig lett å forstå.

De ber om å få bli frem til det er trygt å reise tilbake. Det er det første.

Det andre er at de ikke ønsker å ligge på latsiden mens de venter på at det skal bli tryggere forhold hjemme. De ønsker å utdanne seg, og det av to grunner. Den første er at de ønsker å være bedre rustet til å klare seg økonomisk i samfunnet, og hvem ønsker ikke det? Den andre grunnen er at de ønsker å være i stand til å bidra til sitt lands samfunnsmessige utvikling.

For at deres første ønske

skal gå i oppfyllelse, ønsker de yrkesutdanning. I forbindelse med sitt andre ønske ønsker de en grundig innføring i demokratiske institusjoner, den demokratiske prosessen, og ikke minst i sosiale omgangsformer - særlig når det gjelder kjønnsroller både i samfunnet og i familien, dvs kvinners rettigheter og hvordan de skal beskyttes (noe mange mener Afghanistan mangler og trenger, forresten). Som et grunnlag for dette trenger de selvfølgelig også i første omgang opplæring i norsk.

Ingenting av dette får de av regjeringen. Den kongelige norske regjering nekter. Det

lille de får, får de ikke i regi av Hans Majestet Kongens kongelige regjering. De får det av dere mennesker her i landet som har gitt opp å henvende dere til regjeringen, og tatt saken i egne hender og gir av deres tid for å undervise ved Asylakademiet - teltene nedenfor Jakobskirken.

Dere mennesker her i landet har henvendt dere til deres regjering og bedt uten å bli hørt. Hva kan vi gjøre da? Man kan, istedenfor å henvende seg til regjeringen, henvende seg til statsministeren selv, selve statsføreren, som tross alt har det sise ordet. Kan det få noen virkning? Hvem vet.

Forkynneren 1,6-9

TEGNET
AV
ØRSTEIN
UNDERSEN

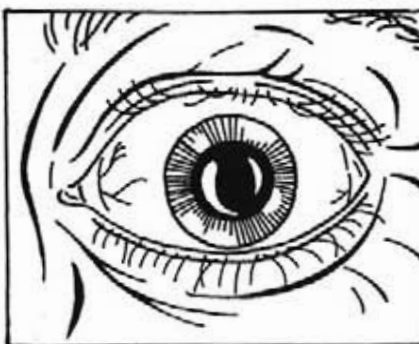
VINDEN BLÅSER MOT SØR, SÅ DREIER DEN MOT NORD; STADIG SNUR OG SKIFTER DEN OG TAR FATT PÅ SAMME RUNDGANG IGJEN.

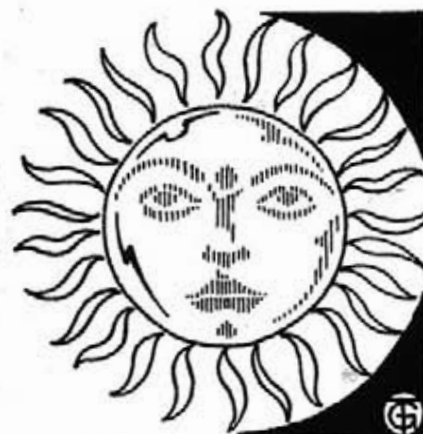
ALLE ELVER RENNER UT I HAVET, MEN HAVET BLIR IKKE FULLT; DIT ELVENE FØR HAR RENT, FORTSETTER DE Å RENNE.

MANNEN BLIR TRETT AV Å TALE OG FÅR IKKE SAGT DET HAN VIL. ØYET BLIR IKKE METT AV Å SE, OG ØRET FÅR ALDRI NOK AV Å HØRE.

DET SOM VAR, SKAL ALLTID VÆRE, OG DET SOM SKJEDDE, SKAL ATTER SKJE. DET FINNES IKKE NOE NYTT UNDER SOLEN.

Følg med nå Jens. Nå kommer det en røst fra fortiden.

Forleden kom jeg i snakk med en kvinne på et utested. I løpet av samtalen sa hun:

"Jeg har delt en joint med Jens. Tenk om jeg sa det til VG!"

"De ville ikke reagere i det hele tatt. Han har jo erkjent det. Alle vet om det," svarte jeg. "Du er ikke alene om det heller," la jeg til med en liten latter mens jeg trakk på skuldrene. "Jeg har også delt en joint med Jens, og mer enn én."

Dette er ikke røsten til din gamle svirebror akkurat, selv om det ikke var fritt for at det ble satt til livs et glass rødvin

og et par korte pils også, men kanskje den til din gamle, vel, blåsebror. Er det verdt noe?

Nå, kjære, vene, snille, godeste Jens, la oss se hva din nå hasjløse, og dermed forhåpentligvis enda mer klartenkte hjerne kan fåes til å oppfatte. Følg nå med:

Hverken du eller Den kongelige norske regjering under din kommando har klart å høre eller forstå det som er blitt sagt av disse menneskene her i landet som har henvendt seg til deg, og som forresten også har valgt deg. La meg derfor henlede din oppmerksomhet, og gehør, på noe som burde være forståelig.

Selv om du ikke hører eller forstår dine egne mennesker, kanskje du kan høre og forstå din amerikanske landsmann, som tross alt har forutsetninger du ikke har for å forstå hva det kan bety å være krigsflyktning. Hans ord står allerede anført over. Disse ordene oppsummerer saken, og, enda bedre, de kan forstås av en syvåring. Kan de forstås av deg?

Jeg er rimelig sikker på at de kan.

Blir de allikevel ikke forstått, så dreier det seg da uavvergelig om enten hørsel eller vilje. Et hørselsproblem kan avhjelpest enten med medisinsk behandling eller med egnede hjelpe-

midler, så hvis du har dårlig hørsel, kan du lett skaffe deg hjelp. Et viljeproblem er det litt annerledes med. Hjelpen må komme innenfra, så hvis det er din vilje som er dårlig, må du hjelpe deg selv. Det finnes ingen annen løsning.

Et viljeproblem skyldes i hovedsak én av to ting, latskap, og jeg tror ikke du er lat. eller et holdningsproblem, og jeg tror det er det siste det er snakk om her.

La oss se litt på hvilke holdninger en god nordmann kan ha til krigsflyktninger, afghanske eller norske.

La meg henlede din oppmerksomhet på en av dine

Johannes 8,3-11

6

 TEGNET
AV
ØRSTEIN
UNDERSEN

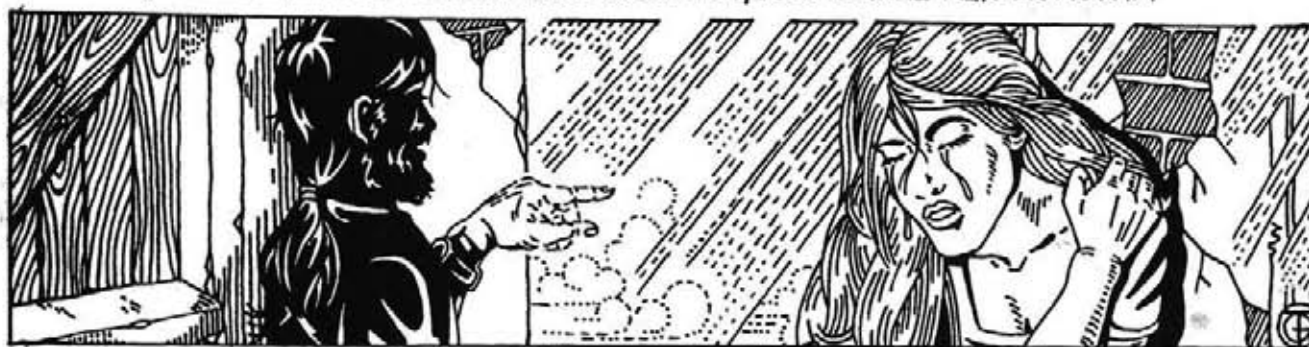
DA KOM DE SKRIFTLÆRDE OG FARISEERNE MED EN KVINNE SOM VAR GREPET I EKTESKAPSBRUDD, OG STILTE HENNE FRAM OG SA: „MESTER, DENNE KVINNEN ER GREPET PÅ FERSK GJERNING I EKTESKAPSBRUDD. I LOVEN HAR MOSES PÅBUDT AT SLIKE KVINNER SKAL STEINES. HVA SJER SÅ DU?“ DETTE SA DE FOR Å SETTE HAM PÅ PRØVE, SÅ DE KUNNE FÅ NOE Å ANKLAGE HAM FOR. JESUS BØYDE SEG NED OG SKREV PÅ JORDEN MED FINGEREN.

MEN DA DE FORTSATTE Å SPØRRE, RETTET HAN SEG OPP OG SA: „DEN AV DERE SOM ER UTEN SYND, KAN KASTE DEN FØRSTE STEINEN PÅ HENNE.“ SÅ BØYDE HAN SEG NED IGJEN OG SKREV PÅ JORDEN. DA DE HØRTE DETTE, GIKK DE BORT, DEN ENE ETTER DEN ANDRE, DE ELDSTE FØRST.

TIL SLUTT VAR JESUS IGJEN ALENE MED KVINNEN SOM STOD DER. DA RETTET HAN SEG OPP OG SPURTE: „KVINNE, HVOR ER DE? HAR INGEN FORDØMT DEG?“ HUN SVARTE: „NEI HERRE, INGEN.“ DA SA JESUS: „HELLER IKKE JEG FORDØMMER DEG. GÅ BORT, OG SYND IKKE MER FRA NÅ AV!“

landsmenn, og hans holdning til flyktninger og mennesker i nød. Om ham sier Eldbjørg Løve:

„..... hjelpeløse flyktninger i nød beskyttet dem mens sterke krefter ville hindre ham i å gjøre det. Han sto rakrygget imot..... fikk den oppmerksomhet, honnør og respekt for dette som han fortjente..... for meg blir det et tankekors når den moralske riktige handlingen blir sensasjon og unntaket, og ikke det selvfølgelige og regelen.“

Les den siste delen en gang til, Jens, fra “for meg” og utover, og tenk.

“El Mundo” betegner denne

landsmannen din som “un héroe vikingo”, en vikinghelt. En av hans underordnede, som “El Mundo” har intervjuet, sier ifølge avisen: “No existe un comandante m ás tranquilo , ...” Altså: “Det eksisterer ingen roligere kommandør, ...” og videre: “med mer autoritet, med større hjerte eller med et vennligere smil.”

1. oktober 2002 viste NRK1 en dokumentarfilm der vi møter noen av de mennesker han “beskyttet mens sterke krefter ville hindre ham i å gjøre det”. For en av dem, afghaneren Zakaria, er din landsmann en helt. For dem alle står din landsmann “som livbøyen i

deres liv”.

Din landsmann er blitt hedret med Sankt Olavsordenen, med Nansenprisen, og med andre priser. Han er blitt kåret til “Humanitarian of the Year”. Både “Lloyds List” og the Nautical Institute har kåret ham til Årets kaptein. For det er kaptein han er, en uten like ifølge hans besetning. Han var kaptein på MS “Tampa”, hvis du husker det.

“El Mundo” snakker om “la tradición de la marinería noruega”, den norske sjøfartens tradisjon, som disse vikingene er så stolt av, og hvordan kaptein Rinnan handlet denne tradisjonen tro, og hvor stolt disse

vikingene er av ham for det.

Hans berømte sitat slk det foreligger internasjonalt lyder slik, les, Jens:

“Saving lives at sea must always rank before politics.”

Hva med de sterke kreftene som ville hindre ham? Vel, de vakte også noen reaksjoner internasjonalt:

Zimbabwe president, Robert Mugabe, var først ute med å uttrykke sin glede over de sterke kreftenes “beslutsomme handling”.

En annen internasjonal aktør, Storbritannias tidligere statsminister, baronesse Margaret Thatcher, uttrykte også sin støtte for de sterke

Matteus 13,45-46

TEGNET
AV
ØRSTEIN
ØNDERSEN

HIMMELRIKET KAN OGSÅ LIGNES MED EN KJØPMANN SOM LETTE ETTER FINE PERLER.

DA HAN KOM OVER EN MEGET VERDIFULL PERLE GIKK HAN BORT OG SOLGTE ALT HAN EIDE,...

.....OG KJØPTE DEN.

kreftenes handlinger med følgende ord: "Det er på tide å ta av silkehanskene og vise dem demokratiets jernhånd i aksjon,"

Følger du fortstatt med, Jens? Hold på konsentrasjonen litt til.

Arne Rinnan var kaptein på et lite lasteskip. Allikevel fikk han utrettet alt dette, uten de store ressursene, mot den motstand, og den trussel de sterke kreftene han sto rakrygget imot utgjorde. Han gjorde det med en viljestyrke og en overbevisning om at sjøloven måtte gjelde – at menneskeliv må prioriteres fremfor politiske hensyn, hvis du husker sitatet, som må

være alle andre kapteiner et eksempel til etterfølgelse. Han hadde ingen vilje problemer, Jens.

Nå, du er også kaptein, Jens, en av disse alle andre kapteinene. Du er kaptein på stats-skuta "Norge", et mye større skip enn Rinnan hadde, og du har en hel masse ressurser han ikke hadde. Hvordan er det med deg og sjøloven? Og vikingtradisjonen? Ifølge sjøloven plukkes skibbrudne og overlevende opp. Dette gjelder forresten også overlevende fra et fiendtlig krigsskip du selv har skutt i senk. Den krig de afghanske flyktningene har flyktet fra, er en krig du selv er med

på å føre, en situasjon du selv er involvert i.

"Stø kurs" har vært ditt partis motto. Hvis du virkelig ønsker å vite om stø kurs, spør kaptein Rinnan. Stø kurs og en fast hånd på roret er sikkert en god ting, men det trengs også litt navigasjon. Stø kurs uten navigasjon kan føre til at du grunnstøter. Vel, det er ditt problem. Det kan også føre til at du renner andre i senk, og det er ikke bare ditt problem.

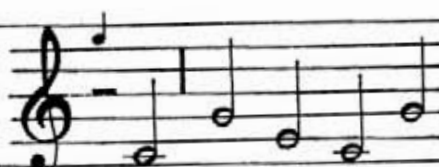
Kaptein Rinnan navigerte etter sjøloven og menneskeliv, ikke etter politiske hensyn. Hva navigerer du etter, Jens? Hva er ditt kompass? Quo vadis? Hvor fører du SS "Norge" hen?

Hva slags kaptein er du, Jens? En "héroe vikingo" som disse vikingene, disse menneskene her i landet, kan være stolt av, en "Humanitarian of the Year"? Er du en helt for afghanerne? Står du for dem "som livbøyen i deres liv"? Eller er du "demokratiets jernhånd i aksjon", en sterk kraft selv (eller en pingle som har bøyd av for "sterke krefter"), og venn av Robert og Maggie?

Dette må du bestemme selv.

La meg be deg tenke tilbake på fortiden og huske en liten episode hos disse tre søte damer som dengang bodde ved siden av Stoltenbergs, Martine,

Lukas 2,19

TEGNET
AV
ØRSTEIN
UNDERSSEN

MEN MARIA GJEMTE ALT DETTE I SITT HJERTE OG GRUNNET PÅ DET.

Helen og Thea.

Det skulle serveres iskremkake. Kaken var enorm. Utsiden var prydet med friske, fristende bringebær. Alle siklet på den. Alle gledet seg. Dog ble det ingen iskremkake allikevel. Den var umulig å skjære i. Istedenfor å kose seg i kjøleskapet, hadde den stått brutalt innesperret i fryseren i et helt døgn. Den var hard som en kampestein, og de fristende bærne var som kulelagre. Alle prøvde å skjære den, men ingen kom noen vei. Det var latterlig. Til slutt ble det hentet en sag, men ingen kom noen vei med den heller.

Alle var enige om at det

hadde sine desidert morsomme sider, men at det var mer enn litt frustrerende. Nå Jens, glem de morsomme sidene og husk frustrasjonen, og prøv med litt innlevelsessevne. For de afghanske flyktningene er det ingen morsomme sider, og de opplever situasjonen som en god del mer enn bare "mer enn litt" frustrerende.

Deres tilværelse er preget av frykt. De frykter for fremtiden. De frykter for sine liv.

P.S. Mens vi er inne på dette med flyktninger, husk at det finnes noen andre flyktninger, etiopiske. De har flyktet fra en massakre stelt til av despo-

ten Meles Zenawi, som ikke støttes av den norske staten direkte, men meget direkte av Yara og norske penger. Den internasjonale pressen forteller at da Yara hedret ham med sin Green Africa Revolution Prize, følte den norske regjeringen seg litt ubekvem med det, og statsminister Bondevik hold seg unna prisutdelingen. Kanskje du burde føle deg ubekvem med det også. Mer om det en annen gang.

Ray

KITSJ, KANT OG KOSMOS

Å KASTE KUKEN UT MED KONDOMEN

eller

Snusfornuftens snedige snare!

I løpet av de siste par åra har Gateavisa latt trykke flere lange artikler av kitsj-maleren Jan-Ove Thuv omhandlende fenomenene kitsj og kunst. Bakgrunnen for artiklene er artikkelforfatterens overbevisning om at "kunst" er en fikse ide; en farlig, totalitær idealisme, som stammer fra filosofen Kants hode. Artiklene er lesverdige da deres bilde av verden er utfordrende skjevt i forhold til de perspektivene man (i hvert fall jeg) ellers

Hvorfor skal jeg uttømme meg i rasjonalitetens skjød? Byr ikke eksistensen på flere skjøger?

er vant til å komme over i filosofiske verk. Når Gateavisa nå har bestemt seg for å feide ut "kitsj og kunst"-temaet i spaltene våre (tre inngående artikler får holde foreløpig) vil jeg gjerne runde av med min egen enkle men dypfølte kritikk av Thuvs prosjekt.

I lesningen av Thuvs tekster sniker det seg innpå meg en påtrengende uro. Jeg gripes av anelsen av at Thuvs tenkning selvsikkert overser, eller glemmer å dvele ved, noe viktig ved tilværelsen. Teksten søker å fange meg i en innsnevrende tankekonstruksjon. Min oppfatning av den filosofiske tankegangstekstene, er at den bråkjekt avviser visse spørsmål som ugyldige. Ja, ikke bare oppfattes spørsmålene som meningsløse, det er nærmest tegn på karakterbrist å i det hele tatt utforske dem. Aller helst skal slike spørsmål aldri stilles.

Selv finner jeg en slik holdning til spørsmål, til undring, påtagelig ufri. (Slik tenker jeg: Spørsmål kan være meningsløse i den forstand at de ikke gir språklig mening (Er bra et?) eller på annen måte mangler forbindelseslinjer til den spørrende/spurte bevissthetens erfaring (Er subjektet verb?), men et spørsmål som oppleves som relevant av et levende subjekt lar seg ikke avfeie som irrelevant uten videre. Relevansen ligger i subjektet som spør; dersom spørsmålet oppleves som et virkelig spørsmål er det et virkelig spørsmål. Spørsmål kan sies å være subjektivt "sanne" (gyldige) uavhengig av om det gis objektive svar på dem.)

Hvilke spørsmål er det i tilfellet Thuv snakk om? La meg gå til artiklenes eget resonnement, grunnlagt i en antagoni mot filosofen Kant, for å illustrere. Muligens er jeg enig i mye av Thuvs kritikk av Kants estetikk og etikk. (Jeg finner meg selv til stadighet i opposisjon til Kants pliktetikk, en grunnleggende del av min (beskjedne) filosofiske dannelsen har gått ut på å avvise pliktetikken for dens fremmedgjøring/følelse av avmakt hos det levende individ.) Men idet Thuv vend

retorikken mot Kants erkjennelsesteori og Kants vektlegging av subjektivitetens rolle i erfaringen, kastes kuken ut med kondomen. Kant kritiseres nå for å trekke inn subjektiviteten, det erfarende menneskes

ståsted, i sin forklaring

av hvordan

erkjennelse av den objektive verden foregår. Har vi ikke tilgang til en objektiv verden, heller nå? spør liksom Thuv den godeste Kant. Er alt liksom avhengig av subjektiv erfaring, er det bare subjektivt alt sammen da, hæ? Er ikke 2+2 epler = 4 frukter, liksom? Thuvs objektivistiske kritikk av Kant føres hele tida tilbake til et slikt poeng, at Kants subjektivism undergraver rasjonaliteten. Uten en objektiv tilgang til verden blir sannheten overgitt til ide sfæren. Fikse ideer fortrenger erfarin

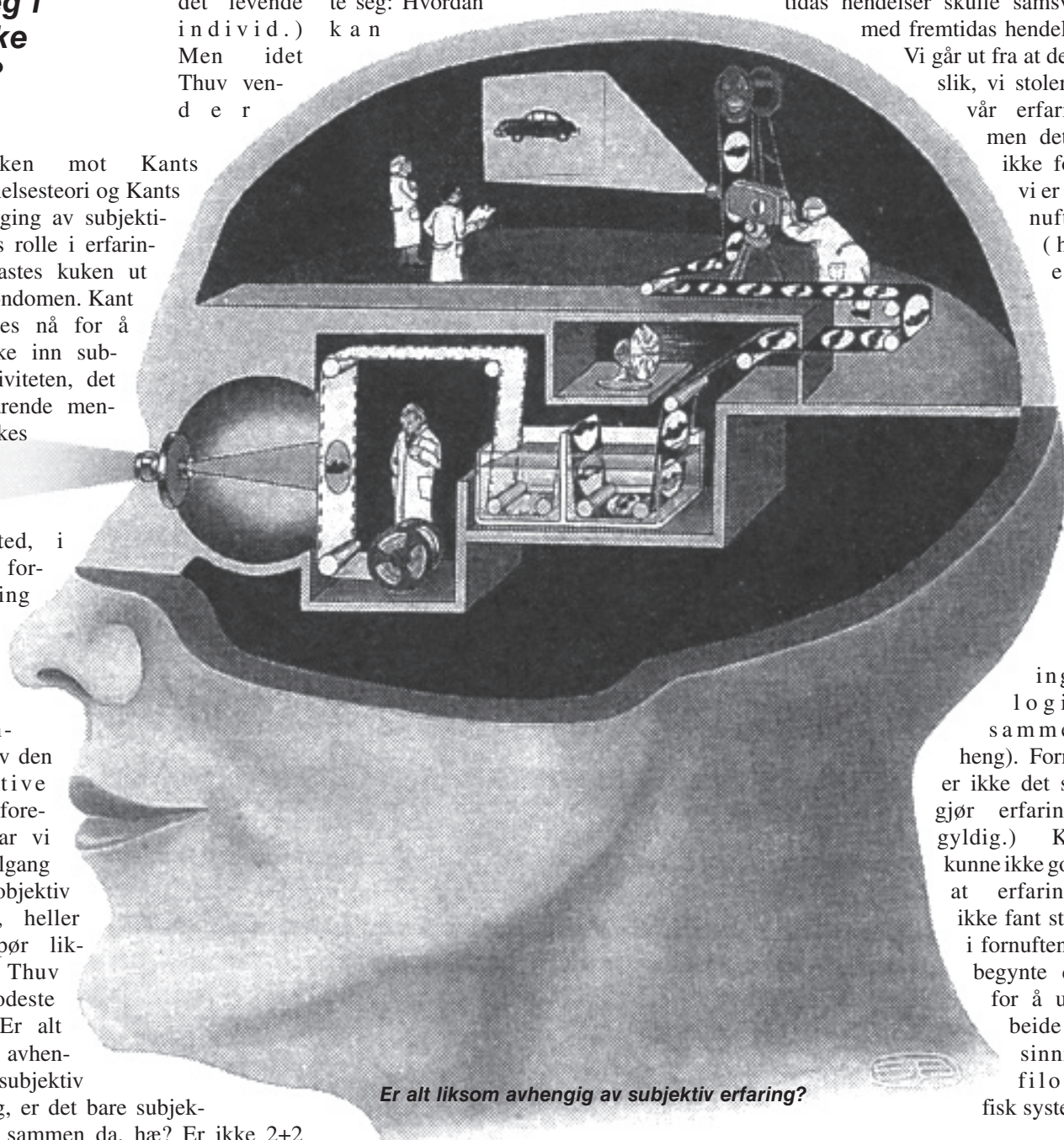
gen av verden slik den er, og individet lider som slave av de fikse ideene.

Her synes det meg som om Thuv rett og slett ikke har forstått, eller ikke ønsker å åpne seg for, det problemet Kant balet med. Så tilgi meg en kjapp gjennomgang av skolefilosofien: Kant var jo nettopp en forsvarer av vitenskapen, han hevdet nettopp at vitenskapelig empirisk forskning var veien å gå for å få kunnskap om verden. Men han spurte seg: Hvordan kan

er mitt forhold til den objektive rasjonalitet? Oppsummert: Hvordan henger subjekt (jeg) og objekt sammen?

Kant responderte her til en del logiske skavanker filosofen Hume før ham hadde gjort oppmerksom på (for eksempel det berømte induksjonsproblemet – Selv om sola har stått opp hver eneste morgen før, hvorfor skal jeg kunne regne med at den gjør det i morgen? Det er ingen rent rasjonell grunn til at fortidas hendelser skulle samsvare med fremtidens hendelser.

Vi går ut fra at det er slik, vi stoler på vår erfaring, men det er ikke fordi vi er fornuftige (her er

Er alt liksom avhengig av subjektiv erfaring?

dette ha seg? Hvorfor samsvarer vitenskapelig fremgangsmåte, vitenskapelig rasjonalitet, med den ytre verdens fremtredelser? Hva er grunnen til at vitenskapen er til å stole på, hvorfor stemmer den? Hva gjør at jeg kan stole på vitenskapen, hva

I vår sammenheng er ikke selve det kantianske systemet så viktig. Det som er interessant er at Kant stilte seg dette spørsmålet. Spørsmålet er interessant, det er åpenbart foruroligende for enhver rasjonalist. Der Kant forsøker å utarbeide en intrikat filosofi for å svare på

ingen logisk sammenheng). Fornuft er ikke det som gjør erfaringen gyldig.) Kant kunne ikke godta at erfaringen ikke fant støtte i fornuften og begynte derfor å utarbeide et sinnrikt filosofisk system.

spørsmålet (og slik berge rasjonalite-
ten), vil Thuv berge rasjonaliteten ved
ganske enkelt å avfeie hele spørsmålet
som sprøyt. Det å lure på hva som bin-
der ens egen posisjon i tilværelsen til
en objektiv virkelighet er noe man bør
holde seg fra. Man bør bare innse først
som sist at verden er som den er, objek-
tiv. Spørsmålet bør ikke forurolige oss
fordi det ikke foruroliger oss.
Thuv vil altså ikke anerkjenne spørs-
målet overhodet. Han er objektivist,
og spørsmål om det subjektive vil han
ikke vite av.

Men det er vel heller ingen rent for-
nuftig grunn til at han skulle gjøre det?
En rent deduktiv fornuft har vel ingen
interesse i det erfarende subjekt? Den
subjektive tilstand, å eksistere som
et sentrum for erfaringen, å være til,
er noe forunderlig. Jeg ser ikke noe
som helst ”fornuftig” i det. Å spørre
om selve eksistensen er fornuftig er
som å spørre om kondomen er kaviar.
(Eller?). Begrepet fornuft strekker ikke
til for å fatte det at jeg er. Det går forut
for fornuftens virke.

Kants svar på de spørsmålene han
stilte er muligens (trolig) uholdbare,
men jeg ser ingen grunn til å irettesette
ham for i det hele tatt å stille spørs-
målet. Heller vil jeg kritisere Kant for de
spørsmålene han ikke stilte, det vil si
jeg vil åpne meg for enda mer undring
enn den Kant i sin rasjonalitets sved lot
rable ned. Jeg vil spørre: Hvorfor skal
rasjonalitetens allmenngyldige prinsip-
per være bestemmende for min eksis-
tens? Hvorfor er dette de siste ord?
Hva er grunnen til at jeg og min væren-
i-verden (subjektivitet) skal uttømme
seg i rasjonalitetens skjød, byr ikke
eksistensen på mer enn fornuft (flere
skjød/skjøger)?
Sagt på annen måte: Kant er ikke for
subjektiv; han er ikke subjektiv(t spør-
rende) nok!

Også disse innvendingene er i og for
seg reist før, av andre, og spørsmålene
skal nok stilles igjen av nye levende
mennesker. Om ikke objektivistene har
fått oss alle fullstendig objektivert i
mellomtida. Tilværelsen er fylt av und-
ring, livet er vanvittig merkelig, para-
doksalt, mirakuløst, ikke til å fatte!

Og for øvrig: Ingenting av det jeg har
sagt motsier vitenskapen som sådan,
bare den tendens til å drukne tilvæ-
relsen i objektivierende vitenskap (å
reducere alt til formler og trekanter)
som vårt snusfornuftige samfunn spjå-
ker seg slik over. Jeg lar fornuft være
fornuft, men lar meg ikke lokke inn i
snusfornuftens snedige snare.

Bjarne Benjaminsen

Doris Lessing

Utdelingen av de to Nobelprisene som medfører størst berømmelse (litteratur og fred), har i år på forskjellig vis bekreftet den tidsriktige oppfattelsen av ”det som er viktig” fremfor å utfordre den etablerte debatten. Naturvern=Fredsarbeid-debatten snakker andre om. Det som interesserer meg er mediemottagelsen av Doris Lessings pris for litteratur.

Umiddelbart lød et kor av mennes-
ker med historien ”det var velfortjent,
mange gamle damer synes hun var vik-
tig på 60-tallet.”
De ”kritiske røstene” fortalte oss hvor
meningsløst det var å gi denne feminist-
forfatteren som har forandret så mange
liv en pris først nå. Altså et veldig spen-
nende etterpåklokt argument som først
og fremst kommuniserer: ”Selvsagt har
jeg lest henne, og hun er bare aktuell for
dere uinformerte lesere.”

Det ingen hadde behov for å trekke
frem kan oppsummeres i et gammelt
Lessing-sitat:

*“What the feminists want of me is
something they haven’t examined
because it comes from reli-
gion. They want
me to*

*bear wit-
ness. What they would
really like me to say is, ‘Ha, sisters,
I stand with you side by side in your
struggle toward the golden dawn
where all those beastly men are no
more.’ Do they really want people
to make oversimplified statements
about men and women? In fact, they
do. I’ve come with great regret to this
conclusion.*

*-Doris Lessing, The New York Times, 25
July 1982*

Det damen selv synes er interessant å
trekke frem er ikke verken feminisme
eller oppvekst i Afrika, på tross av hvor
godt det stemmer med fortellingen om

at "underdog`en alltid har rett."
Hun er mer opptatt av novellene sine,
og boksyklusen *Canopus i Argos*.
Men dette passer ikke å komme trek-
kende med, for det passer ikke inn i
det "kulturradikale" standardskjemaet.
Hennes tidlige politiske forfatterskap
og selvbiografien nå mot slutten er
hyggelige. *Canopus i Argos* er deri-
mot religiøs science-fiction, inspirert av
sufismen til Idries Shah (islamsk mysti-
sisme strippet for islam). Vekten er ikke
så mye på romskip men som på tvungen
evolusjonseffekt på mennesker. En
annen bok sterkt inspirert
av mystisk tenk-
ning fra

anarkisme og feminisme, dessuten psy-
kologisk og sosiologisk science-fiction.
The Left Hand of Darkness er et godt
utgangspunkt, ofte kalt en av de første
feministiske fabelprosaer.
Stephen Baxter og Vernor Vinge er verd
å lese for dem som mener det kan være
lurt å forberede seg litt på massive tek-
nologiske forandringer, potensielt i vår
tid, og jeg tar dem med på lista
som representative for
teknolo-

**Hippireligiøs science-fiction-forfatter
og politisk ukorrekt feminist**

denne litteræ-
re perioden, som ikke
trekkes frem, er *Briefing for a
Descent into Hell*. Den anbefales også.

Som de senere tiders englekriger har
illustrert, så er ingen interessert i å gå i
debatt med intelligente eksponenter for
alternativ religion, når man utmerket
godt heller kan hakke på eksponenter
for teoriløs folkereligjøsitet.
Alle som kjenner til Doris Lessing
understreker at hun går rett på sak,
er praktisk og ikke bedriver bullshit.
Hvorfor ikke da forsøke å forstå hvorfor
hun forlot ”realistisk” fiksjon og ble
entusiastisk for hippy-religion?

Jeg for min del feirer denne anerkjen-
nelsen spekulativ fiksjon har fått, og
vil i den anledning trekke frem andre
forfattere som kombinerer upopulære
temaer med krav til kvalitet:
Ursula K. Le Guin. Her får du taoisme,

gisk orien-
tert prosa.
Og mer kjente navn verd å ta
med seg : *Tomas Pynchon, Philip K. Dick*
og *Kurt Vonnegut*. Disse tre kan brukes
både som dannelsesalibi, namedrop-
ping, og faktisk også som utfordring av
hvordan vi vanligvis tenker og leser.

Det er viktig for meg at disse forfatter-
ne blir lest, så ikke bruk penger på noe
du ikke har tenkt å fullføre. Det finnes
da nok av fantastisk litteratur, og du kan
som kjent finne det selv. www.themodernword.com er et godt utgangspunkt,
hvis du kan tolerere litt snobberi.

-sint ung mann

Kilder: Vårt Land, Aftenposten, TV og
Internett.

Hverdagsrasisme og politisk korrekthet:

ET EROTESKT EKTESKAP

Anklagene lyder som ville skrik: "Du er jo rasist!" "Nei, det er du som er politisk korrekt avstumpet i hodet!" Dog er hverdagsrasisme og politisk korrekthet ikke gjensidig utelukkende størrelser; snarere tvert imot. Akkurat nå er vi i Norge inne i en negativ spiral hvor disse to fenomenene forsterker hverandre og gjør forholdet mellom den etniske majoriteten og minoritetene stadig surere. Strømmen må snus før vi trekker hverandre ned til uante dybder av lavmål. Men dette krever at vi kan holde to tanker i hodet på en gang.

Å være neger i Norge

Tidligere i år: Demonstrasjon på Youngstorget til støtte for Ali Farah, mannen som ble slått helseløs av en tilfeldig pøbel for så å bli forlatt etter å ha blitt kalt "svin" av helsepersonellet, samt for Obiora, mannen som ble drept(!) av Trondheim-politiet.

To morbide brudd på hva folket forventer seg av sine offentlige tjenester, med svarte som ofre i begge tilfellene. Vi protesterer mot at dette skjer, vi vil ikke la det gå ubemerket hen. Hva får et ambulansepersonell til å opptre så til de grader uprofesjonelt og umenneskelig? Oppmøtet er relativt bra, i aktivist-sammenheng. Men hvorfor når ikke denne begivenheten inn til større deler av byens befolkning, hvorfor forblir det en sak hovedsakelig for aktivistmiljøet? Vi husker fakkeltogene landet over da Benjamin Hermansen ble tatt av dage av et par forvirrede nazi-ynglinger. Det kunne man reagere mot, reinspikka rasisme. Hvorfor vil man ikke ta like stort tak i Obiora- og Ali Farah-saken? Uansett hvor tragisk og jævlig Hermansen-drapet var, skulle man kanskje tro at offentlige overgrep/misgrep av slikt alvor som i årets saker var mer presserende å rette opp, viktigere å ta et oppgjør med, enn et par skarve nazister ingen liker (og som rettsvesenet straks fikk tatt hånd om i alle fall)?

Folk har vegret seg mot å se noe inn i disse sakene. Det er en fornærmelse mot det norske folk å skulle se noe mer enn isolerte tilfeller i dem, å skulle antyde at de sier noe om forholdene her i landet, at de angir en tendens som det er grunn til å skrike opp om. *Tendensen til å se svarte mennesker som farlige forbrytere eller som umoralsk skitt. Tendensen til å behandle et menneske forskjellig ut i fra ytre karakteristika.* Folk vil ikke høre det. "Vi er gode nordmenn, vi har tatt imot somaliere og krigsofre, vi er ikke rasister. For en utakknemlighet å kritisere vårt storsinn." "Ali Farah hadde neppe fått ambulanse i Somalia, hadde han vel?" "Nå begynner vi nordmenn å bli mektig lei av all denne politiske kor-

rektheten som vi tvangsfores med. Vi er ikke rasister, men vi klarer ikke flere somaliske gangstere og voldtektsmenn." "Er det rart vi ikke kan omgås våre nye landsmenn, slik som de til stadighet vil begrense handlefriheten vår?"

Men aktivistene hevdet aldri at nordmenn flest gjerne dreper en neger på gata. Poenget i Ali Farah-saken var at ambulansepersonellet oppførte seg på en uforsvarlig måte som avkrevde reaksjon, (og hadde det vært et blekantsikt

Ali Farahs kone Kohinoor Nordbergs aksjon høyt nok.

Ingen kan vite hva som foregikk i hodene på ambulansepersonellet (bortsett fra dem selv), men deres (mangel på) handlinger var alvorlige nok til at de ikke kunne få gå usett forbi.

Indirekte rasisme?

Jeg ønsker å presisere: Slik episoden skissertes i forrige avsnitt, dreier det seg ikke nødvendigvis om uttalt, ideologisk fundert rasisme. Vi trenger ikke tro at disse ambulansefolka er gjennomførte rasister i alle situasjoner i livet for å anerkjenne det de gjorde som rasistisk praksis. Ambulansefolka kan godt være

årsaken var hans somaliske utseende. Om grunnen ikke var direkte rasisme (noe vi ikke kan vite), må vi tillate oss å spekulere i begrepet indirekte rasisme. Indirekte rasisme ligger i forhold som, selv om de ikke hviler på en direkte rasistisk forståelse, medfører forskjellsbehandling på grunnlag av (såkalt) rase i praksis.

Holdningen ambulansegutta utgydde: "Vi ser en somalier i Oslo, han har vært i slagsmål, ergo er det en sak for politiet, ikke for helsepersonellet." "Ser vi en svarting komme opp i problemer i Oslo, har han nok seg selv å takke, og har ikke krav på vår hjelp." Er ikke dette nok til å spørre seg om raseproblematikk er inne i bildet? Er ikke dette forskjellsbehandling på grunnlag av rase?

Hverdagsrasismens skalkeskjul

Mye tyder på at det ovenstående er en riktig beskrivelse av Ali Farah-saken. At man da påpeker et slikt tilfelle av rasisme, om enn kanskje (og her bør man nok la tvilen komme tiltalt til gode) rasisme av en indirekte art, er ikke å henfalle til politisk korrekthet. Det er ikke å lukke debatten ved å kreve fritak for indignerende yringer. Det er å peke på en praksis som i verste fall krever liv!

Den type indirekte rasisme det her er snakk om, som vi gjerne kan kalle hverdagsrasisme, og politisk korrekthet er heller ikke gjensidig utelukkende størrelser. Det er ikke slik at forekomsten av den ene i et samfunn demper forekomsten av den andre. Snarere tvert imot. Etter at den politiske korrekthet for alvor har begynt å gjøre seg gjeldende innenfor

rasismedebatten i Norge, har den gitt ved på bålet for hverdagsrasismen. De siste årenes press mot ytringsfriheten og krav om sensur har som seg hør og bør satt folk i kampstemning mot politisk korrekthet, men det synes dessverre som om man i kamprusen også mister målet av syne og forveksler venn med fiende. Hverdagsrasismen får slippe til der den ellers aldri ville blitt tolerert. Liksom den politiske korrektheten har

IKKE KVÆL MÆ

Æ E BARE SOMMERBRUN

som var blitt forlatt på denne måten hadde man også reagert med harme), og at man etter å ha bevitnet en slik episode spør seg: Hvorfor skjedde dette? Er det slik at Ali Farah straks ble tatt for å være et problembarn og en trussel fordi han var somalier, og at dette fikk helsepersonellet til å miste besinnelsen og dømmekrafta? I så fall må saken tolkes som et eksempel på rasisme i praksis. Og i så fall kan man ikke støtte

vennlige karer som ellers ikke har problem med å omgås både blåmenn og rødhuder. De trenger på ingen måte å være bærere av en ideologi som hevder rasemessig overlegenhet. *Muligens* gjør vi dem en stor urett om vi kaller dem rasister. Det forhindrer ikke den bange anelsen om at det der og da, i Sofienbergparken, manifesterte seg en rasistisk praksis. En mann ble ikke behandlet som en fullverdig borger, og

funnet sin grobunn i misforstått anti-rasisme, spirer nå hverdagsrasismen under dekke av kampen mot politisk korrekthet. Når et tilfelle av virkelig rasistisk praksis viser seg, som i Ali Farah-saken, tas reaksjonene for å være politisk korrekthet.² Men å kalle Kohinoor Nordbergs aksjon for politisk korrekt, eller omvendt rasistisk, blir i lys av saken fullstendig perverst.

Politisk korrekthet

Dette kommer fra en skribent (undertegnede) som er svært uroet av politisk korrekthet blant så vel minoritetsforkjempere som feminister. Politisk korrekthet er et virkelig problem, og et alvorlig sådan. Forestill deg et samfunn hvor man ikke får fornærme verken afrikanere, jøder, arabere, kvinnelige muslimske lesber, transvestittiske fargede krøplinger med spiseforstyrrelser osv. Man ender opp med en svært tam omgangsform hvor "normalitet" blir det avgjørende kriteriet for mellommenneskelig respekt. Det som hevdes å være respekt for mangfold blir gjennom sin autoritære knebling av utenforstående selv den største trussel mot mangfoldet. Ingen kan være unormale i andres øyne, ingen kan være spesielle. Alle er like "normale" som alle andre. Det er denne tendensen jeg frykter ved den politiske korrektheten, langt mer enn paranoid skrekfantasier om islamistiske statskupp i Vesten (som nasjonalronkerne gjerne maner frem).

I norsk sammenheng er det viktig å påpeke at det ikke er tegn på rasisme når folk spontant reagerer mot begrensninger i språket eller mot tukling med åndsverk. Heller ikke er det rasisme å kritisere religiøse doktriner og/eller praksis. Om denslags påstander vinner hevd, lider vi under politisk korrekthet på sitt mest avskyelige. Å ville stoppe slike diskusjoner av respekt for den gjeldende minoritet, er å gi minoriteten monopol på diskusjonen av egne

verdier. Å nekte sine medmennesker en mening om ens egne aktiviteter kan kun bidra til å bygge stengsler folk imellom. 3

Men derfra å se politisk korrekthet i enhver påpekning av rasistiske forhold, enhver mistanke om rasisme i praksis, og selve forestillingen om at en rasistisk praksis kan ytre seg indirekte, som et resultat av frykt eller arroganse snarere enn som uttrykk for en erklært ideologi; det er å bruke motstanden mot politisk korrekthet på en falsk måte. Det vitner om en fullstendig blindhet for hva rasisme er og hvor den tar sin næring fra. Det er å sette opp nye politisk korrekte grenser (på vegne av majoriteten denne gangen), som er ment å hindre, snarere enn å stimulere til, kritikk og opprør. Selvfølgelig vil etniske minoriteter ta dette som et fiendtlig tegn.

To tanker i samme hode

Dog er jeg overbevist om at slike uslag av hverdagsrasisme ikke kunne fått den samme vind i seilene om ikke den legitime reaksjonen mot politisk korrekthet allerede hadde satt så mange nordmenn i kampstemning mot minoritetskrav og anti-rasistisk propagandering. Politisk korrekthet forer

Liksom den politiske korrektheten har funnet sin grobunn i misforstått anti-rasisme, spirer nå hverdagsrasismen under dekke av kampen mot politisk korrekthet

hverdagsrasismen, akkurat som hverdagsrasismen forer den politiske korrektheten. De to vokser ved å spise av hverandre, de er et grotesk ektepar hvis tilværelse går ut på å plage og pine hverandre med nebb og klør. Den politisk korrekte ser rasisme i alt og alle, hverdagsrasisten ser ikke sitt eget tunnelsyn for bare politisk korrekthet. For å komme ut av uføret må vi anerkjenne begge problemene. Vi må ta tak i sammenhengen mellom dem og slåss mot hele faenskapen. Bare slik unnlater vi å gi næring til monsteret vi ønsker å bekjempe. De to fenomenene er ikke våpen vi kan benytte mot hverandre

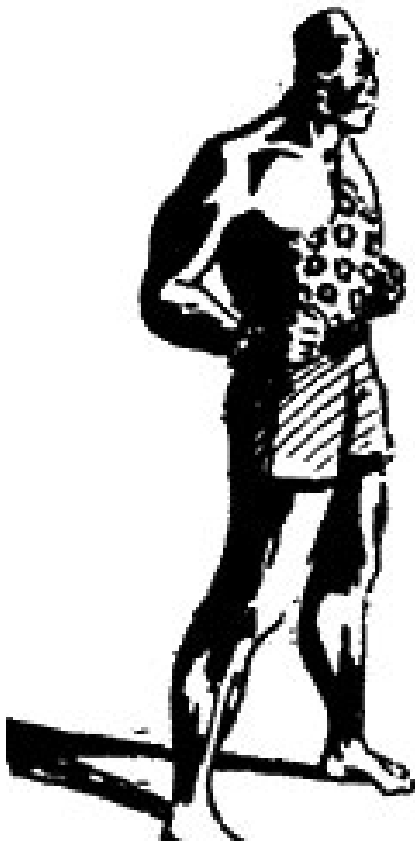
i kampen, de er hverandres livsgrunnlag. Derfor må vi fra nå av kunne holde to tanker i hodet samtidig.

Den gemene hop er (nærmest per definisjon) aldri først til å hevde nye tanker, så oppfordringen går i stor grad til anti-rasistene (og andre minoritetsforkjempere) selv. Å bekjempe rasisme innebærer også å be den politiske korrektheten dra til helvete. Denne forståelsen må inn i anti-rasistenes egne rekke, ellers dras vi ned

malstrømmen fortere og fortere, inntil vi når den fortapte kirkegård på bunnen av hat og fornedrelse. Der stinker det død.

Lothar Langpanne

Raseren retoriker

(Fotnøtter)

1 Indirekte rasisme kan være av systemisk art. I USA gjør for eksempel bomønsteret (som har røtter i direkte rasistisk praksis) at langt flere svarte lever i urban fattigdom, og følgelig råker i fengsel, enn hvite. Dette stimulerer rasekonflikter. Indirekte rasisme kan også ses på som en slags fremmedgjøring: Når mennesker ikke klarer å relatere til folk med en annen hudfarge grunnet frykt eller arroganse, er det ikke lett å omgås hverandre på gata. En slik fremmedgjøring overfor mennesker av annen etnisk opprinnelse, gir seg gjerne uttrykk i "hverdagsrasisme",

forskjellsbehandling uten helt å være klar over det.

2 Mønsteret er kjent fra USA, hvor man på den ene siden kan miste jobben for å ytre seg litt forkjært eller direkte om forholdet "rasene" imellom, og på den annen side rasismen viser seg indirekte i alt fra fengselsvesen og lovverk til byplanlegging. Forsvarer man en åpen og avslappet holdning til førstnevnte problematikk anklages man for å være rasist, og påpeker man den sistnevnte, er det alltid noen rotehuer som stempler deg "politisk korrekt". Det er en latterlig diskurs å ta del i.

3 Det er en markant forskjell på å kjempe for muligheten til å definere seg selv / å slippe til med sin egen selvforståelse i offentligheten, og det å kreve enerett på en slik fremstilling. Kort sagt er det dette som skiller frihetlig minoritetskamp fra totalitær anlagt politisk korrekthet. Tar man dette poenget, forstår man hvor jeg vil med denne artikkelen.

Videre lesning:

Fahrenheit 451 av Ray Bradbury

The Black Album av Hanif Kureishi

Radical Chic & Mau-Mauing the Flak Catchers av Tom Wolfe

The Prisoner of Sex av Norman Mailer

Hvem er teitest i landet her?

Estlands sångartradition får eget museum

Estlands frigjørelse från Sovjetunionen brukar kallas den sjungande revolutionen. Få saker har hållit samman det estländska folket genom århundraden av främmande förtryck som dess starka sångartraditioner. Nu kan alla som besöker den kända universitetsstaden Tartu, vars högsta lärosäte grundades av Gustav II Adolf år 1632, bekanta sig med sångens betydelse i Estland genom ett besök på Tartu sångfestivalmuseum.

Det nya museet är nämligen helt dedicerat åt den estländska sångfestivaltraditionen och här berättas historien om hur sångfestivalerna utvecklas genom århundraden och vad de betytt för det estländska folket. Två specialutställningar, Sångens kraft och Teaterns födelse tar besökarna tillbaka till de första sångarfestivalerna och till den första estländska kulturföreningen, "Vanemuine", som var föregångaren till den nationella teatern i landet

Øko-krisa

Vekstgrenser og politikk

I løpet av det siste året har debatten om hvorvidt økonomisk vekst er forenlig med naturvern trengt seg helt opp til tabloidavisenes overflatiske spalter, og til og med toppolitikere fra det Kongelige Norske Arbeiderparti har begynt å uttale seg kritisk til brutto nasjonalproduktets diktatur. I den anledning har Gateavisa fisket fram en artikkel fra den obskure publikasjonen Grønt pari i Norge? (red. Jan Bojer Vindheim) fra midten av 80-tallet, hvor professor Sigmund Borgan gjør rede for konflikten mellom vekst og vern i strengt vitenskapelige termer.

Tro det eller ei: Artikkelen som etterspør økologisk systemtenkning i politikken er fremdeles hyperaktuell. Når skal disse innsiktene følges opp i konkret politisk handling? Hva skal til for at vi innretter produksjonen og konsumet etter det globale økosystemet vi er en del av? Ønsker vi å leve innkapslet i en snever økonomisk vekstideologi som forsurer elver og innsjøer, utrydder dyrearter, dreper skogene, og gjør oss til slaver av siste mote? Hm?

Prof. Sigmund Borgan

Om produksjonsmidlene

Produksjonsmidlene eller produksjonsfaktorene delte de første sosialøkonomene i tre hovedgrupper. De kalte dem *natur*, *arbeid* og *kapital*. Kapital var fellesnavnet på alle menneske-skapte produksjonsmidler som verktøy, maskiner, bygninger, veier, transportmidler osv.

Gjennom den tiden sosialøkonomi har vært et eget fag og studium, har det vært skiftende oppfatninger om hvilken av de tre produksjonsfaktorene som er den viktigste. I en av de første sosialøkonomiske "skoler" var naturen påstått å være den viktigste - og kanskje den eneste - verdiskapende produksjonsfaktor. I en seinere periode ble menneskearbeidet "opphøyet" til den samme posisjon. Bare menneskearbeid kunne skape verdier. Og om det var de liberalistiske og sosialistiske økonomer enige.

Etter den andre verdenskrigen, og under påvirkning av den meget raske teknologiske utviklingen på grunnlag av anvendt naturvitenskapelig forskning og utvikling (FoU), har vi så opplevd at det er blitt moderne å se på de menneskeskapte tekniske og teknologiske innretninger som den viktigste verdiskapende faktor. Omkring 1960 skrev en tysk forfatter at "mennesket lever stadig mer av teknikken, og stadig mindre av naturen". Bare gjennom FoU-skapt ny og mer "effektiv" teknologi vil, etter dette synet, nasjonene og menneskeheten kunne løse sine problemer og kriser, og nå stadig høyere stadier av velstand, kultur og livsstandard.

Men å påstå at én av de tre hovedtyper produksjonsfaktorer er den viktigste, vitner om mangel på forståelse av hvordan ting og forhold er i virkeligheten. For i all materiell produksjon er alle de tre produksjonsfaktorene like nødvendige. Uten natur eller naturressurser hadde vi ikke råstoffer å lage noe

av med vår arbeidskraft og teknologi. Heller ikke var det energi til å drive de tekniske innretningene. Uten menneskearbeid ville det ikke bli skapt verken forbruksgoder eller teknologi, om det var aldri så rikelige mengder naturressurser å hente råstoffer og energi fra. Uten tekniske hjelpemidler, skapt ved oppfinnelser og naturvitenskapelig FoU, ville vi ikke klare å lete opp og utvinne de stadig økende mengder naturressurser det er nødvendig å bruke, for å skaffe levemåte til en folkemengde som øker med eksplosjonsfart, og til det økende sløseforbruk vi har i de økonomisk mest velstående sosialgrupper og nasjoner.

Mer nærliggende enn å diskutere hvilken produksjonsfaktor som er den viktigste, burde det i vår tid være å forstå og drive opplysning om hvordan de tre hovedgrupper produksjonsfaktorer

samvirker, og hvorfor mer eller mindre av den ene får betydning for hvor mye som behøves av de andre.

Først er det viktig å forstå at det er teknologien som bestemmer arbeidskraftens produktivitet, og dermed en gitt arbeidsstyrkes kapasitet. Det neste viktige å forstå i vår tid, er at full utnyttelse av en arbeidsstyrkes produksjonskapasitet - det som kalles full sysselsetting i politikernes språkbruk - avhenger av om det kan skaffes nok naturressurser til å forsyne produksjonsanleggene med råstoffer og energi til drift av de tekniske innretningene. Når den teknologiske FoU øker arbeidsproduktiviteten, kan vi ikke ha full sysselsetting og full kapasitetsutnyttning i våre vareproduserende næringer uten at vi øker mengdene råstoffer og energi i samme fart som den teknologiske FoU øker arbeidsproduktiviteten.

Men for å få økte tilførsler av naturråstoffer og energi, må det være teknologisk framgang. Etter hvert som de lettest tilgjengelige naturressurser blir utnyttet og oppbrukt, kreves det stadig mer teknologisk FoU for å få lett opp og utvunnet nye naturressurser under stadig vanskeligere og farligere forhold. Det er slik ny teknologi som nå i den siste firedel av det 20. århundre har gjort fattiglandet Norge til en oljenasjon som ligger på verdenstoppen i materiell velstand, og til en industrinasjon som anvender enorme mengder vasskraftprodusert elektrisk energi.

Om grensene for fortsatt industriell vekst

Jeg har nå sett på én ufrakommelig forutsetning for at vekst i materiell produksjon og velstand skal kunne fortsette: Den forutsetningen at vi stadig må oppdage og utvinne mer naturressurser fra forekomster som før var ukjente eller utilgjengelige. For dette trenger vi en stadig mer avansert, komplisert og ressurskrevende teknologi.

Men denne veksten kan umulig fortsette i all framtid. Før eller seinere - avhengig av hvor dyktige vi er til å utforske og produsere ny og mer effektiv teknologi - vil det ikke være mer

Flodbølgen er over oss

ubrukte naturressurser igjen å oppdage og utvinne på vår klode. Hvor lang tid som er igjen før vi når denne ytterste grense, er det ingen som vet. Men vi vet at jo dyktigere vi blir til å drive FoU for å skaffe mer effektiv teknologi, og jo mer vi bruker den FoU-skapte teknologien til å finne og bruke opp naturressursene, jo forttere kommer vi også til grensen for fortsatt vekst. Men det er også slik at jo vanskeligere det blir å få tak i de ennå ubrukte naturressursene, jo mer av det vi produserer må vi bruke for å forsyne produksjonsapparatet med råstoffer og energi. Tenker vi i fysiske størrelser, og på energiforsyningen til produksjonsapparatet, vil det koste sta-

Vi kan i fantasien se for oss at det utenfor varehusene er stilt opp søppelkonteinere hvor kundene kan legge fra seg det de har kjøpt inne i butikken like før, i stedet for at de tar det med seg heim og legger det i sine egne søppeldunker etter noen dager eller måneder.

dig mer energi å få tak i den ennå ubrukte energien i de mer vanskelig tilgjengelige forekomster.

Under økonomisk-politiske systemer som de vi nå har i de industrielle land i både vest og øst, ser det ut som om det er fullt mulig at vi kan fortsette å bruke ny teknologi til å lete opp og utvinne naturressurser, selv om netto-gevinsten blir null og negativ. Når netto-gevinsten blir negativ, betyr det at vi bruker mer naturråstoffer og energi til å produsere og drive den nye teknologien, enn mengdene nye råstoffer og energi vi får tak i fra de mer og mer marginale forekomstene. I slike tilfelle kan ikke en lete- og utvinningsvirksomhet begrunnes med at den øker den materielle velstand for noen som forbrukere. Andre mål er da tillagt større vekt som f.eks. det å holde arbeidsledigheten nede, eller rett og slett bare å finne på noe som skaffer anvendelse for FoU-skapt teknologi som ellers måtte sendes på skrapfyllingen rett fra laboratoriene, verkstedene og fabrikkene.

I det som her nå er nevnt skjer det i vår tids industrialiserte samfunn en enorm sløsing med naturressurser som vi i egentlig forstand, ved hjelp av vår teknologi, røver fra såvel våre naturomgivelser som våre etterkommere.

De grenser for industriell vekst som ligger i at vi ved hjelp av vår stadig mer effektive teknologi kan nærme den fortsatte vekst ved en stadig videregående oppbrukning og utpining av naturressursene, er kanskje ikke så lett å få øye på, og å bli opptatt av, så lenge det ennå er mer igjen å bruke opp og utpine. Men det er disse grensene oppmerksomheten først og fremst må rettes mot både i undervisning, folkeopplysning og i politisk arbeid hvis vi skal ha et realistisk håp om å få tilpasset våre materielle krav, våre produksjonsvirksomheter og politiske systemer til det naturressursene og naturmiljøet tåler.

Dette var ikke forstått da den "grønne bølgen" ble plasket opp i åra rundt 1970. I beste fall var det dårlig forstått av naturøkologene, og de politiske partiene skrev sine programposter om natur- og miljøvern i barnslig uvitenhet om at jo mer vi vil ha av industri og industrivekst, jo mindre vekt må vi

legge på å verne naturressursene mot overforbruk og utpining og naturmiljøet mot forsøpling og forgiftning. Det var ikke forstått at økonomisk vekst, slik veksten hadde foregått etter andre verdenskrigen, hadde økt uttapping og overforbruk av naturressurser som forutsetning, og økt naturforurensning som konsekvens.

Det partipolitiske slagordet "vekst og vern" var en av de klareste demonstrasjoner av uvitenheten. I det partipolitiske miljø var det ikke mer enn noen få som forsto at vekst og vern var et villedende og urealistisk slagord, og at det burde vært vekst *eller* vern.

Venstre var antakelig det partiet som

hadde prosentvis de fleste medlemmer og velgere som skjønte at det måtte *velges* mellom vekst og vern og at vernet måtte komme foran veksten dersom vi skulle ha et realistisk håp om å avverge store kriser og sammenbrudd i løpet av noen tiår framover. Men i ettertid viser det seg at disse var i mindretall også i Venstre. De fleste av partiets medlemmer og velgere trodde, som de fleste som stemte på andre partier, at vekst var nødvendig for å få midler til å finansiere vernet. Partiets representanter på Stortinget greide aldri å bestemme seg for hvordan de skulle velge mellom

vekst

og vern. Når det skulle stemmes i enkeltsaker, kom de stadig i den Gyntske stillingen at de protesterte for all verden, men ble med på ferden, i saker hvor det som ble vedtatt var i konflikt med partiets "grønne profil".

Den teknologiske FoU fører oss også mot andre grenser, som vi skulle kunne anta var lettere å se for politikere og økonomer. En slik grense har vi på markeds- eller avsetningssiden av den industrialiserte og kommersialiserte markedsøkonomien. Den består i at det ikke blir nok kjøpekraftig etterspørsel etter alt næringslivet produserer dersom det skal bruke den mest moderne FoU-skapte teknologi som finnes til enhver

tid, samtidig som det skal være full sysselsetting for hele den arbeidsføre befolkning.

Når full sysselsetting skal kombineres med bruk av den til enhver tid mest produktive teknologi, øker produksjonskapasiteten like fort som arbeidsproduktiviteten. For at hele kapasiteten skal kunne nyttes i markedsøkonomisk lønnsom produksjon, må den kjøpekraftige etterspørsel øke like fort og mye som produksjonskapasiteten.

Av dette skjønner vi at mangel på kjøpekraftig etterspørsel for alt næringslivet produserer, når det bruker den mest moderne og arbeidsproduktive tekno-

logi, enten må føre til overflødig arbeidskraft eller til overproduksjon og ulønnsomhet i bedriftene.

I dag vet alle økonomer og politikere at det er mangel på kjøpekraftig

etterspørsel som er den mest direkte årsak til at bedriftert går konkurs og legges ned, og at mye uhørt kvalifisert arbeidskraft blir lediggjort. Men bak dette ligger årsaken i at den teknologiske utviklingen har økt arbeidsproduktiviteten raskere enn økningen i den kjøpekraftige etterspørsel.

Mangelen på kjøpekraftig etterspørsel skyldes *ikke* at verdens befolkning har fått dekket selv sine mest nødvendige materielle behov. Det er den skjeve fordelingen av kjøpekraften

og bekymringsfullt. Dette gjør de da også ved alle anledninger. Men i den praktiske markedsøkonomi og økonomiske politikk blir det det kjøpekraftige marked, som utgjøres av en stadig minkende andel av verdens befolkning, produksjonen drives for, og markedsføringen og reklamen innrettes etter.

For å få solgt mer til dette kjøpekraftige markedet, må kundene fristes med produkter med "nyhetsverdi", "annerledesvarer" og hva de nå kalles i reklamebyråene, informasjonsavdelingenes og massemedienes fordummende folkeopplysning. Jo raskere det kommer en ny FoU-skapt teknologi, som øker produksjonskapasiteten og fordrer økt forbruk av naturråstoffer og energi, jo mer må de kjøpedyktige kundene smigres og lures til å kjøpe, samme hvor tåpelig, skadelig og livstruende det de kjøper kan være.

Om noen tviler på at dette er en noenlunde riktig framstilling, er det nok å minne om at myndighetene i de fleste industriland og overnasjonale organer for lenge siden har funnet det nødvendig å vedta lover, regler og massevis av resolusjoner, og bygge opp store og dyre byråkratier for produktkontroll og andre vern for kjøperne mot villedende reklame, pågående salgsfolk og skadelige og helsefarlige varer. Slikt ville jo ikke være nødvendig hvis det ikke ble produsert og markedsført andre ting enn de kundene har bruk for og nytte av.

For å holde disse underlige økonomisk-politiske systemer ved like fra år til år eller fra dag til dag, er det helt nødvendig å bruke mer og mer av produksjonskapasiteten til framstilling av varer for de kunder og markeder som disponerer mest kjøpekraft. Men disse kan nødvendigvis ikke kjøpe mer hvis de ikke kvitter seg med det de har kjøpt før, og det etter stadig kortere brukstid. De mengder de kjøper og de mengder de sender fra seg som skrot og avfall, må over noen år være omtrent like store. Alt må bli skrot og søppel etter kortere og kortere tids bruk. Slik blir forholdet mellom en gjenstands bruksverdi og avfallsdel stadig mindre.

Det går mot en grense hvor tiden mellom kjøp og deponering på søppelfyllingene eller andre steder ute i naturen er null. Vi kan i fantasien se for oss at det utenfor varehusene er stilt opp søppelkonteinere hvor kundene kan legge fra seg det de har kjøpt inne i butikken like før, i stedet for at de tar det med seg heim og legger det i sine egne søppeldunker etter noen dager eller måneder.

For ikke mer enn et par generasjoner siden var det vanlig at alt som kalles varige forbruks-goder og verktøy og redskaper for produksjon gikk i arv fra foreldre til barn så lenge det kunne repareres. Da var bruksverdien stor og skrapdelen liten. Da var det ikke nødvendig med store offentlige søppel- og begravelseplasser hvor husholdninger og bedrifter kunne kvitte seg med sine brukte ting for å få plass til nye i sine boliger og produksjonsbygninger.

I avfallsproblemet har vi en tredje

mellom rike og fattige land, og mellom de mest og minst velstående innen nasjonene, som stiller i stand den økonomiske tåpeligheten at mange dømmes til sult og elendighet mens andre ikke med den største fråtsing og sløsing fomår å gjøre seg fornuftig bruk av alt produksjonslivet frister med.

Gjennom de makt- og konkurranseforhold de politiske systemer og ledere har latt utvikle seg, er den kjøpekraftige del av verdens befolkning blitt mindre og mindre, relativt sett. Den ikke kjøpekraftige del blir større dag for dag. Økonomer og politikere vet at slik er det, men kan ikke gjøre mer med det enn å snakke om at det er sørgelig

grense for vekst i materiell produksjon. Alt vi henter fra naturen, og bruker som råstoffer og energi, må før eller seinere gå tilbake til naturen som avfall og forurensninger. Når disse mengdene blir for store, skaper de miljøskader og katastrofer. Miljøskadene og forurensningene øker i samme tempo som økningen i de mengder naturressurser vi bruker som råstoffer og energi i våre produksjonsprosesser. Forurensningsmengdene er et godt mål på størrelsen av de deler av produktene som ikke har bruks- og nytteverdi, men bare er skrap og avfall. Vi kan også betrakte forurensningene og de problemer de skaper som kostnader ved å holde den økonomiske vekst ved like, og for å gi anvendelse for den nye teknologien som skapes av FoU. Forurensningene har markedsverdi eller pengemessig salgsverdi, men ingen bruksverdi.

Når avfallet kommer i former og mengder som naturen ikke har evne eller kapasitet til å bryte ned, får vi økologiske katastrofer. Eksempler på slike er det blitt rikelig av etter hvert. Skogdøden i Senral-Europa, og spredningen av den, har nå et par år gitt anledning til mange og store avisoverskrifter. Våren 1986 er den for en tid kommet i skyggen av virkningen av kjernekrakthavariet i Ukraina. Forsurningen av våre vassdrag, som fort sprer seg over hele Skandinavia, har pågått så lenge at den tas som noe normalt av både politikerne og opinionen. I stedet for å arbeide helhjertet for å få redusert de mengder naturråstoffer og energi som i økende omfang omformes til avfall og naturforurensninger, velger vi å kjempe mot forurningen av vannet og fiskedøden med kalking.

Alt etter hvor vi har våre personlige faglige, økonomiske og prestisjemesige interesser, kan vi delta engasjert

dene og miljødeleggelsene å øke med eksponensiell hastighet.

Aldri før i historien har mennesket hatt en så stor sum av kunnskaper som nå. Men fordi denne summen av kunnskaper er fordelt som spesialist- og ekspertkunnskaper på myriader av små delområder, har vi heller ikke noen gang før forstått så lite av vår avhengighet av naturen og naturmiljøet som i vår samtid.

Et grafisk systembilde

En av de mest utbredte villfarelser i vårt id er at det er nødvendig å drive mye mer forskning på stadig flere delområder for å skaffe nok kunnskaper til å fatte fornuftige politiske beslutninger i planleggingen for tida framover. Så lenge vi fortsetter i denne villfarelsen, mister vi imidlertid mer og mer av evnen til å tenke helhetlig, og dermed til å forstå hvor langt vi kan gå på utvalgte delområder før vi skritter over sammenbrudds- og katastrofegrensene. Det politikerne og den opplyste allmenhet mest mangler av kunnskaper og innsikt i vår tid, er ikke mer kunnskaper og nyheter om emner det er forsket på hver for seg, og tatt ut av den økologiske, økonomiske og sosiale sammenheng, men først og fremst enkle og lettfattelige oversiktsbilder som forteller hvordan ting i naturen, produksjonen, forbruket og samfunnslivet henger sammen gjennom strømmen av stoffer og energi.

En slik helhetsillustrasjon av aller enkleste sort er gitt i figuren nedenfor.

Her er det økonomiske system (som omfatter produksjonsvirksomhetene og forbruket) stilt sammen med naturen. Fra naturen henter det økonomiske systemet sine råstoffer og energien, som det omformer til produkter.

Alle produkter skal etter forutsetningene ha en bruksverdi, og når denne er tatt ut, går resten tilbake til naturen som avfall, skrot og forurensninger.

Figuren viser at så lenge vi bare interesserer

oss for en utvalgt og avgrenset del av økonomien, og bare tenker på hvordan den skal vokse, vil vi skjønne lite av at naturens kapasitet er begrenset både som leverandør av råstoffer og energi, og som mottaker av avfall.

Men figuren viser også at jo mer det økonomiske system vokser, og jo mer av det produserte som blir avfall, jo raskere tømmer vi ut naturens råstoff- og energitilgang, og jo mer overbelaster vi naturens evne til å omgjøre avfallet til ikke miljøfarlige stoffer. Når den økonomiske vekst manifesterer seg i at forbruksgjenstander og tekniske produksjonsmidler får kortere og kortere brukstid, jo mer råstoffer og energi må naturen yte til det økonomiske system,

og jo mer må den tvinges til å motta av avfall og forurensninger.

I figuren er naturressursene delt i ikke fornybare og fornybare stoffer. De to gruppene kalles også henholdsvis lagerressurser og reproduksjonsressurser.

Gjennom det meste av menneskenes historie er det nesten utelukkende fornybare ressurser som er brukt til råstoffer og energi i materiell produksjon. Først for omkring 200 år siden ble det utviklet en teknologi som gjorde det mulig å supplere naturens fornybare ressurser med ikke fornybare lagerressurser. Det begynte med dampmaskinene, og har siden fortsatt med eksplosjonsartet fart. I de mest industrialiserte land er det lagerressursene som nå skaffer de største mengder råstoffer og energi til de økonomiske systemer. Dette gjelder til og med i jordbruket og matproduksjonen. I det moderne jordbruk i den industrialiserte verden

I det moderne jordbruk i den industrialiserte verden brukes det flere ganger større energimengder i jordolje til å drive jordbruksproduksjonen enn energimengdene i de næringsmidler jordbruket produserer.

brukes det flere ganger større energimengder i jordolje til å drive jordbruksproduksjonen enn energimengdene i de næringsmidler jordbruket produserer. Dette nye og moderne jordbruket har erstattet det gamle og tradisjonelle, hvor all matproduksjon ble drevet med solenergi og andre fornybare ressurser i jorda og menneskers og dyrs muskelkraft.

Om å forstå ressursøkonomi

I faglitteraturen og undervisningen ved høyskoler og universiteter er det blitt temmelig mye som puttes inn under fagbetegnelsen ressursøkonomi. Mye av det tar slett ikke sikte på å gi innsikt i - og forståelse av - de grunnleggende sammenhenger mellom de økonomiske systemer og natursystemene. Når ressursøkonomi behandles av tradisjonelle sosialøkonomer, blir naturressursenes uttømmelighet og naturens tåleevne for forurensninger, oversett. Når ressursøkonomi doseres av naturvitenskapelige økologer, er de mest opptatt av vern av spesielle deler av natursystemet. En ikke uvanlig oppfatning blant disse økologene er at økonomisk vekst er nødvendig for å få penger til å finansiere de til enhver tid mest påtrengende tiltak mot naturødeleggelse og forurensning og forgiftning av naturmiljøet. Et utslag av denne måten å tenke på, er det når norske økologer og naturvernere anbefaler bygging av gassdrevne el-kraftverk for å unngå regulering av flere vassdrag.

Ved å tenke slik lærer vi imidlertid ikke ressursøkonomi fra grunnen av. Det fordrer at vi først må bli fortrolige

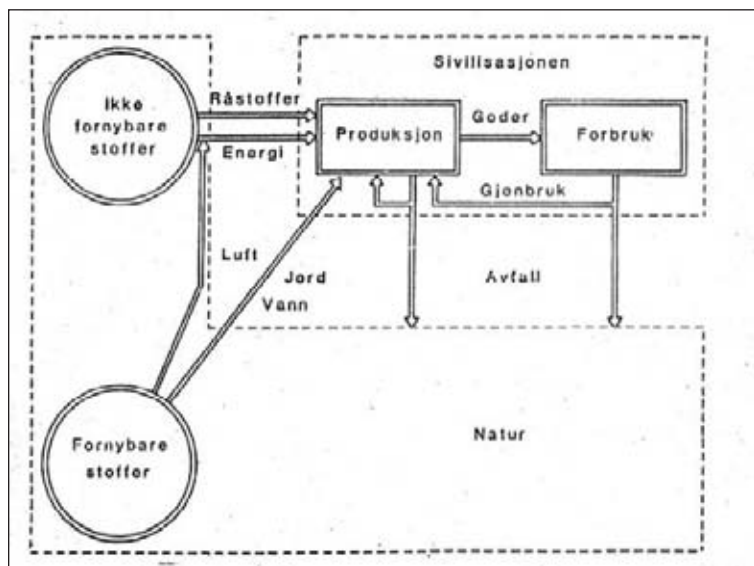
med de sammenhenger og den gjensidige avhengighet det er mellom veksten og vekstmåten i det økologiske system og behovet for naturressurser og "produksjoner" av naturforurensning. Før vi har denne forståelsen, vil spesialiserte eksperter, enten de kaller seg økonomer, ingeniører, agronomer eller økologer, kunne fortsette å innbille allmennheten og politikerne at kortsiktig økonomisk vekst og langsiktig natur- og miljøvern er forenlige mål og verdier.

Greier ikke en mer dyptgående ressursøkonomi å forklare for allmennheten og de politiske beslutningstakere at disse to ting er uforenlige, er det lite eller intet håp om at vi skal greie å avverge alle de mange katastrofene som den teknologiske FoU og bruken av denne FoU i de økonomiske systemer har bygget opp til.

Vi trenger en annen samfunnsøkonomisk modell

Når vi har forstått at det er en uløselig konflikt mellom de økonomiske systemer som har fortsatt produksjonsvekst som hovedmål, og et system som legger hovedvekten på et virkelig, langsiktig natur- og miljøvern, blir det neste å tenke på hvordan det økonomisk-politiske system må forandres. Dette har noen få sanne ressursøkonomer vært opptatt av de siste 20-25 år {Husk: Artikkelen er skrevet i 1986. red.}. En av de konklusjoner disse er kommet til, er at vi må planlegge og handle etter andre verdimål enn de den tradisjonelle sosialøkonomien har brukt. Særlig viktig er det å få nedvurdert den verdien de nåværende økonomisk-politiske systemene - både i øst og vest - legger på en stadig økning av arbeidsproduktiviteten, og dermed på den teknologiske FoU. Vi må få helt andre mål for levestandard og velstand enn penger og kjøpekraft i en markedsøkonomi som den vi nå har, og disse verdimål må innbefatte de verdier som ligger i et langsiktig natur- og miljøvern.

En av de mest verdenskjente økonomer som har vært opptatt av dette, er amerikaneren Kenneth Boulding. Al

i diskusjonen om hvilke økonomiske virksomheter som forurenser mest og farligst. I denne diskusjonen deltar forskerne med stor frimodighet, og stiller sin ekspertise til tjeneste for forsvar eller kritikk av nesten hvilken som helst særinteresse. Mer enn noen gang før gjelder Descartes' observasjon fra først på 1600-tallet, at det ikke finnes noen mening så spesiell og sneversynt at den ikke blir understøttet av lærde personer. Men mens bransjefolk, politikere, organisasjoner og forskere krangler, undersøker, måler og analyserer, og med små og ukoordinerte tiltak hist og her prøver å redusere virkningen av hver sine interessante forurensninger, fortsetter de totale forurensningsmeng-

for 20 {idag:40 red.} år siden skrev han at et slikt nytt levestandardsmål måtte baseres på tanken at ubrukte reserver av naturressurser og minst mulig forurensnet naturmiljø er mer å foretrekke enn mye av det som i dag produseres for salg til kjøpekraftige kunder. Denne tankegangen må føre til at vi lærer oss å skille mellom en akseptabel levestandard, som betyr at vi har rimelig dekning av alle grunnleggende og livsnødvendige materielle behov, og en levestandard som fordrer stadig økt forbruk av naturråstoffer og energi, og dermed også gir økte naturforurensninger som et ufrakommelig biprodukt.

Dette er å snu den hittil nesten enerådende økonomiske filosofi på hodet. For denne rådende filosofien bygger jo på postulater at jo mer vi kan produsere, selge, kjøpe, bruke og kaste, jo høyere er også vår levestandard og livslykke. Etter denne filosofien er behovet for produksjonsvekst grenseløs, og derfor er det også at den rettferdiggjør enhver teknologisk nyskaping som gjør oss i stand til å lete opp og tappe ut alt som er av ennå ubrukte naturressurser på kloden i raskest mulig tempo.

I Bouldings "modell" blir dette snudd til målet og verdien å skaffe flest mulig (og selvfølgelig helst alle mennesker) en godetilgang som tilfredsstiller visse minimumskrav, og å gjøre dette ved å bruke minst mulig råstoffer og energi fra klodenes naturressurser. Særlig viktig blir det å minimere innsatsen av de ikke fornybare naturressurser, både for at de skal rekke til for flest mulig generasjoner etter oss, og fordi det er fra bruken av disse ressursene de største mengder miljøfarlige forurensninger kommer.

Når det gjelder de fornybare stoffene, kan de uten større betenkeligheter brukes opp til de mengder de selv årlig produserer i sine biologiske prosesser med solenergi som "drivkraft". Det er viktig at også menneskenes egen arbeidskraft hører med til disse

Vi må lære oss å skille mellom en akseptabel levestandard, som betyr at vi har rimelig dekning av alle grunnleggende og livsnødvendige materielle behov, og en levestandard som fordrer stadig økt forbruk av naturråstoffer og energi.

fornybare ressursene. Etter Bouldings modell" blir derfor noe av det mest tåpelige å gjøre mennesker arbeidsløse fordi dere fysiske arbeidskraft blir erstattet med mer "effektiv" teknologi og fossil energi fra de gjenværende forekomster av jordolje, uran til atomkraftverk osv.

Nålevende ressursøkonomer som Kenneth Boulding er langt fra de første i verdenshistorien som har tenkt slike tanker. For omkring 2500 år siden levde i Aten en original ved navnet Sokrates. Han påsto at måtehold er en hovedforutsetning for et velordnet og rettferdig samfunn. John Stuart Mill, som var en av det 19. århundres fremste økonomer og samfunnsanalytikere, drømte om et framtidssamfunn ordnet slik at mer økonomisk vekst ville være unødven-

dig og derfor avskaffet. Det ville være et samfunn hvor alle hadde dekning for sine materielle behov, og hvor det derfor ikke kunne være noen fornuftig grunn til å produsere enda mer.

En samfunnsøkonomisk og verdensøkonomisk modell etter Sokrates' måteholdsprinsipp og Bouldings ressursøkonomiske prinsipp synes imidlertid i dag å ligge fjernere fra det økonomer og politikere flest, "næringslivets menn", forskere og organisasjonsmennene kan forestille seg, enn noen gang før. Og det er til tross for at det er ut fra denne modellen vi lettest kan se hovedårsakene til de fleste av vår tids største problemer, som arbeidsledighet, naturforurensninger, overproduksjon, sløsing hos de rike og elendigheten blant de fattige. Bare en slik modell er det som også kan skape forståelse av hva som må gjøres for å få til en ny og

mer rettferdig økonomisk verdensordning. En ny økonomisk verdensordning vil ikke føre til noen som helst slags forbedringer på lengre sikt hvis den ikke bygger på prinsippet om måtehold både i bruken av verdens naturressurser og i forbruket av materielle goder hos dem som de nåværende økonomisk-politiske systemer har gitt størst penge-

makt og teknologisk makt.

Vår politiske maktesløshet

I 1978 kom i England ut ei bok med tittelen "The Seventh Enemy" (Den sjuende fiende). Forfatteren var Ronald Higgins. I denne boka skrev Higgins om det han kalte de seks største farene som truer vår nåværende sivilisasjon. De første fem er: -befolkningsekspløsjonen -uttømmingen av naturressursene -forurensningen og miljøødeleggelsene -misbruk av kjernekraft både for militære og "fredelige" formål -ernæringskrisen for det fattige flertall av menneskeheten.

Den sjette trusselen så Higgins i det han kalte utøylet vitenskapelig forskning og teknologisk utvikling. Som eksempler på områder hvor det foregår utøylet FoU brukte han:

- atomteknikken
- forberedelse til biologisk krigføring
- manipulering med arvestoffet
- geografisk ingeniørkunst - f.eks. å snu retningen elvene renner og dirigere havstrømmene
- jordbruksteknologi, som forringer jordas naturlige avkastningsevne
- markedsføringsforskning som utvikler nye produkter for salg til dem som har kjøpekraft, og reklamen.

Ingen av disse truslene er uovervinnelige, mente Higgins. Alle kan fjernes

inn politiske tiltak for å få redusert og fjernet disse truslene. Men tregheten i de politiske institusjoner og vår felles politiske blindhet vil sørge for at gapet mellom det som *burde* gjøres i politikken og det politikken *kan* gjøre blir stadig videre og dypere.

Så langt i dette avsnittet har jeg gjengitt tanker fra Higgins pluss litt fra noen andre og meg selv. Fortsetter vi slike tankerekker etter samme bane kommer vi snart til spørsmålet hvor

Skadene vil øke både i antall og omfang jo mer av den nye vin vi fyller på de gamle skinnsekkene.

lenge det kan gå framover før våre politiske partier, parlamentene, sentraladministrasjonene og organisasjonene helt må gi opp forsøkene på styring etter overordnede og langsiktige mål og bare sysselsette seg med "strakstiltak" for å begrense skadene av hver grenseoverskridelse etter at skadene har skjedd.

Men dette vil bli som å forsøke å springe fra sin egen skygge en klar solskinsndag. Jo flere "strakstiltak" på ulike områder som settes i verk, jo flere grenseoverskridelser blir det. Skadene vil øke både i antall og omfang jo mer av den nye vin vi fyller på de gamle

skinnsekkene.

I den levetida vi som når pensjonsalderen har bak oss er verden blitt rent for liten til å gi virkerom og fornuftig anvendelse for de enorme mengder FoU-skapte teknologiske "framskritt" siden vi var barn og ungdom. For dette har alle politiske partier, ideologier og økonomiske systemer vært blinde. Det gjelder også for partier som har pyntet seg med "grønne" merkelapper, og lansert blomstrende slagord om likevektsøkonomi økologisk ansvar, at de er "på parti med framtida" osv. Og det gjelder mer og mindre for de fleste miljøbevegelser og naturvernorganisasjoner som iallfall til denne tid har vært mye mer opptatt med å protestere mot enkeltstående tilfelle av inngrep i naturen enn med å analysere og sette inn tiltak mot de teknologiske, økonomiske og politiske årsaker til at inngrepene blir gjort.

dersom menneskene anstrenger seg nok for å lære hvordan de skal håndteres politisk, og har vilje nok til å drive en politikk i samsvar med lærdommen.

Men den "sjuende fiende" er nettopp at vi i politikken skyver truslene fra oss, ikke har mot og vilje til å erkjenne at de er farlige, og derfor heller ikke er i stand til å sette i verk tiltak som er effektive mot truslene.

Denne "sjuende fiende" virker på to plan. For det første er det *treghet* i de politiske institusjoner. De er blitt til under helt andre teknologiske, økonomiske og sosiale forhold enn de vi nå lever under, og har ikke greid å omstille seg til de nye krav til styring og kontroll som utviklingen har skapt. De politiske institusjoner - enten det er de politiske partier, parlamentene og sentraladministrasjonen eller de religiøse, ideelle og næringsøkonomiske organisasjonene - er blitt gamle skinnsekker som revner av trykket i den nye vin de fylles og overfylles med.

Det andre planet kaller Higgins *vår individuelle politiske blindhet*. Den består i at vi som enkeltpersoner og samfunnsmedlemmer ikke har fått utviklet et vern mot særinteressene og massemediens meningspåvirkninger og ikke har kunnskaper og innsikt nok til å gjennomskue elendigheten, grunnheten og bedraget i propagandaen reklamen og "nyhetene" som nesten aldri blir satt inn i en større sammenheng.

Det vil bli snakket og skrevet stadig mer om hvor nødvendig det er å sette

Apropos: Gateavisa tar gjerne imot flere innlegg om forholdet mellom økologi, teknologi, økonomi og frihet.

Kan menneskets utvikling ta en annen form enn utbytting av jordas ressurser?

Les for øvrig gjerne denne artikkelen opp mot GA 5/80: "Bygg din egen planet!" (Red.)

Astarte...

Fortsettelse fra side 14

Jesus var Kristus fordi Han skulle frelse oss, redde oss, fra vår uvitenhet ved innvielse med den hellige, visdomsgivende Gudinnens urt. Jesus var Kristus - Frelseren, Frigjøreren - fordi Han kristnet folk, altså salvet dem. Han var Kristus fordi Han var Veien, Veien til det hellige, til visdommen via innvielsen. Jesus, altså Kristus, gjorde hvert individ til en salvet, en kristus, en messias. Det var det det å være kristen betydde den gang. Hvis Kristus er Veien, er hver kristus veien, sin egen vei, uten videre behov for lærere eller prester. Som sagt, Jesus var anarkist, og følgelig ingen særlig tilhenger av elitisme:

Johannes' første brev kap. 2:

27 Men salven dere har fått fra ham, blir værende i dere, så dere trenger ikke opplæring fra noen. For hans salve lærer dere om alt, og den er sann og uten løgn. Bli da i ham, slik den har lært dere.

Født på ny

Johannes talte ikke til mennesker som trodde. Han talte til mennesker som visste - av egen opplevelse og erfaring. Som kristen, for å bli kristen, i ordets rette betydning, altså en kristus, må du gjennom døden for å møte det hellige, men den døden ligger ikke i fremtiden. Det dreier seg om den døden du må gjennom under innvielsen for å reise fra menneskenes verden til åndenes verden, Åndens verden, visdommens verden, for å møte det hellige og bli vis.

Johannes kap. 8:

32 Da skal dere kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri.

For den kristne, den salvede, betyr "ikke å oppleve døden" å oppnå en slik tilstand av indre renhet og opplysthet at du "står opp fra de døde" og "blir aldri gammel, og blir udødelig". Hva betyr det helt konkret? Det betyr at du reiser deg opp av uvitenheten og blindheten, fra de (sinnsdøde) uvitendes rekke, får kontakt med ditt åndelige jegs bevissthet og innser og opplever direkte at du er en del av den store kosmiske helhet som kommer til å fortsette etter at ditt verdslige korpus er smuldret bort. Det å oppnå denne høyere bevissthetstilstand omtalte Jesus som "å komme inn i Himmels rike".

I forbigående kan anføres at mennesker som har hatt nær-døden-opplevelser i forbindelse med medisinske traumer, er ganske fjerne en stund etterpå, og siden frykter de aldri døden mer. De vet. De har vært der. Slik var det med de kristne, messiasene, etter førti traumatiske dager i ørkenen blant villdyrene og i den andre verden. De visste. De hadde vært der. "Tro" var overflødig. Men la oss nå ikke forville oss inn i metafysiske diskusjoner, men konsentrere oss om saken.

Helbredelse ved håndspåleggelse

Så var det alle disse miraklene. Hvor mirakuløse var de egentlig? Og hva menes med "mirakel" i denne sammenheng?

Vel, tro det eller ei, veldig mange av disse miraklene synes å ha å gjøre med, ja, du gjettest riktig, Gudinnens urt nå igjen. Det snakkes om håndspåleggelse. Vel, det er ikke så merkelig. Det er litt vanskelig å smøre noen inn med salve uten en samtidig håndspåleggelse.

"Hva?" sier du kanskje. "Slike ting som Han helbredet så mirakuløst, kan helbredes med litt cannabisholdig salve? Tuller du nå?"

Jeg tuller ikke. Når vi ser litt nærmere på det, oppdager vi at det er akkurat slike ting som responderer på medisinsk anvendelse av cannabis.

For å forstå dette, må vi først forstå hva datidens mennesker mente med ord som "demoner/onde ånder", "drive ut", "mirakel", "helbrede(lse)" og "visdom".

"Den historiske Jesus, den fargerike lærer, sjaman, folkelege, opplyser, frihetsforkjemper, kjærlige elsker og geriljasoldat, skulle frelse oss fra vår uvitenhet og hjelpe oss med å bli innviet i visdom gjennom direkte opplevelse, og med å bli frie, selvstendige, tenkende individer."

På den tiden skjelnet de ikke mellom medisinsk behandling, utdrivelse og mirakler. Å helbrede en sykdom og å behandle en skade ensbetydende med å kaste ut plageånden og å utføre et helbredelsesmirakel. Oljen drev ut demoner og ga beskyttelse mot dem. Den helbredet sykdommer og fordrev dem fra kropp og sjel:

Evangeliet etter Markus kap. 6:

13 De drev ut mange onde ånder og salvet mange syke med olje og helbredet dem.

Ut fra nyere medisinsk forskning vet vi at cannabis kan anvendes medisinsk mot mange ganske horrible hudsykdommer, og har antibakteriske egenskaper som dreper endel bakterier som er immune mot penicilin og andre antibiotika. Hudsykdommen pruritis f. eks. responderer på cannabis også når det gis via røyking, og direkte kontakt med THC er dødelig for herpesviruset. Det var derfor ganske effektivt mot "spedalskhet". (Det vi kaller spedalskhet, altså Armauers sykdom, som forårsakes av basillen Mycobacterium leprae, som ble oppdaget av den norske legen Gerhard Henrik Armauer Hansen i 1868, kalte de for elefas eller elephantiasis, mens det Jesus og disiplene helbredet med oljen, kalte de lepra, som dekket et helt spekter hudsykdommer.) Gjennom hele middelalderen ble cannabis brukt i behandling av sår, forbrenninger, slitte og forkrøplede ledd, muskelsmerter (Thomas sier til oljen: "Du er den som retter ut krøket le-

mer.") og smerter generelt. Allerede i det nittende århundre brukte dr. W. B. O. Shaughnessy cannabis i behandling av gikt. Epilepsi responderer meget godt ("profound effects") på cannabis, og epilepsi ble i middelalderen, og sikkert også på Jesu tid, oppfattet som å være besatt av demoner, demoner som kunne drives ut - se Markus 5 og Lukas 8. Cannabis virker mot livmorbldning, så Jesus hadde ikke noen problemer med å helbrede kvinnen som led av "kronisk menstruasjon".

Cannabis virker mot depresjon, humørsyke, migrene, kronisk smerte, etc. etc.

Slik var det i begynnelsen.

Penger og makt

Kristendommen levde i ca. 400 år, men da var det slutt. I løpet av de første 400 år i vår tidsregning oppsto det en hel skare "kristne" sekter og retninger, frihetlige og mindre frihetlige, autori-

tære og ikke-autoritære, puritanske og mindre puritanske.

Som sagt, kristendommen besto i ca. 400 år, men så grep kontrollfreakerne inn igjen. Før hadde det dreid seg om andre guder og avguder, særlig Gudinnen, salvingsoljen og cannabis, og Guds lov. Nå dreide det seg om kjetteri og vranglære, salvingsoljen og cannabis, og Kirkens rette lære. Som før dreide det seg om en autoritær kult som skulle jage og utslette alle rivaler med alle nødvendige midler. Denne gangen var det en av de strengere, mer autoritære, puritanske og kvinnefiendtlige "kristne" sekter som den romerske keiser hadde kjøpt opp og erklært for å være den offisielle statsreligionen.

Alle andre skrifter enn de offisielle (dvs de aller fleste) skulle brennes.

Begge ganger dreide det seg om penger og makt. Som før ble forfølgelsen og utslettelsen av andre ivrig og grundig gjennomført, og som før var det noen få som klarte å komme seg unna. Enkelte, som faktisk var ekte kristne siden de var ekte salvet i motsetning til de offisielle "kristne", trakk seg stille tilbake med sine skrifter, som de gjemte bort i huler slik at de unnslopp Vatikanets flammer.

Den kristne kirken var kommet. Nå hadde man fått system og styring i kristendommen. De kristne var fjernet. Kjetteri var forbudt.

Kirkens rette lære, den avstumpede, mutilerte, til benet beskårne versjon av kristendommen som var igjen etter at de

aller fleste kristne skrifter var borte og det var blitt foretatt noen små justeringer, var en patetisk, deformert, utmagret og innholdstomt parodi på det kristendommen hadde vært, og en ekstremt autoritær, kvinnefiendtlig versjon.

Nå skulle man tro, ikke vite. Prestene visste ikke selv. De var ikke salvet, messiaser, kristuser, de var ikke innviet i visdommen av Gudinnen i dueform, og de hadde ikke opplevd, selv om de kalte seg for "kristne".

En av justeringene var at vi ikke lenger skulle frelses fra vår uvitenhet, men nå fra våre "synder(?)".

Logikkens død

Den andre radikale justeringen var at den døden Jesus måtte gjennom for å bli messias og Messias, og for å frelse oss, ikke lenger var det førti traumatiske hektiske dager i ørkenen, ute av kroppen og i åndenes verden, men døden på korset. Det måtte bli slik. Oljen, de gamle frihetlige skikker, salvede messiaser og kristuser av begge kjønn, altså kristne, en salvet Messias og Kristus, visdom og Gudinnens due var alle nå definitivt ut, så man måtte finne på en annen forklaring på denne døden Jesus måtte gjennom, og valgte den på korset. Akkurat den lille justeringen har ført til en hel masse krøll og tull i løpet av de siste sekstenhundre år.

Jesus måtte bli henrettet for at vi skulle bli frelst fra disse mystiske syndene våre. Det innebar at noen måtte drepe ham, altså for at vi skulle bli frelst. Det kunne ikke være romerne fordi dette var Den romerske katolske kirken, og man kunne ikke ha det til at romerne, kirken, hadde drept sin egen Gud, Vårherre. Dermed måtte man finne noen andre som kunne være skyldige i denne bestialske udåden, og jødene sto lagelig til. Nøyaktig hvorfor de skulle være skyldige i noen udåd, er litt uklart. Det var jo de som sørget for at vi ble frelst. Hvis Jesus måtte henrettes for at vi skulle bli frelst, burde bødlerne kanoniseres og saligkåres, for uten bødler, ingen henrettelse, og uten henrettelse, ingen frelse.

La oss nå ikke hisse oss for mye opp over denne mangelen på logikk. Husk at vi har å gjøre med mennesker som er troende heller enn vitende. Når vi hører paven forkynne for en hel verden: "Kondomer er forbudt (hvilket de er hvis han sier det), og dermed (hm!?) utgjør kondomer ingen beskyttelse mot HIV-viruset," vet vi bedre enn å lete etter logikk.

(Kortomkorsfestelsen: Korsfestelsen var en helt rutinemessig henrettelse av en plagsom geriljaleder fullbyrdet av kolonimakten, en skjebne som har falt mange tilfangetagne geriljaledere i lodd. Jesus og den lett bevæpnede geriljastyrken Han kommanderte, inn tok tempelet uten problemer og forskanset seg, men klarte ikke å holde stillingen da romerne gjorde som deres koloni Gallia senere gjorde, og brukte Legionen. Styrken ble nedkjempet, kommandøren ble tatt til fange, og det ble statuert et eksempel, bare ett av mange slike eksempler. Romerne hadde det med å korsfeste opprørske elementer langs veiene. Budskapet var klart: Oppfør deg pent, ikke stell til bråk, betal skatt så det svir, eller heng der.

Slangen er et urgammelt symbol på visdom og mental vekst. Her en gudinne fra det gamle Kreta

Mer komplisert enn det var det ikke.

Mengden ropte ikke: “Korsfest! Korsfest!” egentlig. Jesus var deres opprørske forkjemper mot en brutal, undertrykkende kolonimakt, og en folkehelt som de helst så satt fri. Og

Pilatus hadde ikke egentlig tenkt å sette ham fri.

Korsfestelsen var ganske enkelt avslutningen på en mislykket militær operasjon, og hadde ingen verdens ting med noen frelse å gjøre.)

Den syndige visdommen

Så var det disse syndene våre. Dette dreier seg om arvesynden som vi har arvet av Eva. Og hva er så denne synden? Visdom! Slangen er et elgammelt symbol på visdom, helbred og uødélighet (Ikke for ingenting er slangen legekunstens universelle symbol), og det var den som hang i Kunnskapens tre og forførte Eva. Interessant!

Den historiske Jesus, den farge-rike lærer, sjaman, folkelege, opplyser, frihetsforkjemper, kjærlige elsker og geriljasoldat, skulle frelse oss fra vår uvitenhet og hjelpe oss med å bli innviet i visdom gjennom direkte opplevelse, og med å bli frie, selvstendige, tenkende individer. Den nye Jesus, keiserens Jesus, den kjedelige, grå, kjønnsløse, pripne, pietistiske, puritanske keiserens puddel, skulle nå “frelse” oss fra denne samme visdommen og friheten, det som nå plutselig var blitt arvesynden, og hjelpe oss med å bli troende, uvitende, lydige undersåtter. (“Hvis du ønsker å gjøre noen til slaver, lov dem frihet,” og hvis du ønsker å nekte dem noe, tilby deg å “frelse” dem fra det.) Visdom, visdommens slange, slangen til Ashera, Guds kvinnelige halvdel, forresten, og dermed til Gudinnen, oljen, og alt det den historiske Jesus sto for, var nå demonisert og djevelens verk - som før. Som før ble Eva, som representant for alle kvinner, kåret til syndens mor, og det var nå djevelen selv som hadde sendt slangen. Altså, Gudinnen, som hadde gitt visdom til Eva via slangen, og hvis urt hadde gjort den historiske Jesus vis og til Messias, var nå blitt gjort til djevelen!

Dette er en omskrivning av en tidligere Eden-fortelling som forteller hvordan Gudinnen gjorde dem vise, og som endte med at Adam ble en gud takket være sin kone - og gjett hvem den opprinnelige, ondskapsfulle, gledesdrepende skurken i stykket var som legemliggjorde de onde og destruktive krefter og prøvde å forhindre en slik gledelig utvikling på pur faen!

Og det å komme inn i himmelens rike, hva var det blitt til nå som visdom og Gudinnen var ut? Jo, noe helt annet. Å komme inn i himmelens rike var nå det man fikk lov til å gjøre ved døden i fremtiden som en belønning for å ha vært snill gutt/jente og trodd, oppført seg i tråd med keiserens lover, betalt skatt og latt være å tenke eller ønske åndelig eller politisk frihet.

Den historiske Jesus var en forlengelse og utvidelse av den gamle frihetlige, egalitære, sjamanistiske selvrealiseringsreligionen. Kirkens Jesus var

en forlengelse og videreføring av den nye autoritære, hierarkiske undertrykkelsesreligion som Josjia hadde innført, som den historiske Jesus så beslutsomt hadde satt seg imot.

Johannes hadde sett tegningen og advart sine innviede, vitende, frihetlige medkristne om at de uvitende, troende, autoritære antikristne kreftene var i anmarsj:

Johannes føste brev kap. 2:

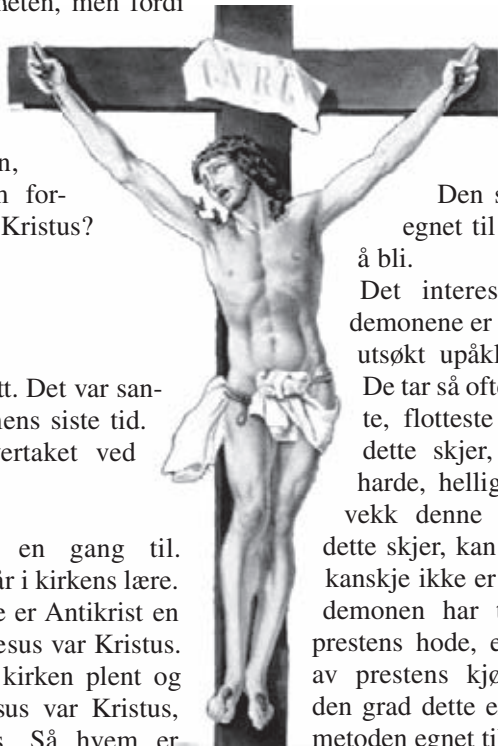
18 Mine barn, dette er den siste tid. Dere har hørt at Antikrist skal komme, og mange antikrister har alt stått fram. Derfor vet vi at dette er den siste tid. 19 De kom fra oss, men de var ikke av oss. Hadde de vært det, ville de blitt hos oss. Slik skulle det bli klart at ikke alle er av oss. 20 Men dere er alle salvet av Den hellige og kjenner sannheten. 21 Jeg skriver ikke til dere fordi dere ikke kjenner sannheten, men fordi dere kjenner den og vet at ingen løgn kommer fra sannheten. 22 Og hvem er løgneren, om ikke den som fornekter at Jesus er Kristus? Han er Antikrist,..

Cargo cult

Johannes hadde rett. Det var sannelig kristendommens siste tid. Antikrist fikk overtaket ved Nicea.

“Nei!” sier du?

Les vers 22 en gang til. Johannes ord inngår i kirkens lære. Ifølge kirkens lære er Antikrist en som fornekter at Jesus var Kristus. Ved Nicea nektet kirken plent og bestemt for at Jesus var Kristus, salvet, og kristus. Så hvem er

"Den nye Jesus, keiserens Jesus, den kjedelige, grå, kjønnsløse, pripne, pietistiske, puritanske keiserens puddel, skulle nå “frelse” oss fra denne samme visdommen og friheten, det som nå plutselig var blitt arvesynden, og hjelpe oss med å bli troende, uvitende, lydige undersåtter."

paven da? Og biskopene og prestene? Og kirken? Og kirkens lære?

Ikke bare nekter kirken for at Jesus var Kristus. Den demoniserer Kristus og alt det det innebærer å være Kristus - opprør mot undertrykkelse og uvitenhet, oljen, visdom, opplysning, viten, Gudinnen og Hennes urt, slange og visdomsue. Kirken nekter altså også for at Kristus og det det innebærer å være Kristus og kristus, er annet enn djevelens verk!

Dog lot Gudinnen seg ikke fornekte helt. Gud hadde en mor. For mange katolikker er jomfru Maria viktigere enn de andre tre tilsammen. Katolikkens hovedbønn er ikke Pater Noster, Fadervår, men Ave Maria, Heil Maria. Den hellige jomfru er allikevel en meget innskrenket og ufullstendig inkarnasjon av Gudinnen. Fruktbarhetens Gudinne er hun til tusen. Hun nedkom mens hun fortsatt var jomfru. Mer fruktbar enn det kan noen neppe bli. Men seksualitetens Gudinne er hun ikke. Hun er jo jomfru. Ikke bare seksualiteten uteblir,

men også visdommens due og slange.

Den ved Nicea innførte kirkens lære kan betegnes som litt av en “cargo cult”, et system med form men uten innhold.

I Den katolske kirken brennes det mye røkelse, men nå uten kaneh. Formen er der, mye røyk og vellukt, men uten innhold, uten den virkningsfulle, visdomsgivende ingrediensen, og dermed uten virkning eller visdom.

I Den norske evangelisk-lutherske kirken utøves mye håndspåleggelse som demonutdrivelse, men nå uten olje. Formen er der, mye håndspåleggelse og sikkert mye massasje, men uten innhold, uten den virkningsfulle, helbredende, demonutdrivende oljen, og dermed uten virkning, helbredelse eller demonutdrivelse. De medisinske virkningene på pasienten begrenser seg antageligvis til slitte nerver og et mulig behov for litt krisepsykiatri.

Ikke bare er denne metoden, denne innholdstomme formen, lite effektiv når det gjelder å drive ut demoner, som er en ting. Den synes også å være egnet til å få demonene til å bli.

Det interessante med disse demonene er at de pleier å ha så utsøkt upåklagelig god smak. De tar så ofte bolig i de vakreste, flotteste unge damer. Når dette skjer, blir det prestens harde, hellige plikt å massere vekk denne onde ånden. Når dette skjer, kan vi lure på om det kanskje ikke er i den unge damen demonen har tatt bolig, men i prestens hode, eller en annen del av prestens kjødelige legeme. I den grad dette er tilfelle, er denne metoden egnet til å mate demonens

apetitter og friste den til å bli boende for å delta i flere demonutdrivelser.

Smaken av engler

Der har vi om Astarte, Gudinnen, om kirkens lære, og om Jesu Kristi lære. Nå står det bare igjen å se litt på disse englene.

Enkelte av de geistlige syntes å være litt i tvil om disse englene, til tross for at man tidligere så ivrig debatterte hvor mange av dem som kunne få plass på et knappenålshode. Kirkens bymisjon er imidlertid helt med på engler. 15. september holdt Bymisjonen et treff på Youngstorget med 200 barn fra barnehager i Oslo bispedømme og mange andre mennesker inkl. den andre prinsessen, Mette-Marit, som blåste bobler sammen med barna. Ett av innslagene var et telt der OsloHimmelTV spilte av et opptak av barn som fortalte om engler:

“De hjelper folk. De er hvite og de har vinger. Man kan ikke se dem. De

bor i himmelen eller kanskje bak skyene, og de vet hvordan folk har det.”

Et annet innslag var teltet ved siden av, som kalte seg for “Engleverksted”. Der kunne man lage sin egen engel med saks og papir.

Det var engler for barna. Så hva er engler for Astarte og Bibelen og kirkens lære? Noe annet enn ting man lager med saks og papir faktisk, noe helt annet.

Ordet “engel” er en oversettelse av det greske og det hebraiske for “budbringer” eller “mirakelvirker”. En engel er altså en budbringer mellom menneskenes verden og åndenes verden, som utfører det mirakel å bryte ned barrieren mellom disse to verdener. Slike budbringere skildres ofte som bevingede skikkelser i våre mytologier faktisk, f. eks. Hermes, som hadde et par vinger på hver ankel, så barna er inne på noe når de snakker om vinger.

Så hvem og hva er disse mystiske, mirakuløse vesener?

Mennesker som bruker psykoaktive planter i sin religionsutøvelse, kaller gjerne disse plantene for budbringere og mirakelvirkere, altså engler. Planten oppleves ikke som en ting eller en substans, men som et levende vesen med intelligens og personlighet. Mescalito er en ganske berømt slik engel, og har navn på seg for å kunne være litt leken. Så hvem og hva er Astartes, Bibelens og kirkens engler? Det dreier seg om olje og røyk. Ja, nemlig, Gudinnens urt nå atter en gang, cannabis. Det er det ordet “engel” viser til her.

Som sagt, i løpet av denne oppdagelsesreisen oppdaget jeg at jeg allerede har jevnlig kontakt med engler. Nå som som dere har fått vite hva “engel” betyr i denne sammenheng, har også enkelte av dere nå oppdaget at også dere allerede har jevnlig kontakt med engler, og at det ikke dreier seg om englestøv. Får dere også Guds Ånd over dere? Følg med:

“Kanskje de brukte cannabis (Det lar seg ikke lenger benekte.), men det står ikke noe sted i Bibelen at de ble høye!” insisterte en rasende rabbiner overfor Chris Bennett. Her har vi enda en geistlig som tar grundig feil. Det står så absolutt beskrevet at de ble høye:

Første Samuelsbok kap. 10:

Samuel tok en krukke med olje og helte oljen ut over hodet hans. Han kysset ham og sa: «Nå har Herren salvet deg til fyrste over sin eiendom....Da kom Guds Ånd over ham, og han ble grepet av profetisk henrykkelse...

Det står så absolutt om at de ble høye. Det ble de alltid etter at de hadde hatt kontakt med engler, i form av olje/røyk. Den tilstand vi kaller for “skev”, kalte de for “å ha Guds Ånd over seg,” og slikt.

Vel, nå som dere vet det også, vet dere som har oppdaget at dere har kontakt med engler, at det ikke dreier seg om englestøv, men om at dere får Guds Ånd over dere. Ja, dere er kanskje like overrasket som jeg var, nå som dere oppdager at det er det det egentlig dreier seg om!

Nå som vi har kunnskaper om Astarte, Astarte-religionen, engler, kirkens lære og Jesu Kristi lære, kan vi besvare spørsmålet om hvem og hva

som er forenlige og uforenlige med hvem og hva.

Hvem er i strid med hvem?

Debattens kjerne: Er prinsesse Märtha med sin Astarte-dyrkelse og sine engler i strid med kirkens lære?

Svaret er et ubetinget ja.

Hun er i strid med Det gamle testamentet, Moseloven, og må henrettes med eller uten påfølgende knokkelbrenning.

Det er forbudt og ugudelig å dyrke Gudinnen, å bruke olje og å brenne røkelse, så ugudelig og hedensk at det medfører dødsstraff ifølge den mannsorienterte religion som Josjia så bestemt og nådeløst innførte, som Jesus trosset og så iherdig satte seg imot, som keiseren like iherdig gjeninnførte og førte inn i den "kristne" kirkens lære, for deretter å forfølge oljebrukende, Gudinne-dyrkende, ekte salvede - kristne - kjettere som fulgte og levde ut den historiske Jesu lære og opplevelse, like nådeløst og ivrig som Josjia i sin tid hadde forfulgt oljebrukende, Gudinne-dyrkende ugudelige hedninger, og som kirken nå forfekter som sin lære.

Hun er i strid med Det nye testamentet også. Hun er like i strid med Det nye testamentet som den historiske Jesus selv var. Ifølge kirkens ved Nicea innførte lære er det hun driver med, det den historiske Jesus også drev med, Gudinne-dyrkelse, olje, kontakt med engler og direkte opplevelse, ikke bare kjetteri men satanisme og djevelens verk.

I strid med kirkens lære? Det er bare fornævnet!

Hun er en ugudelig hedning, kjetter, satanist og djeveldyrker. Mer i strid med kirkens lære går det neppe an å være. Dog kan hun påstå å være i rimeleg godt selskap. Den historiske Jesus og de kristne var også alle disse tingene - ifølge kirkens lære.

Altså, hun er like i strid med kirkens lære som den historiske Jesus Kristus var, dvs tvert, men hun er så absolutt i tråd med den historiske Jesu Kristi lære og den sanne kristne tradisjonen, noe vi ikke kan si om kirken.

Konklusjon: Ja, hun er definitivt i strid med kirkens lære, like mye som Jesus var, og det er en forferdelig skan-

dale! Kan vi allikevel si noe positivt om henne? Det kan vi faktisk.

Prinsesse Märtha slår et slag for kvinnesaken, hun slår et slag for seksuell frihet, og hun slår et slag for legalisering av cannabis!

Det hørtes veldig flott ut, men gjør hun det ekte og på ordentlig egentlig? Det er dessverre grunn til å tvile på det. Jeg er tilbøyelig til å tro at den bedrøvelige sannheten er den at prinsessen ikke har særlig peiling på hva hun viser til når hun tar Gudinnens navn i sin munn og snakker om kontakt med engler i forbindelse med Henne. Samtidig er jeg like tilbøyelig til å tro at de i denne debatten deltagende geistlige har like liten peiling som prinsessen på hva det dreier seg om. Da jeg fortalte min venninne G. om innholdet i dette stykket og om Jesu bruk av cannabis, eksploderte hun med: "Det er tull! Jeg har studert teologi i tre år, og jeg vet om alt dette!" Javel, enda en kyndig, belest, skriftlærd som har like liten peiling som prinsessen og som tar grundig feil.

Det omdebatterte spørsmålet er nå ihvertfall besvart.

Julens glade budskap

Den overfladiske debatten som ble servert for oss i media, som ble ført av folk som ikke synes å vite hva de snakker om, synes å ha hatt som hovedfunksjon å utgjøre underholdning på den stakars prinsessens bekostning. Allikevel henger konflikten mellom Kongen av Norges kirke og Kongen av Norges datter sammen med en konflikt vi burde ta litt seriøst, en konflikt som blir synlig nå som vi vet hva det hele dreier seg om, og som er verd en mer seriøs diskusjon enn den vi var vitne til i media.

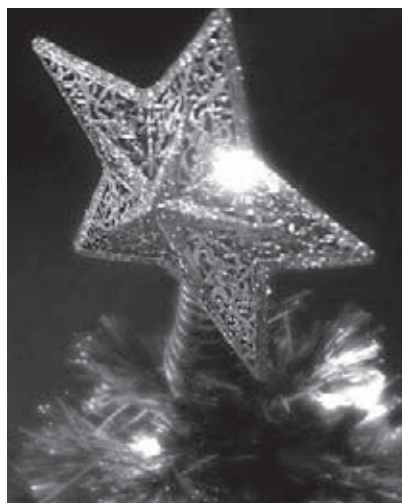
Denne konflikten er kampen mellom det gode og det onde, mellom Gudinnen, Kristus, frihet, viten, likhet og selvrealisering på den en siden, og Josjia, Antikrist, kirkens ved Nicea innførte lære, autoritet, indoktrinering, hierarki, og undertrykkelse på den andre. Vi må velge side, og vi burde tenke litt seriøst når vi gjør det. Deretter kan vi la vårt valg komme til uttrykk i hva vi feirer til jul og hvordan, som bringer oss til det siste punktet:

Hva skal vi feire til jul?

Ifølge de skriftlærde og kirkens lære

skal vi feire at Messias ble født 25. desember (eller 6. januar). Dette er en dum ide. Det ville være å feire en ikke-hendelse. Ingen Messias ble født. Det ble født et menneskebarn. Messias ble født først senere av Gudinnens Ånd (Den hellige Ånd) med Johannes som jordmor, så det er tull å feire Kristi fødsel nå i juletiden. Hva skal vi feire da?

Vel, Gudinnen vel, som fødte og viste sin fruktbarhet. Det er Gudinnen som er hovedpersonen i denne fødselsfortellingen, så la oss feire Gudinnen til jul. Det er mye mer passende. Husk at Gudinnen har vært forsømt, fortrenget og fornektet altfor lenge. Det er urettferdig mot Henne og urettferdig mot oss. Husk at det vi undertrykker hos våre guder,

Javisst skal vi ha stjerne til jul... Men den vi feirer er den nærmeste – solen!

undertrykker vi hos oss selv. Det vi lar dem være og uttrykke på våre vegne, lar vi oss selv være.

Derfor, når vi feirer Gudinnen til jul, la oss gjøre ære på Henne og gjøre det på en måte som er til gagns for både Henne og oss selv. Når vi bloter for Gudinnen, Astarte, Ashera, Sophia, Osta, Maria, nå ved vintersolverv, la oss la Henne komme til sin rett og være hel igjen. For å gjøre det, må vi dyrke hele Gudinnen, ikke bare Hennes fruktbarhet og livgivende kraft - som så absolutt er på sin plass, men resten av Henne også, seksualiteten (La oss være litt glad i hverandre i juletiden.) og urten (La oss også og ikke minst ta kontakt med engler i juletiden), slik at vi kan ta imot den uvurderlige gaven duen og slangen bringer med seg til oss fra Henne. Vi

må altså befri Henne fra denne kyskhetsvangstrøynen jomfru Maria-inkarnasjonen utgjør, som kirkens lære har prasket på Henne og på oss, og bundet Henne fast i.

La oss la Henne stå frem i Sin helhet, i all Sin prakt og i alle Sine dimensjoner, slik at vi kan gjøre det samme!

Avsluttende teologisk oppklaring

Det var, som sagt, litt av en eventyrlig oppdagelsesreise gjennom en labyrintverden, og ikke helt kort. Nå som denne reisen endelig er fullendt og reisefortellingen fortalt, har jeg tenkt å glemme Kongen av Norges kirke og Kongen av Norges datter, og søke roen og kontemplasjonen. Mine umiddelbare planer er nå, etter en avsluttende kommentar om engler, å ta kvelden, sette meg ned og ta kontakt med engler for deretter å nyte å oppleve at Guds/Guddommens/Gudinnens utvidende og beroligende Ånd senker seg over mitt sinn og min sjel.

Avslutningsvis om engler: Jeg vet ikke om noen noensinne har kommet frem til noe tall på hvor mange engler som kan stå på et knappenålshode, men jeg kan fortelle dere hvor mange engler man kan få til å stå på en knappenålsspiss: En, en liten en. Dere trenger ikke å tro meg. Følg bare oppskriften og vit det selv via direkte opplevelse:

Man tager en knappenål og en liten klump brunt eller godt sammenpresset klissete grønt.

Man haver den lille klumpen forsiktig opp på spissen av knappenålen. Dernest tenner man på klumpen, blåser ut flammen, og fører den rykende lille kullbiten til munnen (som serafen gjorde for Jesaja). Så innånder man sin lille engel (som Jesaja sikkert gjorde) og blir rensert i sjelen (som Jesaja ble).

Ray

Nytt våpen i krigen mot terror?

Som de fleste av Gateavisas lesere sikkert har fått med seg, så har USA's krigseventyr i Irak ikke gått helt etter planen. Bush-administrasjonen hadde forventa å bli mottatt som frigjøringshelter av den irakiske befolkninga, men istedenfor har Irak utviklet seg til en blodig hengemyr. Istedenfor jublende folkemengder, har de amerikanske soldatene måtte hankses med en farlig blanding av islamske fundamentalister, korrupte politikere, skrupelløse kjeltringer og krigshissige militser. Og foreløbig snakker vi bare om USA's venner og allierte i Irak...

Nå har imidlertid amerikanerne satt inn et nytt våpen i kampen om araberne hjerter og sinn: Den 16. november startet satellittsendering av 24-timerskanalen MTV Arabia, som skal være til-

gjengelig over hele Midtøsten. Den nye kanalen vil legge hovedfokus på rap, inkludert lokale artister fra Midtøsten, og debuterte med et show som inkluderte rapperen Ludacris og Akon i tillegg til locale hip-hop'ere. Kanalen vil også

sende "kulturelt tilpassede" versjoner av programmer som *Punk'ed* og *Pimp my Ride*.

I et segment på den konservative nyhetskanalen Fox News med tittelen «Kan MTV Arabia hjelpe krigen mot terrorismen?», ble terrorismeekspertene Daveed Gartenstein Ross og Birgitte Gabriel intervjuet. Ross var positivt innstilt til prosjektet og mente at musikk i utgangspunktet står i motsetning til hva de islamske fundamentalistene står for, ettersom disse mener at musikk er *haram*, forbudt etter islam, og at dette derfor kan være en utmerket måte å nå ut til folk

på. Hans kollega Birgitte Gabriel var imidlertid ikke enig, og mente at på tross av at Akon var født i Senegal, var han ikke den rette til å bygge broer mellom USA og araberverden: «Akons siste video heter *Konvicted*. Han glamoriserer voldtekt, gjengvoldtekt, sex, dop og alkohol. Dette er det siste imaget du ønsker å sende til Midtøsten», tordnet Gabriel. «Når MTV ble lansert brukte de Ludicrous og Yohan, og disse to symboliserer forfallet av hva Amerika pleide å stå for - det moralske forfallet i det amerikanske samfunnet. Dette er det siste budskapet du ønsker å sende. Å glamoriserer rap-musikk er ikke måten å nå ut til dem». Gabriel åpnet likevel for muligheten for at man kunne sende et oppløftende budskap til araberne ved hjelp av andre musikkformer.

Fusjonssjakk

Strategi for pasifister

Utviklet av: Mike Reeves-McMillan

Dette er et forslag til en variant av sjakk der det å "slå" en spillebrikke fører til fusjon fremfor "ødeleggelse."

Denne modifikasjonen er inspirert av såkalt "esoterisk sjakk", som igjen er inspirert av Herman Hesses bok Glassperlespillet. Utvikleren av denne varianten tenkte at det var litt underlig at man ødela hverandres brikker i denne meditative sjakkformen; skal sjakken være esoterisk må jo det å "slå" føre til syntese! Så, til reglene:

Siden alle brikkene forblir på brettet blir midtspillet veldig forandret og sluttspillet fullstendig annerledes. Strategien blir ikke akkurat mindre enn i vanlig sjakk, og vi risikerer å miste en viss "enkelt og genialt"-faktor. Men da kan man jo spille Go.

Regler:

1. Med mindre noe annet er sagt så gjelder de vanlige sjakkreglene.

2. Når en brikke tar en annen fusjonerer de, i stedet for at den ene forsvinner. Jeg kaller brikken som er fusjonert for en kompositt og de individuelle brikkene den består av for brikker. Så blir det hele så meget lettere å forklare. (HA!)

3. Alt som gjelder for en brikke gjelder og for en kompositt, men det omvendte er ikke nødvendigvis tilfelle. For eksempel gjelder regel 2 uansett om brikken er en kompositt eller ikke.

4. Eierskap og kontroll:

a. Inneholder kompositten flere sorte brikker enn

hvite eies den av sort spiller, og omvendt.

b. Hvis en kompositt inneholder like mange brikker av hver farge, eies den ikke av noen men kan flyttes av spilleren som har brikker av samme farge som feltet kompositten står på. Altså; står den på hvitt felt styres den av hvit spiller, og omvendt. En kompositt som har like mange hvite og sorte brikker i seg kalles grå.

5. En kompositt kan ikke bestå av mer enn fire brikker.

6. En kompositt av hele fire brikker kan ikke bevege seg. Men:

a. Spilleren som har rett til å bevege den (etter regel 4) kan dele den opp i to kompositter (bestående av to brikker hver) og bevege den ene av dem på enhver lovlig måte, mens den gjenværende kompositten forblir in situ.

b. Kompositten som ikke ble flyttet kan flyttes i påfølgende tur.

c. Alternativ regel: De to dannede komposittene trenger ikke bestå av to brikker hver; den ene kan bestå av tre og den andre bli en vanlig brikke igjen.

7. Hvis en kompositt med fire brikker i seg blir "slått":

a. Spilleren som "slår" må returnere til deres originale startposisjon et tilstrekkelig antall av de samlede brikkene til å redusere totalen i feltet til fire.

b. Hvis brikken som "slår" selv er en kompositt, må brikken som står igjen på feltet inneholde alle brikkene den "slående" kompositten består av.

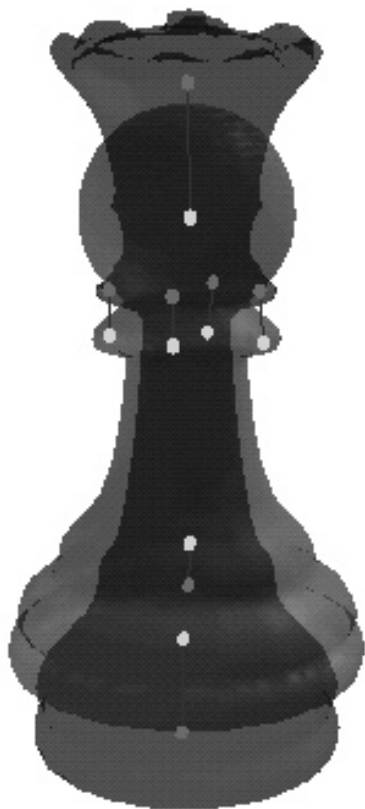
c. Er den "slående" brikken ikke en kompositt, må den bli igjen i feltet, som en del av en kompositt.

d. Hvis en brikke som returnerer til sin originale posisjon finner denne plassen opptatt, så blir den en kompositt og må ta konsekvensen av alle komposittreglene, denne regelen inkludert.

e. Hvis reglene ikke kan følges, så er ikke "slaget" lovlig.

8. En grå kompositt som består av to forskjellige slags brikker kan bevege seg etter begge slagenes regler. For eksempel, hvis den er en kompositt av en løper og et tårn, kan den flytte som en løper og som et tårn.

9. En sort eller hvit kompositt med tre brikker kan bevege seg etter reglene for begge brikkene av den dominerende farge. For eksempel, en kompositt bestående av en sort løper, et hvitt tårn og en sort

springer kan bevege seg som en løper og en springer, men ikke som et tårn.

10. Man kan ikke "slå" brikker av egen farge for å danne en kompositt. Men:

a. Man kan danne ensfargede kompositter ved å splitte en firebrikkers kompositt.

b. En brikke som vender tilbake til sin original posisjon ved regel 8 kan fusjonere med en brikke av egen farge som står på det feltet.

c. En ensfarget kompositt kan bevege seg etter reglene til alle brikkene den består av.

11. Hvis en spillers bonde når motspillerens side (rank 8), kan den gjøres om til enhver annen brikke. Dette gjelder også for en bonde som er del av en kompositt. Komposittens flyttemuligheter endres deretter.

12. Sjakk og sjakk matt eksisterer ikke. Isteden vinner man spillet ved å slå motstanderens konge på en sånn måte at den resulterende kompositten blir grå (en grå seier) eller din egen farge. Skulle du slå motstanderens konge på en sånn måte at den resulterende fargen er motstandrens (for eksempel hvis kompositten du "slå" med var grå) så har du kun gjort motstanderens konge mektigere.

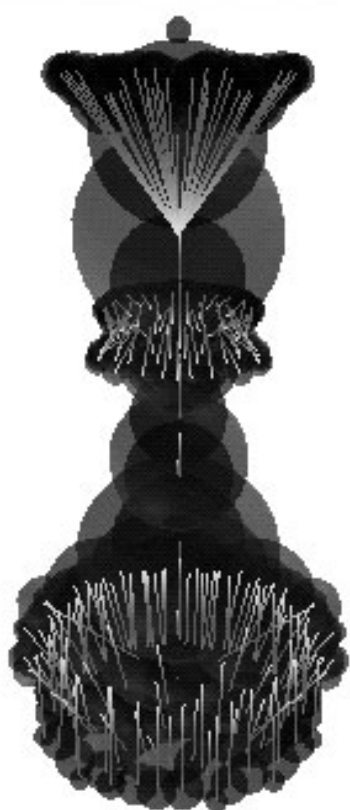
13. Rokade er kun lov hvis verken kongen eller tårnet har flyttet eller fusjonert så langt i spillet.

Det bør legges til at spillet er lettere å få til med et stort sjakkbrett og små brikker. Dette er grunnen til regelen om at en kompositt bare kan bestå av fire brikker.

Reglene er oversatt fra engelsk, den såkalte "esoteriske sjakken" som inspirerte spillet er forklart her:

<http://home.deds.nl/~spike/hesse/intrachange/intro.html>

og kan ikke anbefales. I denne sammenhengen betyr det at jeg ikke skjønnte noe av det, og ikke orket å forsøke.

Tøft i bedriftssjakkens gjeveste divisjon

- rapport fra Arbeidskollektivet Hjelsinggate - der Gateavisa er en del - sin innsats i sesongens bedriftsserie

Etter fjorårets jubelsesong (se referat under) hvor arbeidskollektivet rykket opp til bedriftssjakkens 1. divisjon, har vi møtt på betydelig tyngre motstand. Vi har med andre ord kommet oss litt ned på jorda. Sesongens uttalte mål er å overleve i første divisjon. Det behøver ikke å bli en umulig oppgave, i og med at våre erkerivaler, Oslo Sporveier og NAV, også ser ut til å slite, særlig førstnevnte sliter etter kun tre individuelle poeng og null lagpoeng etter fire runder. Til sammenligning har vi ett lagpoeng og åtte individuelle.

Hovedforskjellene mellom 1. divisjon og 2. divisjon er, foruten økt spillstyrke, antall kamper, ni fremfor fem, og antall bord, seks fremfor fire. Særlig antall bord ser ut til å være et problem for oss. Det er ikke alltid lett å samle seks nogenlunde edruelige folk til dyst. Merkelig nok har seks spillere stillt opp hver gang fram til nå. Dette blir ikke særlig lett resten av sesongen, siden tre av våre beste spillere reiser utenlands på ubestemt tid.

Det må være lov å si at Arbeidskollektivet har skuffet så langt i sesongen. Så langt har vi møtt SSB/SKD, DNB nor, Telenor og Posten 2. Det eneste poenget vi har fått til nå, er uavgjort-kampen mot SSB. For så vidt et lag vi burde ha slått, siden vi grisebanka dem i fjor. De rykket nokså heldig opp i fjor sammen med oss. I de øvrige kampene har det blitt tap, Trøsten er at disse lagene er rimelig sterke. Telenor med stormester Leif Erlend Johannesen (nr. tre i Norge) i spissen leder så langt med DNB Nor hakk i hæl. Litt artig er det å se at Posten 2 ser ut til å ha et bedre lag enn Posten 1. Det har dog vært litt trist å se i etteranalysene at i flere av kampene burde vi ha vunnet. Kanskje er den siste kampen mot Posten 2 symptomatisk. Runden ble artig nok arrangert på café Brasil i Trondheimsveien, dvs. at det var ølservering. Det var betegnende å se at samtlige seks av postens spillere drakk kaffe, mens samtlige av oss drakk halvliter.

Uten å være for pessimistisk ser det ut til at vi har meldt oss på i jumbofinalen. Det kan bli oss mot Oslo Sporveier, men NAV og Statisk Sentralbyrå kan fortsatt melde seg på. Heldigvis er det i år i motsetning til i fjor kun ett lag som rykker ned.

Tabellen ved nesten halvspillt sesong:

Lag	Ind poeng	Lagpoeng
Telenor BIL	17,5	8
Posten II	14,0	7
DnB Nor	18,0	6
TV 2 Interaktiv	14,0	6
Posten 1	13,5	5
NSB	11,5	3
NAV	8,0	2
SSB/SKD	8,0	2
Arbeidskollektivet	8,0	1
Oslo Sporveier	3,5	0

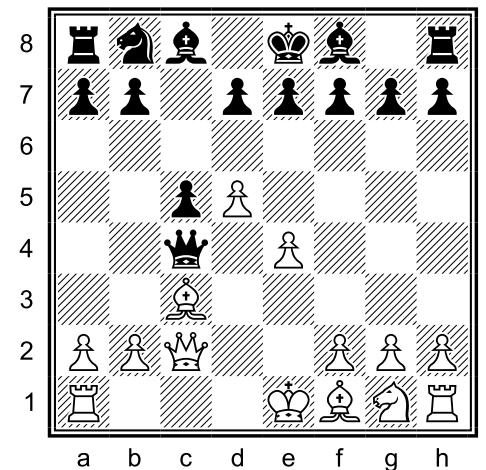
Her bringer vi et av Sjakkalliansens aller korteste partier i historien. Kommentert av lagets nye lagleder Geir Gjermstad.

Runde 1

SSB - Arbeidskollektivet, 3. bord

1. d4, Sf6 (En annen mulighet er 1. e4, c5 eller f.eks 1. h3, a6. Det kommer an på i hvilket humør

man er i. Hvis man er full nok, kan det bli hva som helst.) 2. c4, c5 3. d5, Se4 (Svart går rett i strupen på hvit - med en sløv plastkniv.) 4. Dc2 (Hvit parerer med en kanon.), Da5 + (Huff - hvordan skal hvit overleve dette?) 5. Sc3 (Nemlig! I sjakk er det lurt å gjøre noe med kongen når den står sjakk. F.eks ved å sette imellom en hest.), Sxc3 6. Ld2 (Morsomt!), Da6 7. Lxc3 (Oftrer en bonde), Dxc4 (Svart oftrer av en eller annen grunn dronninga) 8. e4, oppgitt. Vi rakk Rosenborgkampen. Norge - Bosnia 1 - 0.

Her er et referat fra fjorårsesongen som vi av uforståelige grunner ikke har trykket før nå.

Opprykk for Arbeidskollektivet!

Arbeidskollektivet har i år surfa gjennom bedriftssjakkserien Sjakkalliansens 2.divisjon, og er klar for den gjeveste divisjonen neste sesong. Laget ble tidlig utpekt som favoritter til opprykk. Ikke bare blant egne rekker, men det ble også understøttet av en ekspertkommentator på Nettavisens diskusjonsforum, som skrev: "Arbeidskollektivet må jo rykke opp. Jeg har hørt om tre av fire spillere..."

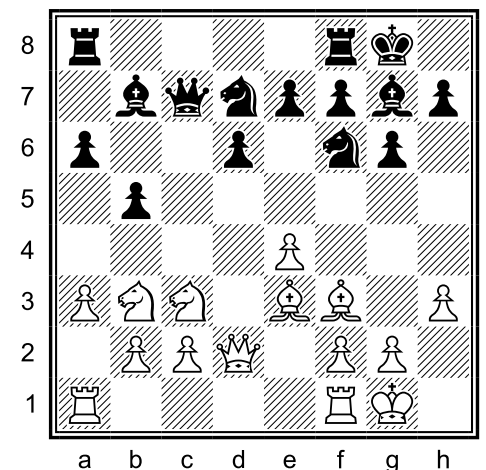
Kjendisstatus talte åpenbart til vår fordel, og når vi til og med har "ukjente" spillere som også kan spille god sjakk, vant laget 4 matcher og spilte én uavgjort, med Gudmund Stenersen som solid ankermann på topp.

I mangel av mer spennende partier fra sesongen som gikk for hånden, kommer her et lite parti fra 4.runde, hvor undertegnede fører de svarte brikkene. Hvit roter seg tidlig inn i problemer ved å stille seg opp for passivt...

Mitsem - Gunnesdal

Sjakkalliansen 2.div, 17.1.2007

1.e4 c5 2.Sf3 d6 3.d4 cxd4 4.Sxd4 Sf6 5.Sc3 g6 6.Le2 Lg7 7.Le3 0-0 8.0-0 a6 9.h3 Dette blir litt for slapt. Hvit burde heller spilt 9.f4, og sluppet de problemene han nå får. 9...b5 10.a3 Lb7 11.Lf3 [En annen mulighet var 11.Dd3 Sbd7 12.Sf3 Sc5 13.Lxc5 dxc5 14.De3 b4 15.e5 bxc3 16.exf6 Lxf6 17.bxc3=+] 11...Dc7 12.Dd2 Sbd7 13.Sb3

Hvit burde muligens benyttet anledningen til å bytte svartfelter med Lh6. Nå går det, med god hjelp av passivt motspill, raskt nedover. 13...Se5 14.De2 Sxf3+ 15.gxf3 Dd7 16.Kg2 Sh5 17.Dd2 Tac8 18.Sd1?! f5 19.c3 fxe4 20.f4? Sxf4+ 0-1

Til høsten blir det tøffere for laget, hvor motstanderlagene har både IM-er og GM-er i rekken. Arbeidskollektivet ser fram til en spennende sesong, men hvor vi nok må regne med å kjempe litt bak teten. Med 6 bord å fylle hver runde i 1.divisjon, vil det bli muligheter for at også flere enn de som var med i år, får lov til å prøve seg. Lagleder Martin Østveit, som for øvrig har klokkeetro på videre suksess neste år, er kjent for å være en lett mann å bestikke, så her er det åpent for noen og enhver!

Lars Gunnesdal

Slutt Tabellen:

Lag	Ind. poeng	Lagpoeng
Arbeidskollektivet	15	9
SSB/SKD	12,5	7
Aftenposten	10	5
Coop	10	4
Gaustad/Ullev	7	3
Veritas	5,5	2

Annonse!

Sjakkklubben Sorte bønder trenger flere spillere. Har du lyst til å knuse storkapitalen i sjakk? Møt opp på sjakkspillekveld på Spisestedet, Hjelsinggate 3, torsdager fra kl 20 og utover hele kvelden!

DENNE KAN BLI DIN!

OM DU SELGER ETT - 1 - ENESTE

GATEØVISA

.....
Selg Gateavisa og bli rik!

Gateavisa er Norges eldste lengstlevende anarkist-magasin. Møt opp i Hjelmsgate 3 (sidegate til Bogstadvn.) og hent så mange aviser du vil ha. Dealen er at du betaler 10 kr pr avis, og selger dem videre for 25 kr - altså med en fortjeneste på 150%!

Det kan fort bli en del hundrelapper på en kveld.

Vårt kontor i 3. etg. er åpent man og tor fra kl 18
Spisestedet i 2. etg. videreselger aviser man-ons 14-20, tor-fre 14-21

Gateavisa er ikke bare for Oslo-folk. Hvor enn du bor i landet, trenger vi DEG som gateselger! Send en epost til gateavisa@gateavisa.no så får du en prøvepakke tilsendt gratis og portofritt!

Hvor kan jeg få tak i Gateavisa?

Gateavisa selges i Narvesen og på Ark Bokhandel over hele landet. Dessverre er det ikke alltid det lokale utsalget er framsynt nok til å ha avvikernes organ på hylla. Dersom du henger deg på betjeningen bestiller de nok likevel blekka for deg. Gi aldri opp!

Spør gjerne etter Gateavisa hver gang du er inne på Narvesen, Ark eller et lokalt bibliotek hvor som helst i landet. Slik er du med på å spre vårt glade budskap til nye krinker og kroker av tilværelsen, og blir med det en fødselshjelper for anarkiet i Noreg.

Gateavisa selges dessuten fast på følgende steder i Oslo: Tronsmo, Scorpius, Shangri-La, Akademika (Blindern), Comix (St. Hanshaugen), Blitz-kaféen, Hjelmsgate 3 og Humla (Hausmania). Samt på Ivar Matlaus Bokkafé i Trondheim.

God fordøyelse!

Ja takk, jeg vil ha (kryss av eller skriv antall):

Abonnement på Gateavisa:

- ... 6 nr. (kr 130,-)
- ... 10 nr. (kr 200,-)
- ... 20 nr (kr 350,-)
- ... 10 år + Rrom – sigøynerreiser (kr. 1000,-)
- ... Gatepakka (50 gamle numre av GA) (kr. 500,-)
- ... Gatepakka Jr. (10 gamle numre av GA) (kr. 130,-)
- ... Rrom - Sigøynerreiser (kr 250,-)
- ... Smertegrensen (kr 199,-)

Fyll ut, klipp ut (evt. skriv av kupon-
gen på eget papir) og send inn til
Gateavisa, Hjelmsgate 3, 0355 Oslo

Abonnement!

Med et abonnement går du ikke glipp av et eneste nummer, og får dem levert rett hjem i postkassa av en kjekk, uniformert utsending fra Staten.

6 nr.: kr. 130,-
10 nr.: kr. 200,-
20 nr.: kr. 350,-

Alle som er tvangssendt til kost og losji på statens regning, får tilsendt Gateavisa gratis. Send oss et brev eller en epost med soningsadresse og hvor lenge du må sitte der.

Gatepakka!

50 tidligere Gateavisa, unike samlerobjekter som fremdeles er like aktuelle, for bare kr. 500! Hundrevis av sider, fra 35 år med undergravende ideer og avvikende underholdning.

Vi lover deg, du vil aldri bli den samme igjen etter disse!

Er du ikke tøffpustet nok for alle 50 numrene, kan du bestille et utvalg på 10 aviser for lusne 130 spenn.

Bestilling!

Du kan bestille abonnement, Gatepakka, bøker mm. ved å sende inn svarslippen ovenfor, eller via vår nettside www.gateavisa.no

Alternativt kan du bestille ved å betale direkte inn på vår konto **0540.08.85615**.

Husk i så fall å skrive på giroen hva du betaler for, og tydelig avsender!

Vi betaler hele den svinedyre portoen for deg!

www.gateavisa.no

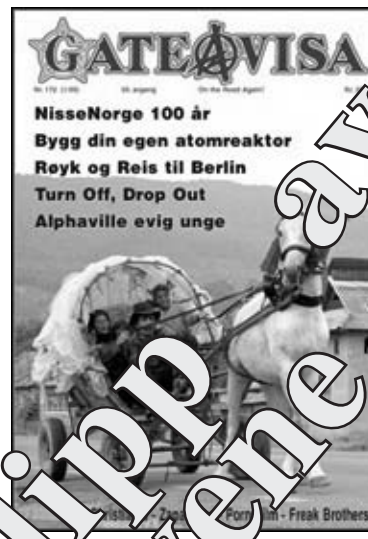
GA 170 (1/03)

Märthas verste eventyr - Narkokrigen vunnet? - Røyk & Reis til Kina - Cao-Dai - Karoline Frogner - Eldrekriminalitet - Blitzdemo - Sjakk - Okkupasjonsextra - John Zorn - Situasjonistisk teori - Friikbrødrenes meksikanske odysse, del I

GA 171 (1/04)

Pornokrati - Irak privatiseres - Vektervold - Kupp Gateavisa! - Sivilisasjon? Nei takk! - Christiania - Telefonterror - Boligaksjon i Bergen - Mikhail Bakuni - Borten kommer - Joven Mars - Friikbrødrenes meksikanske odysse, del II

GA 172 (1/05)

Nisse Norge 100 år - Bygg din egen atomreaktor - Røyk og Reis til Berlin - Turn Off, Drop Out - Alphaville evig unge - Asbjørn Nyquist - Frosne bestefødre - Zapatister - Pornofilm - Friikbrødrenes meksikanske odysse, del III

GA 173 (2/05)

Mørkemenn og terrorister - Kvinneligaen - Dag Solstad - Utdatert copyright - Hurdalsjøen økolandsby - Skylapper? - Kriminell kriminalpolitikk - Lønnsslaveri - Snur ryggen til staten!

GA 174 (3/06)

Valgplakater - Blisk - Gateavisas velgerne - Thomas Hylland Eide - Alkoholpolitikk - Fleinsopp - Voldsromantisk venstreside - Erik Dammann og sønner - Normale gale

GA 175 (4/05)

Skolen - Axel Jensen - Marcus World Theatre - Fugl - Viruset - en bløff? - Mannsgate 42 - Vil du Oa - Willy Wonka - Vennerød - Anarkisme - Kapitalisme? - GONG - Jarving

GA 176 (1/06)

Christopher Nielsen - Thorvald Steen - Thomas Mathiesen - Blasfemi og flaggbrenning - Christiania - Zapatister - Spyware fra Sony - Brukstips til cannabis - Nazikunst og Marxist-satanister

GA 177 (2/06)

V for Vagina - Evnukker - Nebelhexe - Alan Moore - Kitsch - Gateaktivisme - Åpen TV - Heroinpolitikk - Billig mat - Grafitti - Trivsel og dyrehold i norske fengsler - Atomkrig?

GA 178/Psykose (3/06)

Serier av bl.a. Martin Espeland, Ingrid Bakke, Bjarne Benjaminsen & Eilif Fagerheim, Matt Willis Jones, Torstein Gundersen og Stein Christian Fagerbakken.

GA 179 (2/06)

Busstur med forviklinger - Åpen TV-kanal - Opprør i Mexico - Giftsprøytet marihuana - Arbeiderkamp i Nicaragua - Ritualmagi og psykedelisk sopp - Klimaet: bruk oljefondet! - Middag for 10 kr dagen - Anarkisme og det nye årtusen

GA 180 (1/07)

Slaget om København - Ikkevold - Piratkopiering - Kvinnemishandling - Døden - Det søte liv - Sodomasochisme - Autonomi og anarki - Hasj og sløve foreldre - Syrealistisk kommunisme

GA 181 (2/07)

Blodtesting - Prostitusjon - Valg 2007 - UFFA 25 år - Pubertale tegneserier - Barguide til Hamburg - Buddhisme - Konspirasjonsteorier - Oslo 2040

HAR DE HUSKET Å KJØPE BARN KRIGSLEKER TIL JUL ?

9 av 10 barnepsykologer er enige om at man aldri kan begynne tidlig nok hvis man skal skape dyktige soldater. Tidlig eksponering for krigsleker er det beste De kan gjøre for å sikre at deres sønn eller datter vokser opp til en uredde krigsger.

GI Joe, en evig klassiker. Full kamuflasjeuniform og M16 assault rifle inkludert. Kun kr 89,-

Her i War-Toys-R-Us feirer vi julehøytiden ved å sette ned prisene på alle våre krigsleker. Dette er vårt bidrag til innsatsen våre brave menn gjør der ute!

Hitler planlegger invasjonen av Russland. Kvalitets-sett med bord av ekte tre og miniatyrkart i papir. Kun kr 149,-

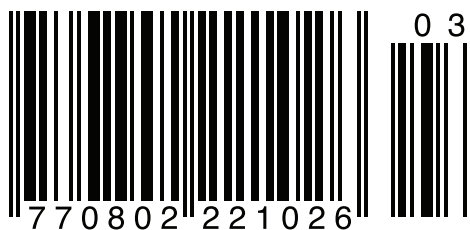
Med dagens out-of-area-politikk, kan De trygt regne med at Deres barn vil tjenestegjøre i utlandet på et eller annet tidspunkt. Vårt utstrakte assortement av realistiske leker sikrer at Deres barn er forberedt på de strabaser og psykiske påkjenninger utføring av drap, kidnappinger og tortur vil medføre.

Ta ansvar for Deres barn!

Godt forberedt er halvt gjennomført!

US Military Intelligence. Eksklusivt "Abu Ghraib"-sett. Kun kr 189,-

WAR TOYS R US

www.wartoyrus.no

Etter oss kommer syndefloden ...